

Settembre 1937

Maret

12

IND
35
CENTI

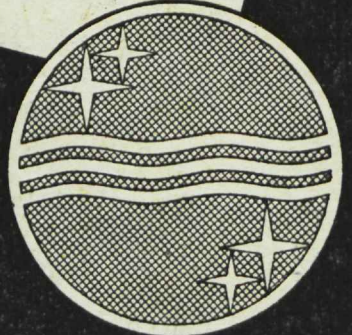
Sidol parim
puhastusaine
metallile ja klaasile

Sigella
parim poonimisvaha

*Ostke ainult kodumaa
kalasse ja botikuid
selle märgiga.*

*Philips
valmistab
ainulaadseid
vastuvõtjaid
maailma-
turule*

Jõudis
müügile suur ja nägus

«Mareti
tähtsaamat
1938»

Maret

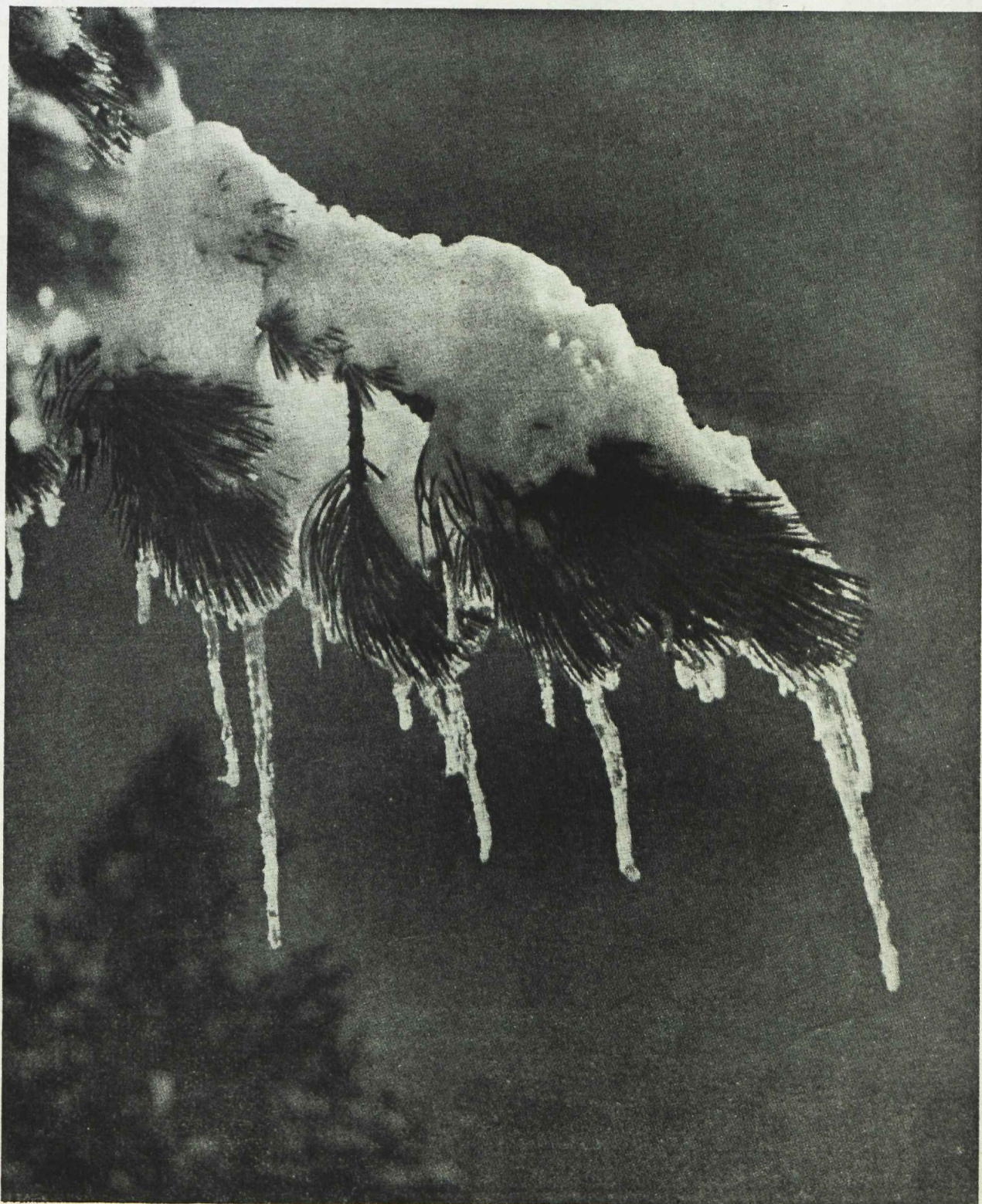
NAISTE JA KODUDE KUUKIRI

NR. 12 (36)

3. AASTAKÄIK

DETSEMBER 1937

TRÜKITUD 33.000 EKSEMPL.

Jõulud metsas

Jõulukuusk

Legend viljast, mis valmis südatalvel

„Jumal halasta!“ oigasid inimesed taluonniketes, puges ahjunurka sooja otsima. Kõva pakane paukus väljas. Nurmi ja aasu kattis jää ja lumi. Külмага liitus halastamatu külalisena nälg. Lõikus oli olnud vilets. Häda ja viletsus kõndisid majast majja.

Peatset lõikust polnud veel lootagi, väljas oli alles südatalv, põlde kattis jää. Inimeste meeled olid kibedad.

Hakkas hämarduma. Siis nägid nad külmunud aknaist kaht inimest külatänaval lähenevat. Teed olid ammu juba täis tuisanud. Siia kaugesse, hangemattunud külakesse ei osanud teed leida ükski võoras.

Need olid mees ja naine, kelle samm oli väsimuse kütkeis. Naine kandis südame all last. Mees astus ukse alla ja palus ööaset.

Ükski ei avanud. Naine seisis keset teed ja lõdises külmast.

„Avage, külm võtab meid ära!“ karjus mees. „Avage, jumala pärast! Täna on ju jõuluõhtu!“

Alandlikult võttis ta suletud väravate ees mütsi oma hallist peast.

Niipea kui võoras oli läinud, ilmusid näod jälle akendele. Üksed jäid suletuks kogu külas.

Tinaraskelt vajus pimedus alla. Mõlemad rändajad olid kokku varisemas.

Lohisevate sammudega tuikusid nad edasi. Mees pani käsivarre kaitstes naise piha ümber. Siis puhkes naisest hele valgus.

Esiti üsna veidi, väikesed virvatuled tantsisklesid ja ühinesid üha võimsamaks kiirguseks, mis puistas hämaruse, maantee, majad ja kõik, kõik üle kuldse säraga.

Talunikel jäid suud üllatusest valla. Nad vahtisid aknast ega jõudnud küllalt imestada.

Sest seal, kuhu läksid mõlemad, olid jää ja lumi sulanud. Polnud jälgegi enam lumest. Mis? Ei, ei, see on vaid silmapete! Me näeme vist und! Juba nagisesid külmunud uksehinged. Uudishimulikud seisis keset maanteed ja viitasid ärevalt valguse poole.

Väike salgake rühkis ettepoole. Pea jõudsid nad sinna, kus maanteel mustas paljas tee. Nad astusid sinna, otsekuu tahaksid veenduda, et see on ikka paljas maa!

Tuli üha enam rahvast. Rahutus valdas küla.

„Läheme neile järele,“ ütles üks vana talunik.

Tummalt tungisid kõik edasi.

Ikka mööda seda sulanud teerada, kust läksid need kummalised rändajad.

Kui nad külast välja lagedale jõudsid, puhus neile vastu soe tuul. Imestelles tõstsid nad päid. Milline ime! Nende jalge ees oli must, rammus muld. Suvine õhk heljus nende peade kohal, tulles künka poolt, mille taha kadusid rändajad. Ükski ei näinud neid enam.

Kuid mis see siis oli? Nende jalge ees võrsus õrnana, haljana põlluseeme: vili, taliviljaoras!

Aukartlikult astusid mõned kõrvale, vaatasid maha ja löid käsi kokku: taimed kasvavad ju silmanähtavalt.

Mõned langesid põlvili ja paitasid orast.

Päris uimaselt jooksid nad edasi. Mööda teeäärt kuni künkani, mille taha kadusid rändajad.

Kuis nad kohkusid! Kuused orus olid ju vabanenud lumekoormast! Nende okstel lendlesid lõbusad, kirjud linnukesed, siristades rõõmsaid viise. Mustikapuhmad õitsesid. Valged, õrnad õied katsid suvise lumena metsaalust.

Palukavarte rühikate lehtede alt punetasid küpsevad marjad.

Kus! Mis! Küpsed marjad, ei või ometi olla!

Siiski, juba õitses kanarbikki. Lillana ja säravana. Õhku täitis raske, magus, suigutavalt rauge lõhn. Mesilased imesid endid kõvasti kinni kanarbiku käharaisse õitesse.

Ja kuused kandsid maivõsusid, sirgeid kui küünlaid. Nii pidulik oli kõik. Ei teadnud enam, kuhu kõigepealt vaadata!

Kõik valmis läbisegi, sugugi mitte enam järgemööda, nagu muidu iga aasta. Mida pidi see kõik tähendama?

Ja seal istus see väeti naine, süles sündinud poeglapsuke. Seesama hiilgus, mida nad olid näinud juba enamgi, säras tema ja lapse ja nende kõikide ümber, kes tulid tema ette.

Enam naeratas tulijaile vastu, nagu poleks midagi juhtunud.

Häbistatult taganesid need. Kahetsesid kibedasti oma karmust ega teadnud segaduses, mida teha.

Ometi oli kõigil rõõmus meel. Nad isegi laulsid. Inimesed, kel ei jätkunud muidu ühtki üleliigset ja rõõmsat sõna.

Vahepeal oli vili valminud, pead olid kollased. Pead olid tulvil täis teri. Mehed seisis uimastena, uskudes end und nägevat. Üks lõi käega kõrte sekka, nii et täied pead kahisesid.

See oli muusika talupoegade kõrvule. See äratas nad uimast, neile meenusid vikatid ja nad nägid, et kõik oli tõsi. Terad olid suured ja kõvad. Kuis nad raksusid nende tugevate hammaste all!

Nad tormasid tagasi külla. Keegi ei tahtnud jääda viimaseks.

Mäejalal hakkasid ühed vikatitega pihta, teised käisid neil kannul ja põimised, kuna kolmandad kandsid jälle vihud kukil koju. Seal oodati juba kootidega reheall. Nüüd tuli teri jahvatada, kuid külas polnud möldrit. Ja vesiveski ei töötanud ju talvel.

Siis saadeti lapsed kohviveskeid tooma, ja peagi surisesid ja ragisesid kohviveskid reheall. Vaevaline oli see töö. Kuid sest polnud lugu.

Virgad naised olid hakanud askeldama ahju juures. Saadud jahu sõtkuti künaades taignaks.

„Oodake!“ hüüdis siis üks naistest. „Mis te arvate, me unustasime ju selle naise ta lapsega. Peame neid ometi tänama! Kūpsetame neile leiva!“

„Jah, ja veel eriti hea leiva!“ ütles üks teine.

„Natuke suhkrut võiks ehk ka peale riputada,“ ütles aralt poodnikunaine.

Jah, see oli hea mõte. Nüüd ei teadnud keegi enam midagi esitada. Sest sellel vaesel maal ei teadnud nad paremat kui oma kõva, musta leiba.

„Neil karjastel väljal...“

„Leib ei tarvitseks ollagi nii must,“ arvas jälle üks.
Ka see polnud halb.

„Ma toon need rosinad, mis mul veel on,“ pomises kõrtsi-
emand ja väljus.

Varsti tuli kõrtsiemand tagasi, olles veidi kahvatu eru-
tusest. Kuid uhke oli ta, kui suured rosinad sõtkuti valgesse
taignasse.

Suhkrutoos seisis ka juba leivanõu kõrval. Kui asi oli
nii kaugel, ütles väike poodnikuemand, kel oli seitse last:
„Sellest tuleb päris sai kohe. See peaks olema niisugune
nagu mähkmes laps.“ Seejuures vormis ta taigat oma väi-
kese, tööst kareda käega, kuni sai nägi välja nagu mähk-
mes laps.

Siis lükati leib ahju. Lapsed tõtsid ninad püsti. Küll
oli see veel tore lõhn! See kutsus kohe ligi. Tuba tuli
varsti inimesi täis. Mehedki tulid.

Liiga kaua kestis küpsetamine. Aga küll sellest sai veel
imetore leib! Ja suhkurgi peal!

Nii toredat leiba polnud veel keegi näinud. Mitte keegi.

Poodnikuemand tohtis siis kanda seda imet. Päris väri-
sedes, palged tulipunased, hoidis ta leiba kätel. Nii läks ta
ees, kuna teised tormasid hunnikus järele.

Ja seal seisidki nad äkki nagu rabatult. Sest äsjane
kõrrepõld ja maa — ah ei! Mis? Kas silmad ei petnud?

Kõik oli kadunud!

Kui neil poleks leiba käes, jah, ja kui nad poleks tead-
nud, et vili on reheall. Alles praegu nad nägid veel vilja.
Ja leib oli ka veel seal!

Kuid nüüd ei näinud nad üldse enam midagi. Sinihallina
surus taevas end vastu lund, nagu poleks inimesel enam
ruumi astudagi. Puutumatu tuisulagendik kuni künkani,
nagu alati talvel. Midagi polnud muutunud!

Ent nad ei leppinud sellega. Nad pidid teadma, kuidas
on lugu metsas seal künka taga. Nad tampisid läbi lume
sinna, kus valmis vili.

Mõned mehed kraapisid lume kõrvale. Kuid seal all oli
ainult kõva, külmunud maa. Kibe külm oli pealegi.

Ja metsas hakkas neil otse õudne. Kuis oli kõik seal nii
sügavas lumes ja jääs! Mehest, naisest ja lapsest polnud
jälgegi enam!

Koltunud leheräbalad krabisesid vana tamme okstes.
Kuused nõtkusid lumekoorma all. Ei ainustki lille. Ei
midagi!

Ainult tuul pühkis vilistades ja huilates puude ümber.

Ei tea, kas vili ongi enam alles?

Kuis nad panid jooksu, lapsed kõige ees! Juba kaugelt
kuulsid viimasteks jäänud nende rõõmukisa.

Sest tõesti, kuldsed terad olid veel reheall.

Mõni neist raksatas talle all ja siis käis naeratus üle
karmi näo. Vili oli siis ikka alles!

Ja leib ka! Nüüd tuli alles pidu — kõigile!

Misuke on kaunim kingitus?

„Ah,“ ütles Peeter Kasekänd oma naisele, „ei ole midagi piinlikumat, kui kinkida jõuluks sääraseid asju, mis saajale ei paku mingisugust huvi ja mis talle üldse ei meeldi. Näed siis, kuidas nagu tõmbub rumalale naeratusetele, kuidas täna-takse väga suure õhinaga, aga moka on viltu ja kurgus on kibedus. Sellepärast arvan mina, et tuleb alati jõuda kindlale otsusele, mis kellelegi meeldib ja mida keegi enesele kangesti ihkab. Alles selle järel muretseda kingitus — või üldse mitte.“

„Õige,“ ütles proua Kasekänd. „Mulle näib, et sinul on küll rohkem omane too — üldse mitte.“

„Kuda nii, heldene aeg! Ma pole teinud jõulukinke?!“

„Noh, ära'nd kohe määratsema hakka! Muidugi oled sa teinud neid jõulukinke, kuid tosin majapidamispliiatseid või uus korgitõmbaja pole ju niisugused asjad, mille pärast maksaks eriti pead murdma hakata, kas nad meeldivad või mitte.“

„Taevane halastus! Sa tahad viimaks öelda, et need minu iga-aastased kingitused pole sulle meeldinud?!“

„Ei, ei — hoidku mind taevas! Alati on meeldinud. Sest miks ei peaks näiteks üks kena pliiatsipulk mulle meeldima...“

„No vaat... Kui mul pole võimalik midagi suuremat anda, siis annan vähemalt väikese, aga säärase, mis teeb rõõmu. Kui näiteks äkki kingiksin sulle lennuki! No mis näo sa teeksid? Mis ma hulluga peale hakkam, mõtleksid kohe ja tõmbaksid näo viltu...“

Proua Kasekänd naeris:

„Ei! Miks? Oleksin väga rõõmus! Hüppaksin või lakke.“

„Kuda nii?“ ei saanud härra aru.

„Noh... peale pühi müüksin kohe lennumasina maha ja mul oleks kena sumakas raha. Ei, tead, kui sa tõesti soovid mulle lennukit üle anda, siis võid päris kindel olla — see kink läheb märki. Olen sulle juba ette tänulik.“

Härra Kasekänd naeris tigidalt. „Su jutus pole loogikat. Kingitud asja ometi ei müüda — see just näitab, kas kink on meeldinud või mitte. Ja üldse, mis me räägime lennukist. Tõin ainult näite, aga sina oled kohe konkreetselt kallal. Või loodad sa koguni, et äkki kingin sulle automobiili?“

„Kui tahad käia oma teooria järgi — kinkida ainult seda, mis teisele teeb headmeelt, siis võin sulle öelda, et minu ammune unistus on just üks väike Mercedes-Benz...“

„Köh-köh,“ kõhatas härra Kasekänd ja jäi sedakorda

vait. Varsti oli aga tal tusatuju kadunud ja ta arutas edasi oma armast teemat:

„Kui näiteks alt kojaeidele kingiksin selle vana sikupilli, mis mul pööningul ripub, siis ta ei oskaks sellega midagi peale hakata. Kui aga selle pilli annaksin, ütleme, mõnele arheoloogile või kellelegi teisele vanakraami kogujale — sa taevast, musu annaksid! Kõik oleneb isiklikest huvidest ja kunst on — just neid hästi tabada.“

Proua muiatas paljutähendavalt:

„Vahel on ka nii, et esialgu sülitatakse kingitusele, aga hiljem antakse suud...“

Sellest ei saanud härra Kasekänd nii äkki aru ja kehtas õlgu.

Nii jõudis kätte jõululaupäev. Proua ja härra Kasekänd — rohkem nende perekonda polnud — istusid väikese kuuse ees ja oli parajasti käes kingituste moment. Härra kinkis prouale tüki hästi ja tugevasti haisvat seepi, ühe tühja raamatu majapidamisarvete jaoks ja tosin pliiatseid. Proua lõkendas õnnest, tänas, kuidas suutis, ja näis olevat seitsmendast taevas.

Siis tõmbas esile oma kingitusepaki ja ulatas selle mehele.

Härra eemaldas paberi ja tardus peaaegu soolasambaks. Siis ta nagu läks tulist viha täis ja käratas pühale õhtule vaatamata: „See on sigadus!“

Paberis oli vana sikupill, mis juba aastaid ripunud pööningul.

Proua ütles:

„Mõistan, et see kingitus läks täiesti märgist mööda. Aga raputa nüüd veidi seda sarve.“

Härra Kasekänd raputas — midagi.

„Kõvemini,“ käskis proua.

Härra raputas kõvemini, lõi vastu lauaserava. Ja siis hakkas jooksuma väikesi kollaseid rattaid üksteise järel. Olid kuldrahad — sarv peaaegu täis.

Härra nagu läks päris viltu õnnest.

„Jah,“ ütles proua, „kord pööningul käies hakkasin su sikupilli pisut lähemalt vaatama. Raputasin teist ja sees kõrgises nagu midagi. Tegin kohe kõva pörotuse ja ennäe — kuldraha! Nähtavasti on ennevanasti keegi sinna oma varandust kogunud ja sarv siis kuidagi sinu kätte jõudnud. Mõtlesin, et nüüd teen kõige kaunima kõigist kinkidest — nimelt säärase, mis toob üllatuse.“

„Tänan,“ ütles härra, „tõesti, ainult see on tõeline kingitus, mis sisaldab üllatust.“

Katame lindudele laua

Kauniks kombeks on talvel mõelda ka linnukestele, pannes neile toitu välja. Kõige lihtsam moodus oleks pühkida köögiaknasimsil üks nurk lumest ja riputada sinna toitu. See on aga ainult hädaabi. Parem panna juba rõdule või aeda väike kastike, suu tuulevarju poole, ja asetada toit sinna. Seegi „laud“ on kaunis algeline. Miks mitte nikerada linnukestele juba päris korralik toidumajake? See ei võta tõesti kuigi palju vaeva ja ka raha mitte.

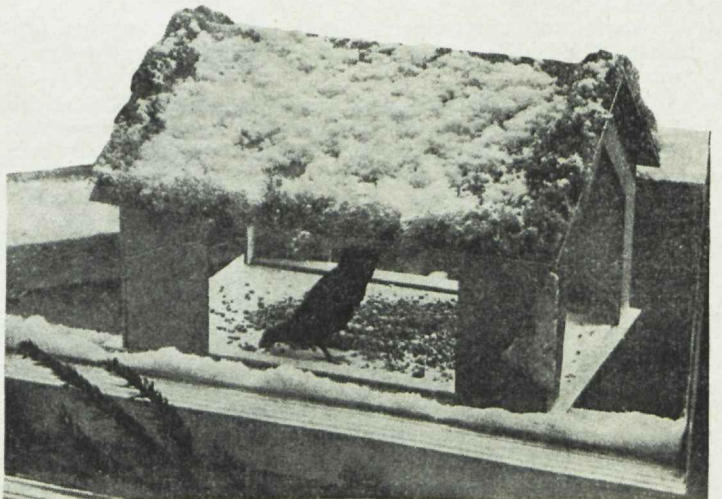
Kõige esmalt valmistada põrand, mille suurus on umbes 30×40 sm. Põrandalaua pikiservadele naelutada kaks liistu, mis asuksid servast vähemalt 1 sm kaugusel ja lõpeksid vähemalt 2 sm külgservadest eemal. Need liistud annavad seinalaudadele tuge, takistades ühtlasi ka toidu mahalibisemist.

Otsatahud annavad kõige enam tööd. Tähtsaim on ukseava, mis lõigatakse jõhvsaega. Ava laius oleks alt 20 sm ja viilunurga kõrgus 18 sm. Pikiseinteks pannakse nurkadesse ainult 8 sm laiused lauadükid, mis naelutatakse otsatahkude külge kinni. Kui majake riputatakse tuule kätte, on soovitatav üks külge sein teha ukseavata, ühest tükist järelikult.

Kaks 20×40 sm suurusega lauadükki moodustavad katuse. Keskel ei asetata neid teineteise peale, vaid ühendatakse nad omamoodi. Kumbki katusetükk saab ülemisse äärde allapoole pikiliistu. Ühe liistu serv oleks äärega ühetasa, teisel lõpeks liist servast umbes 1 sm kaugusel. Viilutippudes lõigatakse liistupaksused ja -pikkused tükid välja, nii et katuselauad jäävad sinna nagu konksu otsa pidama. Seejärel naelutatakse nad kinni. Pärast seda võib katuse

katta ilmastikumõjude kaitseks katusepapiga. On soovitatav ka värviga üle tõmmata, kuna siis kastike peab kauem vastu.

Toidumajake kinnitatakse aeda, akna ette või rõdule. Ja küllap külalisedki ei lase endid kaua oodata.

Nägu toidumajake lindudele

Enna, kas jõululast on ikka päriselt?

Ega me ei pääse sellest küsimusest. Ühel heal päeval tungib see tõsiselt ja tungivalt meile kõrvu. Ta ehmatab meid veidi ja teeb vähe valugi, see küsimus; kuna meile tundub, et selsamal hetkel käriseb loor me lapsukese jõuluelamuste eest, et ta astub välja ilusa uskumuse vallast, milles oleksime nii meelsasti näinud teda veel veidi õndsalikult ja küsimusteta viibivat. Kuid see on meie teha, kas ilusast unelmast ärgatakse karmi kainusse või kas toimub üleminek lapselikust usust sügavamate arusaamiste algeteni pehmesti ja vapustamata. See ei tarvitse tähendada me lapsele pettumust, vaid rikastumist ja õnnestamist, nagu iga tõeline sirgumine.

„Enna, kas jõululast on ikka päriselt?“ — „Jah, lapsuke, on küll. Jõululaps elutseb taevas; tead, see väike Jeesus, kelle sünnipäev on jõulude ajal.“ — „Jah, aga kuidas on siis nende kingitustega? Teised lapsed naeravad mind alati, kui ma ütlen, et jõululaps toob kingitused. Teised lapsed ütlevad, et vanemad ostavad hoopis. On see tõsi, enna?“ — „Jah, kas tead, kingitustega on lugu niimoodi. Sa tead ju jõululoost, et Jeesus sündis söimes Maria ja Joosepi juures. Kuid inimesed rõõmustusid üliväga, et Jumal saatis neile jõululapsukese, sest nad teadsid, et sellest peale algab maailmas uuem ja parem aeg. Mõtle, Jeesus ütles ju inimestele, et nad tohivad Jumalat armastada nii nagu lapsed isa armastavad. Ennem inimesed ei teadnudki seda, nad kartsid, et Jumal on hirmus vali ja nuhtleb iga üleastumise pärast. Sa võid ju arvata, kui hea meel oli inimestel, kui nad seda kuulsid. Jeesus ütles aga veel enamgi, ta ütles: kui te aga tahate Jumalat armastada, siis peate enne kõike üksteist armastama, peate üksteisele rõõmu tegema. Inimesed kuulsid seda, uskusid ja katsusid käia tema sõnade järgi. Kuid alati ei õnnestunud see neil. Eks ole, sa tead ju küll, kui raske on vahel teha midagi teisele meelepärast, kui seks pole õiget tahtmist. Kuid jõuludega pühitseme seda päeva, millal Jeesus maailma tuli ja ühes temaga armastus. Siis tuleb inimestele jälle meelde, kui väga suur rõõm neil oli

ja kui südamest tänulikud nad tahtsid olla, et Jumal oli jõululapse nende juurde saatnud. Nad tahtsid avaldada tänu sellega, et valmistasid teistele meelerõõmu. Vanemad mõtleavad ja murravad pead: tahaksime teha lastele rõõmu, kuidas ja millega me seda teeksime? Isa paneb kogu aja tähele, millega võiks teha emale headmeelt. Enna mõtleb kogu aja: kuidas ma ometi saaksin isale seda kinkida, mida ta endale juba nii ammu soovib? Lapsed mõtleavad ka vanematele midagi ilusat välja ja vanavanemad mõtleavad jälle teie peale. Nii on see igas peres. Terve maailm on äkki täis armastust. Igaüks teeb, mis ta vähegi võib ja oskab. Kogu päeva töötatakse teiste heaks. Ja kui jõuab õhtu, pannakse tuli põlema ja töö läheb edasi. Iial muul ajal ei nähta nii kaua valgustatud aknaid kui enne jõule. Ükski ei mõtle enesele, vaid ikka teistele. Ja kui jõulud käes on, rõõmustub kogu maailm. Igaüks leiab kuuse alt midagi, mida ta endale juba ammu soovis. Igaüks saab midagi. Ja kui me poleks midagi kuulnud jõululapsest ja armastusest, siis poleks meil ka jõule ega kingitusi ega jõulupuud. Näed sa, nii siis tõi ometi jõululaps need kingitused, sest kingitused ei tähenda muud midagi kui armastust, millega tahame valmistada teistele rõõmu. Kui sa veel väike olid, siis sa poleks seda veel mõistnud, seepärast ütlesime sulle ainult, et jõululaps saadab inglimestega taevast kõik head annid alla. Aga nüüd oled sa juba suur ja saad rohkem aru. Kuid vennakesele ütleme veel nagu sullegi enne — ja sina aitad mind sealjuures, eks ole?“

Kas võiks keegi öelda, et laps sellest pettuks või kainestuks? Või et kuue- või seitsmeaastane ei taipa, mida enna jutustab talle armastuse saabumisest maailma? Nii täpselt ta seda ehk küll ei mõista nagu arvutusülesannet. Kuid — mis tähendab palju enam — ta tunneb ja aimab sügavamaid põhjusi. Ta on õnnelik, et enna avaldab talle juba nüüd jõulusaladuse. Ta tunneb end kindlana pilkavate mängukaaslaste keskel ja on uhke, et saab enna abistada jõulusaladuse hoidmisel väiksemate öekeste-vennakeste ees.

Abielumehe kasoatamine

Kui naine pärast pulmi mõtleb, et „nüüd on ta mul peos, nüüd pole enam midagi karta“, ja haigutades üle läheb päevakorra juurde, joostes mesinädalate lõppedes kodus ümber läikiva nina ja korraldamata soenguga, siis toimib ta täiesti valesti. Mõte, et tal on nüüd mees, kes kuulub ainuüksi temale, peab andma talle küll naiselikku enesekindlust, kuid ta ei tohi tolle „meessoost rõövlooma“ toitmist hakata pidama enda peamiseks ülesandeks. Toitmine on loomulikult ka tähtis, ent senikaua kui mees on veel armunud, maitseb talle kõik, kuna ta silm viibib söömisel üha oma armastatut. Sel õndsalikul ajal ei häirigi teda suuremat, kui jumaldatu ka alati nii kena välja ei näe nagu pruudidõlves kohtamisele tulles, teda ei häiri isegi sibulalõhn naise juures. Sibul lõhnab toredasti, eriti rostiibi juures ja kui kõht tühi on. On isu aga täis söödud, võib see lõhn ajada meeleheitele. Ja isu saab täis päris iseendast, kui ollakse juba mõnda aega abielus.

Iga meest tuleb abielumeheks kasvatada, sest see, kellega naituti, pole esialgu muud midagi kui üks poissmehe-tükk kõigi omapärasuste ja halbade harjumustega. Ta erineb vabaduses elutsevaist sedasama liiki olendeist vaid seega, et osutab abiellumisega naisele head tahet, omades eeldusi saada tubliks abielumeheks. Iseendast pole veel keegi seks saanud, kuid igaüks laseb seda enesest meelsasti teha, kuna ta on veel päris taltsas ja armastab peost süüa. Sageli lasevad just suured tugevad mehed kasvatada end väikeste naiste poolt tublikeks abielumeesteks, kui aga taotakse rauda seni, kui see on veel tuline. Iga õpetaja, eriti aga naine, peab ees sammuma hea eeskujuna.

Mehed kalduvad abielu vahetama sanatooriumiga. Neil on mässamisest villand, nad loobuvad maailma hullusest ning tõmbuvad vaikse nelja seina vahele. Sinna jõudes kisuivad nad endal kergendusohkega krae kaelast, kingad jalast ja pintsaku seljast, hakates kasvatama endale habet. Lisaks muutuvad nad kirglikeks ajalehelugejaks.

„Armsake,“ ütleb naine, „sa oled terav. Kui su lõug on siledaks aetud, võid suudelda mind nii palju kui soovid.“ Seda tuleb öelda muidugi aegsasti, sest mõne aja pärast

polegi ehk mees enam nii maias suudlustele — või loobub neist raseerimise tõttu hoopis.

Naine määrab algusest peale tooni. On ta kena ega jää hooletuks, hoides teatud naiseliku tagasihoidlikkusega ikkagi teatavat distantsi, siis takistab see juba iseendastki meest laskumast neljale jalale ja sügavast end tagumise käpaga. Mida naine temas näeb, seda ta ka on. Soovib ta majas näha kavaleri ja kohtleb meest kui sellist, siis ongi mees seda. Enamik tähtsaid mehi on saanud suureks just naiste läbi, kes hoidsid neil nende suurust senikaua nina ees, kuni mehed isegi uskuma hakkasid, millega oligi juba pool võitu käes.

Naised on kohanemisvõimelisemad kui mehed, mispärast nad omandavad ka kergesti meeste vaated, painduvad tugevama tahte ja võimsama vaimu ees. Tundeasjus aga, peenustes ja elukultuuris kõnnib naine ees. See oleneb temast, kas ta suudab meest nii sisse mähkida, et ta ustavalt järgneks. Kuid ta järgneb meelsasti ka ninarõngatagi, kui teab, et naine on tema peale nii uhke, tahtes näha teda veelgi suuremana.

Naine, kes valmistab mehele rõõmsa, hubase kodu, milles ta võib end välja puhata päeva rassimisest, ja annab talle uut elujulgust, see naine võib mehest teha, mis ta iganes soovib.

Abielumeestega on lugu niisamuti kui lastegagi: nad muutuvad nendeks, kelleks me neid kasvatame.

Sobivaid jõulukinke

daamidele, härradele ja lastele 20 eriosakonnast soovitab

JOH. ROOSIPUU KAUBAMAJA

Tartus, Suurturg 14, telef. 85

Tiitaplaps sinises

Rich. Janno romaani.

Järgmisel aastal hakkab „Mareti“ ilmuma
algupärane romaan —

Toomas Meriheina „Kastaniõis“.

Kuna „Mareti“ laialdane lugejaskond on käesoleva aasta kestel näidanud elavat huvi ajakirjas ilmuva algupärase romaani vastu, on toimetuse otsustanud tulevalgi aastal avaldada uude ja huvirohke algupärase romaani.

Selleks on valitud Toomas Meriheina „Kastaniõis“. Romaani tegevustik sünnib peamiselt pealinna keskmises kui ka „kõrgemas“ seltskonnas. Keskseks kujukseks on noor naine, kelle armuroomaan moodustab peamise tegevusvälja. Teoses on põnevat intriigi, palju huvitavaid tüüpe ja rohkesti aktuaalset materjali meie moodsast perekonna- ning seltskonnaelust.

Ühenduses eespooltooduga teeb toimetuse teatavaks, et Toomas Meriheina on varjunimi, mille taga peitub üks meie keskpõlve kirjanikke. Autor on seni avaldanud rea tunnustust leidnud romaane ning jutustusi. Varjunimi on mõeldud selleks, et võimaldada „Mareti“ lugejaile huvitavat kirjanduslikku peamurdmist: otsustada romaani sisu, stiili ning muude omaduste järgi, kuidas on autori õige nimi. Lahendused saata aasta lõpul ilmuva kupongiga „Mareti“ toimetusse. Küsimuse õietilahendajaile on ergutuspreemiateks:

1. raamatukogu, hinnaga kr. 250.—
2. raadioaparaat.

Kuukiri „Maret“.

12. järg.

Ja äkki valdas Maajat mingi üleannetuse hoog, tahe keerutada midagi õige vallatut. Ta seadis hääle kerkjaks ja kõneles peaaegu edevalt:

„Siiski, oleksin peaaegu unustanud. Eile käisin „Tulevikus“ piduõhtul. Või piduõhtu see õieti polnudki, hakati kohe tantsuga pihta. Kas te pole seal käinud?“

„Tulevik... Tulevik...“ kohmas Pihup natuke hädiselt, „käinud ei ole, aga tean...“

„On siuke spordiselts, kus tantsitakse. Oli hästi maru olla, sai nii tantsida, et jalad praegugi kanged kui puunuad.“

„Köh-köh...“ kõhatas Pihup.

Maaja jätkas pisut asjalikumalt:

„Käisin meie majast ühe plekkseppoisiga. On mulle vana hea tuttav ja kena poiss. On tõesti tore, kui harvagi saab niimoodi tuisata. Kas teie ei tantsi, pastorihärra?“

„Ainult vähe, õige vähe,“ sõnas Pihup napilt. Millegipärast oli tal vestluse kaunistamiseks maha kahanenud.

„Nojah, ega minagi palju, aga nii vahel on tervisele päris kasulik.“

Pihup viskas nüüd jutu mujale:

„Kuidas see noorhärä seal teie pool ka peaks elama?“

„Eks ta ikka ela, kuidas ta elab,“ vastas Maaja kuivalt.

„Temal ka nii imelik see asi. Eks te ole muidugi kuulnud lähemalt.“

„Mis temaga on? Ega meile keegi midagi ütle!“ sõnas Maaja ja tundis, kuis põsed löid õhetama.

„Noh, et... oli oodata ikka pulmi... aga nüüd olevat härra Rand kõik ära lõpetanud. Õelnud kohe järsult, et kui niisugused mõtted käivad, siis olgu sel käimisel lõpp peal. Pole saanud ta enesega kõnelda, aga nii räägitakse.“

Maaja takerdus sammus. Aga hoidis enese ükskõiksena, katsus koguni heita nalja:

„Või sedaviisi! Mitte pole kuulnud. No küllap siis preiilil sai mõni teine olema, et nii järsult kohe.“

„Kes teab... Aga pean nüüd ära keerama. Kallist rahu siis!“

„Head aega, õpetajahärra!“

Maaja kõndis edasi, näos erev puna, silmad siramas. Ära lõpetas... ära lõpetas... mõtles ta ja ta oleks peaaegu hüüatanud neid kaht sõna üle tänavate.

Aga see ei kestnud kaua. Tänav lõpuni kõndides ja tagasi pöördudes tundis ta, kuis kaine mõistus vajus uuesti pähe ja peletas kõik eemale. Mis sellest siis, et Rand nii tegi? Kes teab, mis tuli vahele, võib-olla, tõesti, et mõni teine. Võtku või jätku, see ei puutu siia, ei puutu üldse nende vahekorda. See on katki, on puru, on lõpp.

Ta ei mallanud enam kõndida ja ruttas kiiresti koju. Kööki astudes jäi ta pisut heitunud seisma: Juuli hõõrus kastrulit pliidi veeres ja laskis kõva häälega laulu:

„Oh, mis olen vanematel teinud...“

See oli nii kummaline ja enneolematu, et Maaja päris kangestus. Juuli laulab, enesel naerunägu peas, heledad noodid otse lae all!

„No mis siis!“ katkestas Juuli laulu, „ah et ma ei või laulda või? Täna võib, täna peabki!“

Maaja ei osanud midagi öelda.

„Härra Rand!“ hõiskas nüüd Juuli, „tulge aga siia! Juba ilmus kohale!“

Uks avanes ja lävele ilmus Rand, püstipäi, nägu rõõmust veretamas.

31.

Juuli on sangar

Maaja taganes vastu ust, ta hingas raskelt ja äkiste sõõmudega. Mis siin on sündinud, taervas halasta!

Rand lähenes aeglasel sammul Maajale ja sõnas naeratades:

„Kõik on selgeks saanud, Maaja-preili. Suured arusaamatused on korraga nagu pühitud, rängad tusad rõõmuks muutunud.“

„Mis see tähendab?“ sosistas Maaja, vahtides täies segaduses kord Juulit, kord Randa.

„See tähendab seda, et Juuli on kõik ilusasti heaks seadnud, mis saatus vägisi kippus upakile vedama.“

„Ma ei kannatanud seda enam välja,“ kõneles nüüd Juuli, „kuidas sa nagu oma käte vahel otsa lõppesid. Ja siis võtsin südame rindu. Teadsin küll, et sa seda ei taha, aga noorte inimeste tahtmist ei saa alati silme alla võtta. Täna oli kah just paras silmapilk, noorhärä oli üksinda kodus, maja tühi, läksin siis ja rääkisin kõik ära.“

„Mida?“ kähistas Maaja peaaegu karjatades.

„Noh, kõik, mis teadsin. Põrutasin noorhäräle näkku, et mis niisukesed kombad tähendavad ja et niimoodi siin majas ei tohi toimetada!“

„Laskis nagu suurtükist!“ naeris Rand.

„Ei saanud ju teistviisi,“ jätkas Juuli, „ja siis seletasin edasi, et sellest ajast, kui see viimane teatriskäimine oli, kõik algas. Mis seal siis oli juhtunud, püüa kinni, aga tüdruk oli juba varakult kodus ja hommikuks oli enese haigeks nutnud. Käratasin kah siis, et olgu peale teenijatüdruk, aga naisterahva au ning seisus on igal pool ühesugune ega tohi kellegagi alatul viisil mängida. Noorhärä jäi kohe päris vaikseks selle käratamise peale, mõtles tükk aega ja tegi

Lume ja külmaga sulguvad poorid

Hinnad alates
30-nest sendist.

ja naha varustamine loomulike rasvolutustega on raskendatud. Seepärast vajame nahahooleks bioloogilise mõjuvõime vahendit, mis täielikult nahasse tungiks, nahka tugvendaks ja ilmastiku mõjudele vastupanuvõimeliseks muudaks. Ükski nahahoolevahend ei sobi selleks paremini kui Nivea, sest Nivea sisaldab Euceriiiti, ollust, mis sarnaneb täielikult meie loomulikule naharasvale. Tarvitades oma nahahooleks järjekindlalt Nivea-kreemi, omate alati kadestamisväärne sileda ja õispuhta jume.

Werner Mehks / Tallinn / Vene 19

696

siis niisugust asja, et ehmatas minu vanainimese hoopis ära. Kargas püsti, haaras minu ümbert kinni, tegi maailmatud tantsutiirud ja karjus muudkui „teatriskäimine“ ja „teatriskäimine“. Ma ei saanud esiotse aru midagi...“

Rand naeris:

„Muidugi ei võinud saada. Mul lõi kogu lugu selgeks paugupealt, nagu äkine valgusevihk lõi aju korruga klaariks, mida tegi ainult see üks sõna: teatriskäimine. Maaja-preili, olete muidugi hirmsasti kokkunud sellest, mis me siin praegu teeme, aga jätkugu teil kannatust kuulamiseks. Kas võtaksime istet?“

Nad istusid. Juuli kõige uhkemas poosis, nagu peakangelane kunagi; Maaja segi-meeli, kõige ähmasemate tunnetega.

Rand jätkas nüüd rahulikult toonis:

„Kogu aja piinas mind ainult üks suur ja raske küsimus: miks muutusite nii äkki? Omalt poolt ei teadnud olevat ühtki põhjust, mitte kõige väiksematki. Viimane kord olime veel nii ilusasti... ja siis äkki ühel hommikul — nagu teine inimene! Katsusin ju igati selgusele jõuda, pommitasin teid kirjadega, jooksin kannul. Aga teie olite nagu müür. Miski ometi kõneles mulle südame all, et tunded minu vastu pole teil muutunud, on ainult midagi koledat vahele tulnud. Olin päris meeletu. Ja kui nüüd vana hea Juuli täna tuli ja ütles, et sellest ajast, kui see viimane teatriskäimine oli, kõik algas, lõi midagi mu kuklas liikuma. Viimane teatriskäimine... Uurisid välja, kunas see umbes oli, mõtlesin... ja siis päris karjatasin suurest rõõmust. Käes! Ma ei tea ju tõesti mitte, kas olen õigel teel, aga midagi kõneleb minus, et nii see on ja mitte kuidagi teisiti. Tol õhtul, mäletan, istusime peale etendust teatri einelauas, mina ja... Pihup. Seal oli muud rahvast kah, aga need olid niisama ligi tikkunud, neist tegin enese kohe lahti. Istusime siis selle Pihupiga ja hiljem... tulime siia. Maaja-preili, nüüd teen teile õige piinliku küsimuse, aga asi nõuab. Kas... kas see kõik ei alanud mitte sellest siinistumisest? Kas mõni kõva häälega kõneldud sõna ei kostnud kõiki?“

Maaja laskis silmad maha. Vastus oli selge.

„Hurraa!“ hüüdis Rand. „Taevale tänu, nüüd on kõik korras! Vaadake, olen vahel vallatu, üleannetu, ei pea alati parajat piiri, mida tohib või ei tohi. Pihup kõneles minule, et tal on kavatsus teid naida. Ehmusin päris ära, sest see oli ju täiesti võimatu. Aga, mõtlesin, mine te hullu, kui läheb teie poole ja teeb oma ettepaneku. Tekib asjatuid sekeldusi ja... või... kesteab, võib veel ära. Minu plaanid olid tookord niisukesed, et kevadeni oleme kahekesi nii, nagu oleme, ja siis sõidame... Pedassaarele... pulmanädalaiks... vabandust. Pihupist oli karta, et teeb asjatut tüli. Ja siis võtsin kätte ning panin oma kõneosa-vuse käiku. Tundsin pastori nõrka kohta ja virutasin just sinna. Ta surus vastu, mis jõudis, aga niipea kui koguduseid väljalt tõi, siis murdus mees. Tunnistan, et olin veidi üleannetu, aga mis kõik ei tehta, kui võistleja tikub manu! Südames naersin kogu aja, sest mis loeb teenijatüdruk või mõni teine tüdruk, armastus on tähtis! Ah, Maaja, ei ole

mul kunagi säärast mõtetki pähe tulnud, tõesti, nagu siin olen. Aga kui mõni sõnagi minu tollekordsest jutust võis mujale kosta... Maaja... mõistan, mis pidid minust arvama!“

„Vaat, kus ikka pastorihärra, misukesed mõtted!“ põikas Juuli. „Seda ta ikka siin kõõgis käis ja kõik need loterii-õhtud ning muud niisugused asjad. Usu nüüdsel ajal neid meesterahvaid, isegi kirikhärrad ei anna armu.“

Maaja nagu selgines, kuigi silmis värisest veel endist kokkuvust ning üllatust. Kõik jooksis tal peas ringi, ei suutnud veel taibata kõike, ei julgenud taibata. Kas siis tõesti... nii korraka... taevaväed... kas siis tõesti suur õnn on nii lähedal! Ta ei julgenud Ranna näkku pilkugi heita, vahtis maha, põsed üleni verevil.

„Kuri loom on ära joosnud ja kõik on jälle heaks saanud!“ hüüdis Rand ja surus tasa Maaja kätt. „Seda peab aga nüüd pühitsema. Juuli-tädi, kes olete täna teinud oma elu suurima heateo ja sammunud kui kangelane, kohvipada tulele! Mina lähen kohe ja toon nassvärki ja muud, mis tarvis.“

Ta heitis soojalt hellitleva pilgu Maajale ja kadus tubadesse.

Kaks säravat silma juhiti Juulile näkku.

„Nooh?“ küsis see, nagu laial naerul.

Maaja tõusis ja jäi Juuli ette seisma. Siis vajus ta pea nagu iseenesest kange abimehe rinnale ja ta laskis pisarail vabalt voolata.

„Näed,“ ütles Juuli, „ikka peab uskuma vanemaid naisterahvaid. Nemad juba teavad, kunas ja kuidas õigele nupule torgata.“

32.

„Kähku ja käredasti“

Kohe teisel hommikul oli Rand pererahvale nobe sele-tama, missugune määratult suur pühapäev oli eile olnud.

Nii proua kui ka härra olid tõeliselt üllatatud. Nad vahe-tasid kahekesi paljutähendavaid pilke ja pereisa küsis:

„Ikka tõsiselt mõtled?“

„Pole elu sees nii kõva tõtt kõneldud!“ naeris Rand.

„Aga kuidas...“ Pereisa tegi, nagu oleks natuke koh-metu, „kas sa siis... teine on ju ikka lihtne tütarlaps... teistmoodi elanud ja olnud, teisipidi harjunud... kas sa ei karda, et viimaks ei passi igapidi?“

„See ei tule kõne alla,“ ütles Rand kindlalt ja tõsiselt. „Amet pole tähtis, inimene on tähtis.“

„Kuidas sa arvad,“ kehtis härra õlgu.

„Kunas see asi siis juba algas?“ küsis proua.

„On sinna juba aega kenasti...“ naeratas Rand.

Proua raputas pead:

„Oh neid noori inimesi küll! Siinsamas oma silma ja käe all elavad, aga mitte midagi ei märka!“

„Kunst, mis on nooruse päralt,“ muistas Rand.

Hiljem oli proual Maaja enesega pikemat juttu. Proual oli tuliselt heameel, et just nii need asjad olid läinud, sest kogu lugu oli ju kui põnevam draama, mis raamatust loetud või filmist nähtud. Ja see sündis siinsamas, tema majas. Areneb edasigi veel, lõpp-punkt alles pannakse!

„Mis te siis nüüd mõtlete teha?“ küsis ta Maajalt.

„Olen päris segi kõigest sellest — ei oska midagi mõelda.“

„Muidugi on selge, et teie teenimisel on nüüd lõpp peal. Mõrsjal ei kõlba olla oma kallima majas ümmardajaks ja teiseks... teiseks... varsti peame ju ka Rannapoisile ütleva, kuidas teiega lood tõeliselt on. Nüüd ei passi enam kaua venitada, see tunduks juba narrimisena.“

„Kahju... kahju... lahkuda,“ ütles Maaja.

„On minulgi kahju. Kust saan jälle säärase teenija? Ja veel niisuguse, kes toob kinofilmi mulle otse majja, nina alla? Aga midagi ei ole nüüd parata.“

„Ega vist,“ oli Maaja nõus.

„Vanemad vist teil praegu siia sõita ei saa?“

„Ei ole võimalik.“

„Nojah, eks siis pea kihluspeo niisama ilma nendeta. Küllap pulmadeks jõuavad tulla. Ja arvan, et Ranna vastu neil midagi ei ole — endine kodukoolmeister ja niisugune armastaja, misukest teist ei ole maailmas üldse olemas! Arvan...“

Proua nägu lõi üleni särava, kui ta jätkas:

„Arvan, et sel kihluspeol selgubki kogu suur saladus...“

Ah, see on nii huvitav! Mis näo poiss küll teeb, mis näo!“

Maajalgi oli veidralt kõditav tunne, kui ta sellele mõtles. Aga praegu oli maisemaid küsimusi lahendada. Ta sõnas:

„Kuni selle päevani võiksin ju veel ümmardaja olla. Ega see ei sega.“

„Kuidas arvate,“ ütles proua,

„Aga päev ise võiks vahest olla tuleval nädalal?..“

„Miks mitte juba sel?“

Maaja kõheles pisut. Sõnas siis muheldes:

„Mul on selleks nagu tilluke põhjus.“

„Hea küll, hea küll. Ega nüüd mõned päevad enam loe. Tuleval nädalal... tubli.“

Nii jäi ja Maaja lipsas rõõmsana kööki. Seal ootas teda vana hea tuttav — Artur. Juuli oli küll kõik teinud, et poissi ukse vahelt tagasi suruda, aga see oli olnud nii kangekaelne, et oli seadnud oma jõu ikkagi üle.

„Päris hull!“ hingeldas Juuli.

„No mis on?“ küsis Maaja.

Artur keerutas mütsi käte vahel. Sõnas siis kohmetult:

„Tahtsin öelda, et tuleva lauba on jällegina „Tulevikus“ tantsimine ja et sa ära ei lubaks ja läheks uuesti kahekeisa, selleks tuln kohe varakult ütleva. Mutter oli küll kõvasti vihane, tahtis trepist alla lükata, aga noh...“

Maaja ütles rahulikult:

„Suur tänu, suur tänu lahke kutse eest. Aga kahjuks ma ei saa tulla.“

„Juba är' lubatud?“ küsis poiss.

„Olen kinni laupäeval, ei saa.“

„Ahah,“ oli poiss nõus, „hea küll. Siis edespäev muidugi. Head aega jah ja mutrile palju tervitusi.“

„Katsu et kaod!“ ümises Juuli ja lisandas viivu aja pärast: „Kavalerid juba hakkavad ringi kolama, saab näha, kunas see kirikhärra platsi jõuab. Ehee... võib aga see mees näo teha, kui kuuleb, et advokaadihärra ikkagi viib teenijatüdrukut altari ette, kuigi ajas omal ajal sõgedat juttu.“ Ta viskas jutu äkki hoopis mujale: „Ei tea, kunas siis need pärisasjad teoks tehakse? Kuulsin, et prouaga oli kõva ja pikk sosin, jo seal neid asju siis klaariti.“

„Neid just,“ naeratas Maaja. „Tuleval nädalal peame kihlust.“

„Tore,“ kinnitas Juuli, „see on juba minu moodi. Kähku ja karedasti. Ikka kohe ritta, mis peab reas seisma.“

33.

Õhtu täis päikest

Nüüd läksid päevad kui säravad pärlid. Maaja ainult lõõritas, töötas selle kahekordse usinusega, mis on omane inimesele, kel rõõm rõkkab südames. Ja näis, et kogu maja oli õnnelik, mingi virge lust oli tekkinud seinte vahele ja oli näha ainult naerul nägusid.

Nii jõudis kätte saatuslik päev. Kuigi oli nii kokku lepitud, et ühtki võõrast ei kutsuta, oli Juulile see päev siiski vahest pidulikum ja suurem, mis ta elus üle elanud. Ja täie põhjusega: esiteks oli sündimas haruldasm asi, mis ial maa peal sündinud, ja teiseks — ka tema kuulus piduvõõraste hulka. Ta tõusis üles juba er te hommiku saabumist, sest algas kibe talitamine. Kui Maaja oma toast uniselt küsis, et mis see kell siis juba on, vastas Juuli peaaegu karmilt:

„Mõrsjal pole täna üldse mingit tegemist köögis. Mõrsja ehib enese ilusaks ning laseb end viia pidulauda. Kojanaine on täna mulle abiks.“

Ega's Maajal poleks täna jätkunudki aega tavalisteks toimetusteks. Oli vaja poodides käia, õmbleja juurest tuua kleit, mille juures muidugi tuli teha veel rida kiireid täiendusi ning kohendusi. Kleit oli sinine, õrn ja kerkjas, tegi Maaja hapraks ning saledaks kui osja. Siis oli vaja perevahvaga veel pidada viimaseid läbirääkimisi, mis kandsid kaunis salapärase, kuid rõõmust otse sädelevat ilmet, mis hoiti varjul eriti Ranna eest.

Kui lõuna oli söödud ja algas vaikne pealelõuna, mille vaikuses oli muidugi tunda lähenevat ägedat tormi, otsustas Maaja, et nüüd tuleb teostada see raske ja murekas ülesanne, mille oli iga päev lükanud homse varna. Oli viimane aeg... teha Juulile selgeks, kuidas selle Maajaga õieti lood on, ära rääkida, kes ta on, ja paluda andeks petmise eest. Kauem sellega viivitada enam ei saanud, õhtul pidi olema ainukeseks „pommisaajaks“ Rand — juba selle emaliku suhte pärast, mis valitses Maaja ning Juuli vahel.

Ja nii panigi Maaja käe Juuli õlale, kogus veidi julgust ja kõneles siis nagu ühe hooga, õhinal ja rutates, mis melikud lood siin kõõgis sel aastal on juhtunud. Juuli kuulatas, kuulatas — ja siis oli näha, kuidas ta sisemiselt murdus. Ääretu pettumus viskus nagu pilkane pimedus ta silmi ning südamesse. Ta elu kaunim illusioon — üks temasuguseist pääseb tema käe alt ja tema abiga „kõrgemate“ juurde — oli löödud puruks ning pihuks. Ta istus toolile ja ta silmis oleks nagu läigatanud midagi... aga ainult hetkeks. Viivu hiljem vaatas ta veidi võõristavalt Maajat ja ütles päris rahulikult:

„So-oh... siis sedasi.“

Maajas sõnas:

„Kõik jääb muidugi endiseks, Juuli. Aga ma pidin sulle seletama, et nii on. Midagi meie vahel ei tohi muutada ja sa ei tohi mind nii võõra pilguga vahtida.“

„Ega sa pole enam see,“ ütles Juuli.

„Aga olen! Mis see väike vahe siis on? See ei muuda ometi midagi. Mina olin ju kogu aja mina ja jään selleks.“

„Sinu silmis küll, aga mitte... minu.“

Varsti polnud aga enam tunda, et Juuli südames oli midagi katki läinud. Ta talitas rõõmsa hooga, peletas koga-naist ühest seinast teise ja oli koguni Maajaga vastu endine, naeratles talle ja patsutas põsele.

Siis tuli õhtu.

Nad astusid söögituppa peaaegu ühel ajal — Maaja saalist ja Rand teisest uksest. Rand naelutati põranda külge ja ta silmad kiindusid Maajasse. Ah, mõtles ta, misuke muinasjutt! Ta astus karmesti Maaja juurde, suudles tal kätt ega osanud muud öelda, kui:

„Ots ehmuda võib... sellest taevasest sinisest!“

Istuti lauda. Oldi õieti neljakesi, sest kuigi Juuli jaoks oli kah koht kaetud, sõelus tema siiski köögi vahet ega ihanudki nähtavasti oma aukohta tegelikult kasutada. Talle aitas sellest aust, et oli — kutsutud. Tõsteti esimesed klaasid — millest Juuli muidugi ei pääsenud — ja siis kõhatas pereisa hääle puhtaks.

„Mul oleks nagu natuke öelda...“

Ta ootas pisut, et anda täit väarikust oma sõnadele, ja kõneles siis:

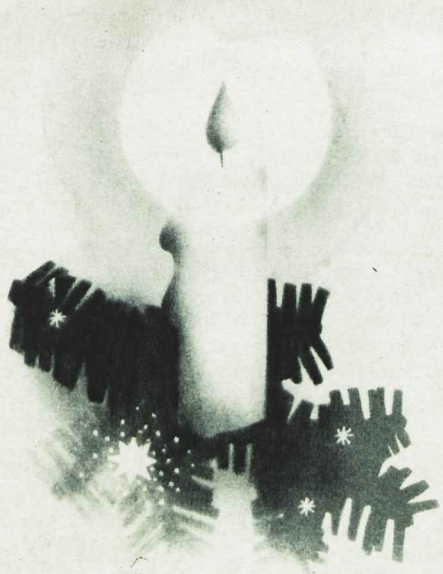
„Mul on siin praegu ees väljalõige tänasest ajalehest. Siin on trükitud: Eilsel lastejuttude võistluse žürii koosolekul otsustati anda esimene auhind — 750 krooni — tööle „Kassikene Nelli“, mis oli antud võistlusele märgusõna all „Aastad olid mööda läinud...“. Ümbriku avamisel selgus, et autoriks on — Jüri Rand.“

Rand jäi rumalalt vahtima. Naeratas siis: „Jälle keegi ühenimeline... kuid miks seda siis siin?..“

Peremees sõnas karmesti:

„Kõik on varsti otsekohe selge. Lubatagu mulle ainult paar sõna. Õige mitme ja mitme aasta eest elutses Helsingi linnas üks väike plika, nimega Maaja. Tolles perekonnas oli kodukooliõpetajaks keegi noormees, viks ja viisakas, nimega Jüri Rand. Nad olid kahekesi suured sõbrad, Jüri ja Maaja. Tihti istus Maaja Jüri põlvel ja siis Jüri laulis talle laule või jutustas jutte. Armsamaks lauluks oli see... noh, kuis on too värss: Aastad olid mööda läinud, karjapõlv on ununenud... Armsamaks jutuks oli aga Jüri enese poolt loodud ja kirja pandud lugu väikesest kiisust, kelle nimi oli Nelli. Siis lahkus too noormees Jüri Rand Helsingist, tuli Eestisse, Maaja aga jäi võõrale maale. Aeg vedas mõlemad lahku, unustus ehitas müüri vahele. Läksid pikad aastad, Maaja kasvas preiliksi, viis oma hariduse Tartus lõpule ja siis tekkis tal natike veider mõte, nagu see noor-tele inimestele on vahel kombeks, et teeniks õige kuski tut-tavas perekonnas lihtsa teenijatüdrukuna. Näeks elu kõige

Järg 362. leheküljel

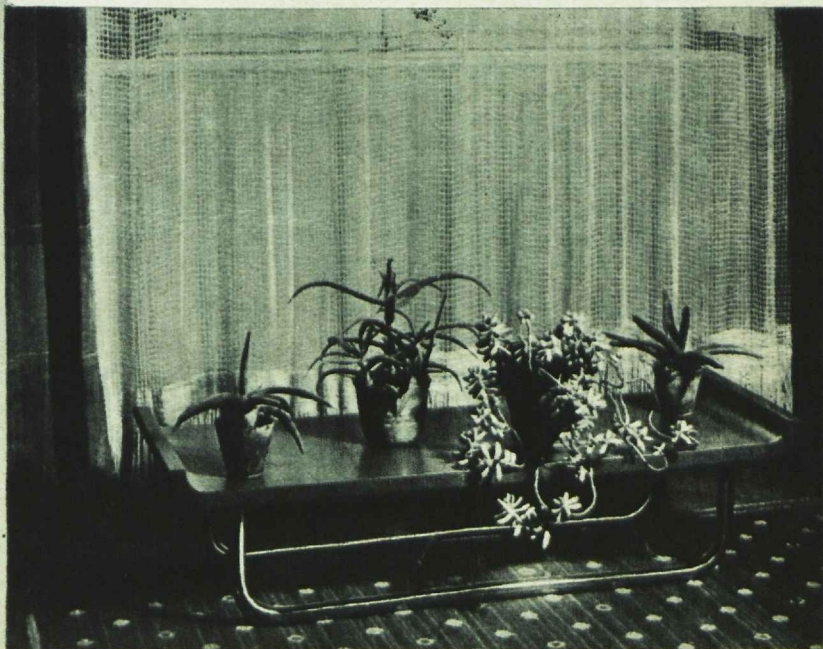
Nägus kodu

Ülal: Mugav nurk elutoast. Kerge polstermööbel on kaetud jämedatoimse ühevärvilise riidega. Kergel nelinurksel laual on katteks klaasplaat.

All paremal: Nägus töölaud daamile või kooliõpilasele.

All paremal: Moodne madal lillelaud. Terastorudest jalgadel on värviliseks lakeeritud, ülespöörduvate otsadega puuplaat.

otsemast küljest ja paneks talle neid õigeid kogemusi. Saatust vembutas aga niimoodi, et selles tuttavas perekonnas sattus just üheks perekonnapooleks olema too endine kodukooliõpetaja Jüri Rand...“

Toas oli kõik hiljuvaid. Rand oli vajunud peaaegu küüru, ei tõstnud silmi paremale ega pahemale.

Peremees lisandas:

„Ühe vembu peab veel ära seletama. Too Maaja-preili sai hakkama sellega, et hankis enesele omaaegse kalli jutu käsikirja ja saatis selle lastekirjanduse võistlusele. Ja nagu näha — jutt on tõesti hea ning, mis veel tublim, käsiraha vastseks abieluks on kohe nagu omast käest võtta.“

Nüüd alles tõstis Rand silmad ja vaatas Maajale, hirmul ning ärevil.

„Siis sina... seesama Maaja...“

„Mina.“

„Ma... idiot,“ ütles Rand.

„Kuidas nii?“ põikas proua.

„Et ma kohe ei märganud, et see pole ometi ümmardaja...“

„Küllap südames märkasid,“ sõnas peremees.

Tekkis paus. Siis küsis proua pisut pelgavalt, kuigi naljatootis:

„Ega sa seepärast siis kihlusi muuda?“

Rand ütles Maajale:

„Petis ja äraandja.“

„Olen.“

„Sa teadsid kogu aja, mis mängu minuga mängid?“

„Teadsin.“

„Ega mõelnudki olla armulisem?“

„Tahtsin, et armastad mind, ükskõik kes olen.“

„Panid mu hirmsale proovile. Aga nii sa pidid, teisiti ei saanud, mõistan seda.“

„Meesterahvastega ei saa teisiti,“ põikas Juuli köögilävelt, kust jälgis suure huviga kõike, mis lauas sündis.

„Ega ei saa,“ naeratas Rand. Ja Maaja poole, haarates ta käe pehmelt ning soojalt: „Mu väike tüdruk sinises — nii on siis need värsid tõeks saanud: kuid see valge peaga tüdruk pole mitte meelest läinud... Ta on mu ära võitnud, on minust isegi kirjaniku teinud, on mulle kõik olnud sellest hetkest, kui ta kargas merest Pedassaarel. Ja pidi peaaegu tagasi kaduma saatuse hämarusse, kui poleks mitte olnud üht inimest... seda meie kullakallist Juulit... urjah, elagu Juuli!“

Klaasid kõlasid kokku ja see kõlin tuli tõesti kõigil südamest. Juuli viskas oma klaasi julgelt tühjaks ja ütles ähvardavalt Maaja ning Ranna poole:

„Et te mul liiga kiiresti kisklema ei lähe! Sest siin vastutan — mina.“

(Lõpp.)

Me kingime...

„Homme on Liisal sünnipäev, ma pean talle tingimata lilli viima. Ja tuleval pühapäeval kuulutatakse Marjut juba kolmandat korda, me peame viima talle midagi väärtuslikumat. Mäletad, kui ilusa koogilabida töid tema vanemad kahe aasta eest meie Urvele?“

„Peame ja peame! Kas arvad, et mu rahakott on põhjatu? Jõulud pealegi on ukse ees ja siis tahaksime lastelegi natuke rõõmu teha...“

Kindlasti olete kuulnud juba ennem sellist vaidlust ja kindlasti olete märganud siin kaht sõna: p e a m e ja t a h a k s i m e.

Olete kuulnud sedagi sõna, et õndsam on anda kui võtta, andmisrõõm on suurem kui saamisrõõm. Aga kui andmine muutub sunduseks, kohustuseks? See pole aga enam kink, mida antakse sunnituks.

Eks sugulus- ja sõprussuhted nõua meilt nii mõnigi korra kohustuste täitmist, mis tunduvad raskena või koguni koormavana, kuna tihti ei jätku selleks lihtsalt raha! Kuid on hoopis iseasi anda tahta ja põrgata sealjuures ainelistele piiride vastu, kui andma pidada, isegi kui raha jätkuks. Sest kinkimise välditamatuks eelduseks on ometi hea tahe.

Sageli aga tundub lillede saatmine või kingi viimine mõttetuseks ja välise kombena. Mitte et me ei peaks sõbrast või tuttavast nii palju lugu, et tema peale kulutaksime, vaid see kulutamine ise tundub ülealusena. Kui läheme sünnipäevalast isiklikult õnnitlema, üks ilmuta see isegi juba tähelepanu ja sõbralikkust, nii et lilled oleksid tõesti ülearused. Ja kui sageli läheksid isiklikult tervitama tuttavat, kui poleks vaid seda lillesundust!

Kas ei tundugi vahest meelsam, kui tuttav tuleb teid vaatama ilma lilledeta? Tema tulek on iseandastki juba nagu kingitus. Tunnete kergendust, et te ei teinud talle ülearuseid kuluseid.

Olen ma siis kinkimise vastu? Ei sugugi! Kinkimine valmistab sageli kinkijale endale sellist rõõmu, et selle väärtus on iseandastki juba suur. Kuid olen karikatuuri vastu: sundkingi vastu, mida p e a b andma kohustuse, välise sisuta kombe vastu.

Me elus on küllaltki argipäevi. Vajame ka pidulikke hetki, millal me armastus ja sõprus nõuavad võimalust avaldada sõnus ja kingitusis. Sellist kingitust on rõõm anda ja õnn vastu võtta. Need kingitused kõnelevad veel aastaküm-

nete pärast me järeltulijailegi sõprusest, austusest ja armastusest, mis kohustab neidki püüdma elus anda endast parimat.

Otsustagem, et kingime ainult siis, kui süda sunnib, kui me ei või jätta kinkimata!

Kinkimine on kunst. See nõuab peenetundelist armastust ja saaja seisukohta asetumist. Ei ole mõnus vastu võtta kingitust, mis on liiga kallis. Vähenõudlik kingitus, mis ilmutab tähelepanu ja hoolitsust, on saajale kõige armsam. Pole niisamuti hea saada mõnelt rikkalt sõbralt nii uhket eset, et see ei sobi me vähenõudlikku kodusse.

Kuid peenetundelisust ei nõuta ainult kinkijalt, vaid ka kingi saajalt. Kas oskad kingitust vastu võtta? Kas oskad rõõmustuda selle üle, näha selles sõbralikke mõtteid ja ehk ka virga töö tulemusi? Või ütled mehelt kleidiriiet saades: „Aitäh, see sinine on ju päris ilus, aga nüüd on moes pruun, pruun läheb mulle ka palju paremini kui sinine. Aga ma võin ju jätta selle tulevaks jõuluks Mare-tädile.“ Ja surmad andja rõõmu? Oh sind küll! Sa pole siis üldse väärt, et sulle kingitaks.

Või kaovad vana tädi kootud villased sukad märgatamatult teiste kinkide vahele? See nõudis temalt siiski mitu päeva tööd, kui ta vaevase nägemisega võttis mahaläinud silmi üles ja püüdis valmistada sulle parimat oma võimaluste kohaselt. Või oli see ehk tillukeste käekestes esimene töö, pajalapp isale, jah, just isale! Ja säravad silmad ning hõõguvad põsed kõnelevad valmistaja rõõmust. Ehk on see kingitus, mida sina eriti hindad, ainult hädaga mööda minnes ostetud, müüja valitud ese, mis tähendab kinkijale ainult veel ühe rahapaberi väljaandmist ja välditamatu kombe täitmist?

Ei, süveneme paremini oma kinkidesse ja laseme neid kõnelda. See, millest kõneleb armastus, on tõeline kingitus, mis puudutab tasakesi me südame õrnemaid keeli. Õige kingitus õilistab nii andjat kui ka saajat.

Lähenevad jõulud, kingituste-pühad. Märgaku sinu silmad ja kõrvad armastuse vaistuga, millega võiksid rõõmustada omakseid. Ja kui oled vaene maisest varast, kui sul pole võimalust osta ega valmistada kingitusi, võid ikkagi olla andja. Lase oma armastus puhkeda headuseks ja helluseks, sõbralikeks sõnuks ja kaitsvaks hoolitsuseks, nii et õhk sinu ümber hõõguks soojusest, mille allikaks on igavene armastus. Siis kuulud sinagi andjate hulka, tundes sellest puhtaimat rõõmu, andja rõõmu.

Rõõmsaid jõulupühi ja head uut aastat

kõigile lugejaile, kaastöölistele ja ärisõpradele

soovib „Maret“

Paul Hörbiger

Heakõlaliste nimede reas filmimaailmas seisab Paul Hörbiger esimeste hulgas. Oleme näinud teda kõige mitmekesisemais osis ja kõige erinevamate sündmuste keskpunktis. Esinegu ta Viini suure valsikuninga dirigendifrakis, lastearsti kitlis või rändleva kingsepapoi pintsakus — ikka tundub ta linal hea inimesena. Just see suur sisemine inimlikkus ja peen huumor, mis alati iseloomustavad tema kujusid, teevad Hörbigeri meile nii lähedaseks. Tema osad kasvavad teataval määral üle projektsioonipinna valge nelinurga ja ilmutavad seesmist avarust. Ta ei mõju niivõrd kõiki kunstilisi väljendusvahendeid virtuooslikult valitseva näitlejatalendiga, kuivõrd oma vaikse inimlikkusega, mis mõistab maailma nõrku külgi ja avab südame valla tema rõõmudele. Anne, mis oma hiilgavas külluses leiab üha uusi väljendeid ja tabab üha uusi toone, vaimustab meid ja kisub kaasa. Kuid kõige sügavamat mõju avaldab meile siiski tunne, et siin püüab inimene välja tõsta lihtsat ja oivalist inimlikkust. Nii ongi lugu Paul Hörbigeri vaadates. Iga kunstnik annab luues edasi midagi enda isikust. Tõeliselt suur kunstnik mängib ses mõttes ikkagi vaid iseennast, jõudes oma väljendusvahendite rikkaliku skaala ja sissetundmisvõime sügavuse tõttu kõrgeimate saavutisteni.

Ja kel on õnne olnud näha Paul Hörbigeri tegelikus elus, tema kodus, see teab, kui südamluk abikaasa ja tore isa ja — milline naljahammas ta võib olla. Kuidas ta lapse pudipõlle tikkivale naisele sõbralikult naljatades ütleb: „Kuule, sellega saaksin minagi hakkama!“ — Kuidas nad pojakesega, rohelised põlled ees, tiseritöötoas treivad ja nokitsevad. Kui poiss uhkelt näitab puutükikestest tehtud käru, ütleb isa: „Vaat, see on alles tore tükk!“ — Mis sest, et üks lauaoats hulga pikem on kui teine ja ainult heatahtlik fantaasia võib aimata ses midagi kärutaolist! Mis sest, et iga nael on läinud isepidi viltu ja kõverasse! Peaasi, et isa sisendab pojale loomisrõõmu, andes talle vasara ja tangid kätte, sattugu siis vasar vahel kas või pojakese põidlale. Kogemused kuuluvad ju käsitöö põhialustesse. — Või näeme Paul Hörbigeri seisvat kasvuhoones, kus omatehtud riiuleil seisab igasugu lillepotte, kus laudadel idaneb mitmesuguseis mullasegudes pistikuid. — Ülal jookseb väike Monika toast tupp, teretab viisakasti ja seab enda kohe aparadi ette: „Noh, tee minust nüüd pilt!“ Ja kui pilt tehtud, tahab ta kohe näha saada, kuidas välja tuli. Vanem õde, Christiane, ei saa tulla pildile, kuna ta on kahjuks haige.

Hörbigerid on pärit Tiroomist. Pauli esiisad olid oreli-meistrid, ta ise mängis noorpõlves igal hommikul kella kuuest peale Kärnteni kloostri oreli. Tema isa oli õppinud lukksepp ja sepp, võttes oma elupõlve kestes mitte vähem kui 63 patenti mitmesuguste masinate, kompressorite jne. peale.

Aforisme abielust

Ilusas, õnnelikus abielus ei peaks kummalgi olema tahtmist valitseda.

*

Ära esita iialgi nõudeid, väljenda ainult soove. Soovid apelleerivad mehe rüütellikkusele ja leiavad pea alati täitmist. Nõuded ärritavad aga vastupanule.

*

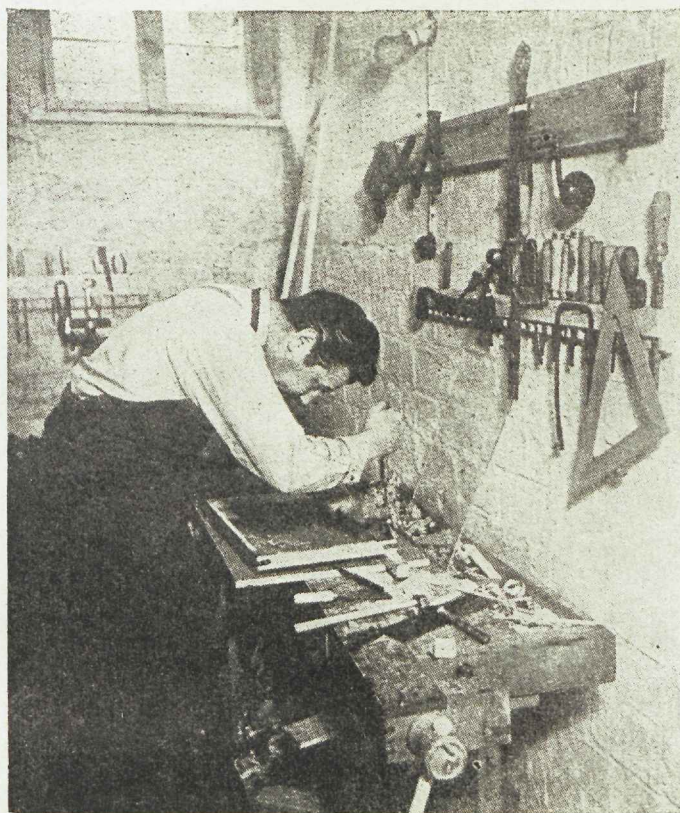
Lapsed valmistasid sulle päeva jooksul kindlasti ka rõõmu. Milleks pajatada just nimelt nende vallatustest? Jutusta parem positiivseist asjust, et mees võiks tunda uhkust nende pärast. Või ehk kogesid sa ise midagi naljakat ja oskad seda lõbusasti edasi anda? Te naerate koos ja — kes naerab, on õnnelik.

*

Jäta talle aega selleks, mis valmistab talle lõbu, ja püüa sellest võimalust mööda osa võtta.

*

Pole olemas naist, kes ei tarvitseks abielus järele anda, kuid ta peab olema sel määral paindub, et ta ei murduks ega ka ei jääks küüru.

Paul Hörbiger laudsepana

Hörbigeri ema põlvnes käsitöölisingist. Paul Hörbiger ei tundnud kunagi igatsust pääseda teatrisse või filmi. Ta õppis ülikoolis keemiat ja astus hiljem sõjaväkke. Ta poleks tollal uneski arvanud, et temast saab kord nii menukas näitleja.

Kui puhkes maailmasõda, läksid kõik neli venda vabatahtlikena liinile. Sõja ajal kaotas isa kogu oma varanduse, mispärast poisid pidid ise katsuma leida endale sobivat ametit, millega leiba teenida. Vennad tulid kokku nõu pidama. Paul Hörbiger oli esinenud enim Kärntenis iga vastlapäeva teatriõhtul, polnud aga ei enda ega teiste arvates silma hakanud. Ja kui vanem vend soovitas tal nüüd näitlejaks hakata, siis mitte usust Pauli erilistesse võimetes, vaid üldise eksiarvamuse mõjul, et kes tahab üle öö kuulsaks saada ja raha kokku ajada, mingi lavale. Oma menukuse eest võlgneb Hörbiger tänu niihästi oma talendile kui ka väsimatule püüdlikkusele ja virkusele. Käsi käes karmide kogemustega kasvas järkjärgult ka tema populaarsus, mida ta oma suure hingelise rikkuse tõttu pälvis enam kui nii mõnigi teine.

Kleidiriided,
sukad, trikood,
pitsid, paelad

* * *

W.-S. O. Kilgas

Helisege, jõulukellad...

Veel hiljuti leegitsesid suurte kuldsete küünaldena kased sügisese tuules. Oktoobrikuu vihm rebis nad paljaks; leht lehe järel langes maha – ja november peitis nad pehme valge katte alla. Kõikjal jäi vaikseks ja tühjaks, elustus ainult kuuskede ja mändide roheline karges lumes.

Jõulukuus sünnib ime ime järel.

Mets tuleb koju. Kuusk lahkub kodumaa mullast ja astub keset jõlutuba, täites selle vaigulõhna ja okaste sädeleva rohusega. Ei armasta ükski rahvas maailmas nii oma metsa nagu meie; ei ole ühegi rahva laulud ja lood nii tihedasti seotud metsaga kui meil. Seepärast asubki kuusk vaikselt pühapäeval jõulu õhtul meie elutuppa ja ühendab emad ja tütreid, isad ja pojad ühiseks kindlaks perekonnaks.

Kuusk toob majja põhjamaise karge ja ilusa talve. Ta kõneleb vaikesest metsadest, kus puud painduvad lumekoormast, külmade täherikaste ööde saladustest üksikutes metsakülades, lumiseid heinamaid kulgevaist

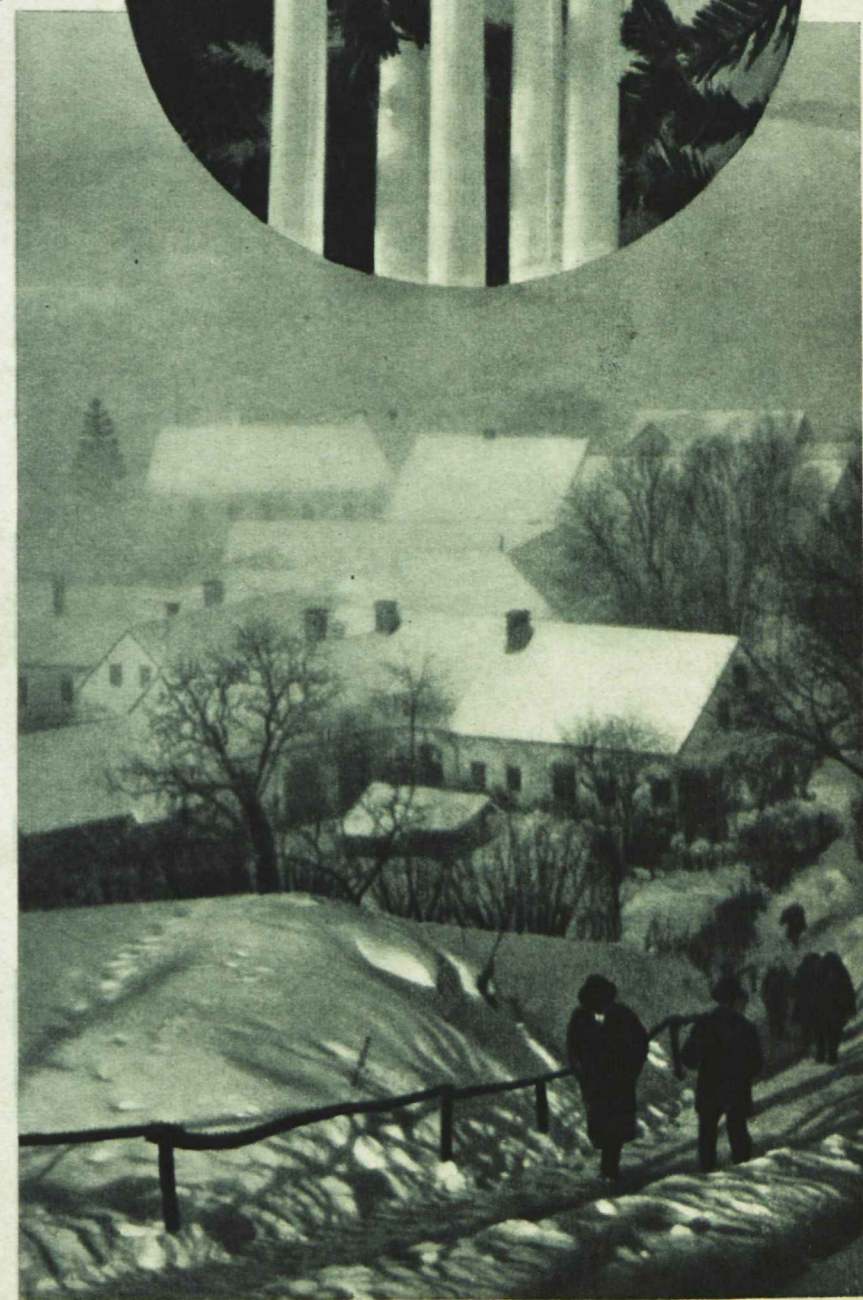
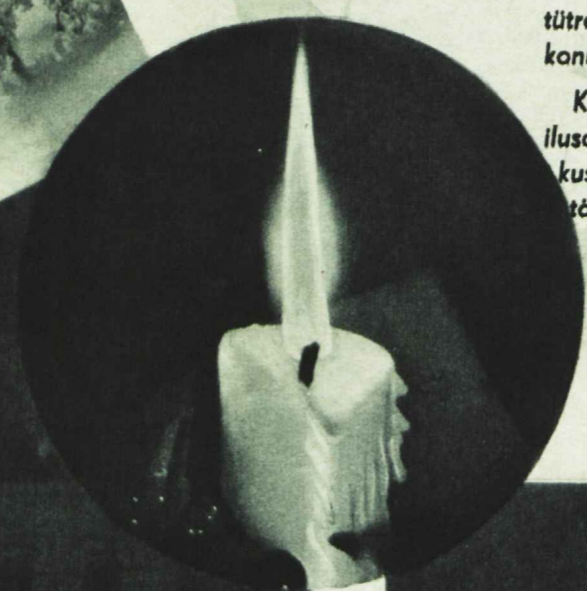
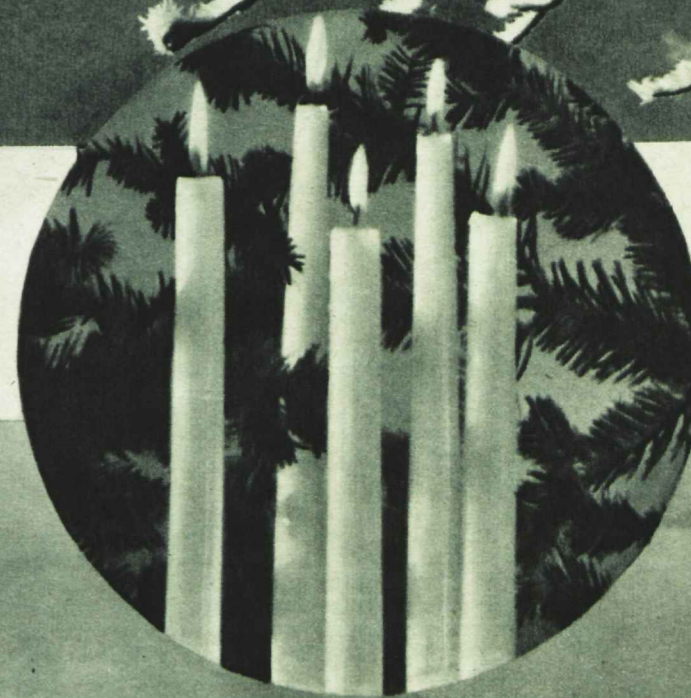
jänestest ja hirvedest, pulmakellade heledast kõllinast ja reejalaste laulust üle lume. Ta pajatab kõigest, millest ammutab elujõudu iga eestlase süda: kodumaast, esivanematest, külvist ja lõikusest . . .

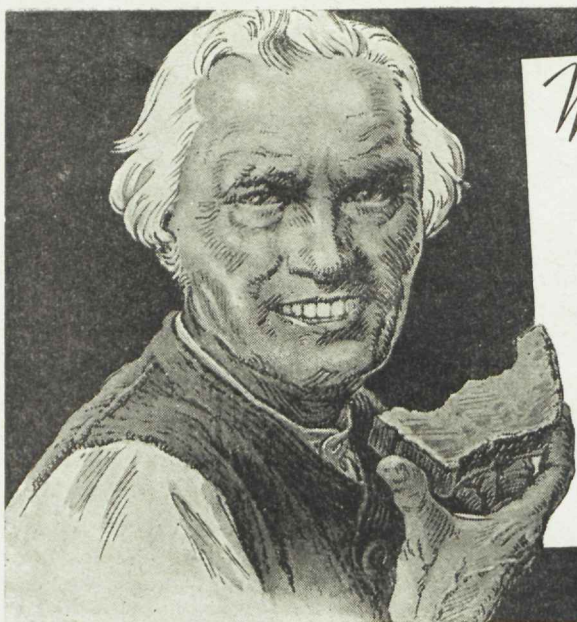
Jõulud on armastusepühad. Vanemate armastus oma laste vastu saab uut värsket jõudu. Laste südames peegeldub tänu vanematele. Võib-olla ei teata, miks need väikesed kingid, mis tehakse särava jõulukuuse all, teevad meid õnnelikeks. Kuid üht aimatakse, et jõulud on armastusepühad. Mitte ükski kingid ei tohi meid rõõmustada, vaid teadmine, et meil on sõpru, kes armastavad meid kogu oma südamega . . .

Seepärast – laskem heliseda jõulukelladel oma südames ja ehtigem jõlutuba vaigulõhnalise kuusega!

Rõõmsaid jõule kõigile!

„Maret“

Mõnuga sööb ta kõva leiba

hoolimata oma 68-st aastast, sest eluaeg on ta söönud ainult lihtsat ja karemat toitu. Kuid meie — tänapäeva inimesed? Süües kõva toidu asemel pehmeks keedetud, raffineeritud võrtsitatud toite, nõrgendame oma hambaid. Seepärast tahes säilitada oma hambad terved, peame hoolitsema nende eest. Selleks ei tohi meie valida mitte mõnda "kah-hambapastat" vaid peame tarvitama sinult Nivead. Nivea puhastab hambad põhjalikult ja hävitab suuhapped. Nivea muudab hambad hiilgavalt valgeks ja annab neile ilusa pärliläike.

Hinnad 50 senti — 75 senti

Werner Mehks, Tallinn

Kalamaksaõli ei hirmuta enam lapsi

Kalamaksaõli tuntakse ravimina juba umbes 120 aastat. Teda saadakse põhjapoolseis meredes arvutuil hulkadel elutseva tursa- või rahnkala maksast. Eskimod tundsid juba ammugi tema kosutavat ja tervendavat mõju ja tarvitasid teda suurel määral. Uuemal ajal kasutatakse teistegi kalade, näiteks kammelja, maksa selle ravimi tootmiseks. Arvamused kalamaksaõliravi väärtuse ja tulemuste kohta on aastate kestel mitmeti muutunud. Juba andis tema kasutamine häid, juba vähem rahuldavaid resultate. Nende vastukäivate resultaatide põhjusi võidi selgitada alles umbes kümne aasta eest vitamiiniuurimiste tulemuste põhjal. Võidi nimelt tõestada, et teatavad kalamaksaõlis sisalduvad vitamiinid A ja D mõjuvad tervendavalt tema kasutamisel. Vitamiin A edendab — niipalju kui senised uurimised on selgitanud — noore inimese kehakasvu ja tõstab organismi vastupanuvõimet. Vitamiin D reguleerib ainevahetust ja edendab kondikava ülesehitust, mis rahhiidi puhul enamvähem on häiritud. Kalamaksaõli vitamiinisaldus pole alati konstantne. Kui tootmine ja alalhoid toimub puuduliku hoolega, võivad need ained osalt või täielikult kaotsi minna. See asjaolu selgitabki õli ebahühtlast mõju, mis põhjeb peamiselt vitamiinisaldusel.

Uuemal ajal on õnnestunud vastavate meetodite abil mõõta mitmesuguseis toiduaineis sisalduvate vitamiinide kvantumit. Niisamuti saab seda teha ka kalamaksaõliga.

Kalamaksaõli on kasutatud sissevõtmiseks algusest peale eeskätt rahhiidi või nn. inglistöve puhul, mida esmakordselt kirjeldas inglase Glisson aastal 1650. Kuid ta on osutunud tervendavaks vahendiks ka tuberkuloosete ja skrofuloosete protsesside puhul, teatud krampide puhkudel imikueas, pärast nakkushaigusi ja muidu üldise nõrkuse puhul. Teatavat takistust tegi selle ravimi tarvitamisel veel viimase

ajani paljudele vastumeelne kalamaik. Mäletab ehk veel nii mõnigi lapsepõlvest neid hirmsaid hetki, millal ema katsus maiustisi lubades teha pisutki mõnusamaks suu ees hoitavat lusikatäit. Toda rasket maitseküsimust tuleb pidada nüüd lahendatuks. Ilma lisanditeta tarvitatakse kalamaksaõli erandlikult nüüd veel ainult seal, kus ei tunta tema vastu erilist vastumeelsust. Hoolika valmistusviisiga muna, linnaste, apelsini või aromaatsete ainete lisandamisega on õnnestunud kõrvaldada kalamaksaõli halba maiku, muutes ta haruldaselt mõnusaks ravimiks. Kuna nimetatud lisandid sisaldavad mõnes preparaadis veel teisigi vitamiine, tõstab ja mitmekesistab see omalt poolt ravimi mõju.

Et kalamaksaõli ilmutab ka nahaprotsesside puhul tervendavat mõju, hakati teda kasutama välispidiseltki õlina, salvina või puudrina. Eriti lapsi piinavate ekseemide puhul on selletaolised preparaadid andnud häid tulemusi. Igatahes ei tohi nende puhul siiski kahe silma vahele jätta teatavaid üldisi eeskirju, kuna ekseem pole haigus, vaid ainult naharakukeste eriareng. Niisamasugune on lugu tuberkuloosete ja skrofuloosete nahaprotsessidega. Väga mõnusana tunnub kalamaksaõlialv teatud silmahaiguste puhul. Lõikehaavade, kriimude ja põletushaavade puhul tuleb ta küsimusse jahutava ja tervendavalt mõjuva salvplaastrina. Ka mädanevad haavandid, paised, kasvajakad, sörmemädanikud jne. reageerivad hästi kalamaksaõlialvile. Lõppeks soovitatakse mõnda aastat juba nii pikaldase ja raske kondiüümädaniku puhul ravi kalamaksaõlialviga. Ta annab teatud eeldusil rahuldavaid tulemusi ja kiirendab tervenemiskäiku. Igatahes peavad piimatud haiged tema kasutamist üldiselt eriti mõnusa ja valutuks. Lõpuks võib veel tähendada, et ka põiepõletiku puhul võib kasutada kalamaksaõli sisaldavaid preparaate.

Raamatute korrashoiust

Ühel õhtul pühendume täielikult raamatuile — õieti ainult nende välimusele, mitte lugemisele.

Oletame, et kord raamatukapis või riivil ei jäta midagi soovida. Kuid silmitseme iga üksikut raamatut. See annab kohe hulga tööd.

Kus on leht välja kärjstatud, kus on kellegi võileib teinud raamatuga märgatamatult liiga lähedast tutvust, kus puudub nimi esilehelt, meie ex-libris jne.

Kohtleme kord halastusega neid nõrkusi ja puudusi. Lahtised või rebenenud lehed kleebime kinni õhukese, läbipaistva kummipaberiga, lõigates rābaldunud servad enne ilusasti siledaks. Rasvapekk hajub sooja triikraua all, mida

puhta valge kuivatuspaberiga üha uuesti ettevaatlikult lehele vajutame. Ilusad nahkseljad muutuvad aja jooksul hapraks; sellest hoidumiseks hõõrume neid õrnalt hea, värvitu kingakreemiga. Jānesekõrvu saab enamasti kõrvaldada leige triikrauaga siludes.

Tolm tuleb kord aastas käsile võtta.

Võtame raamatud kapist, lööme neid lahtise akna all kakshaaval teineteise vastu, tolmutame puhta tolmulapiga või kasutame tolmuimejat.

Ja seame nad taas tagasi — ikka sisuliselt järjestades ja mitte liiga tugevasti riiolele kiiludes!

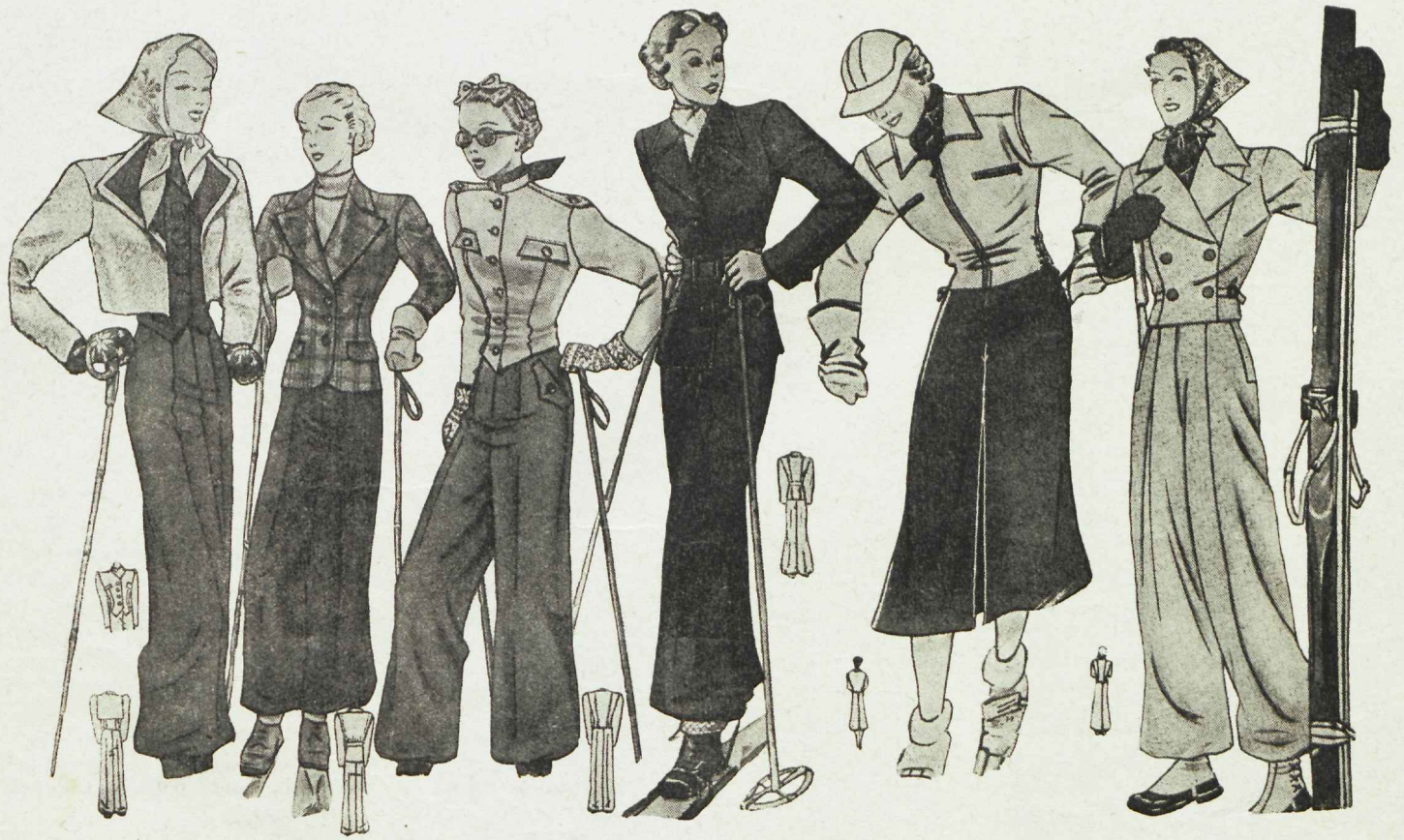
456

457

458

459

460

461

462

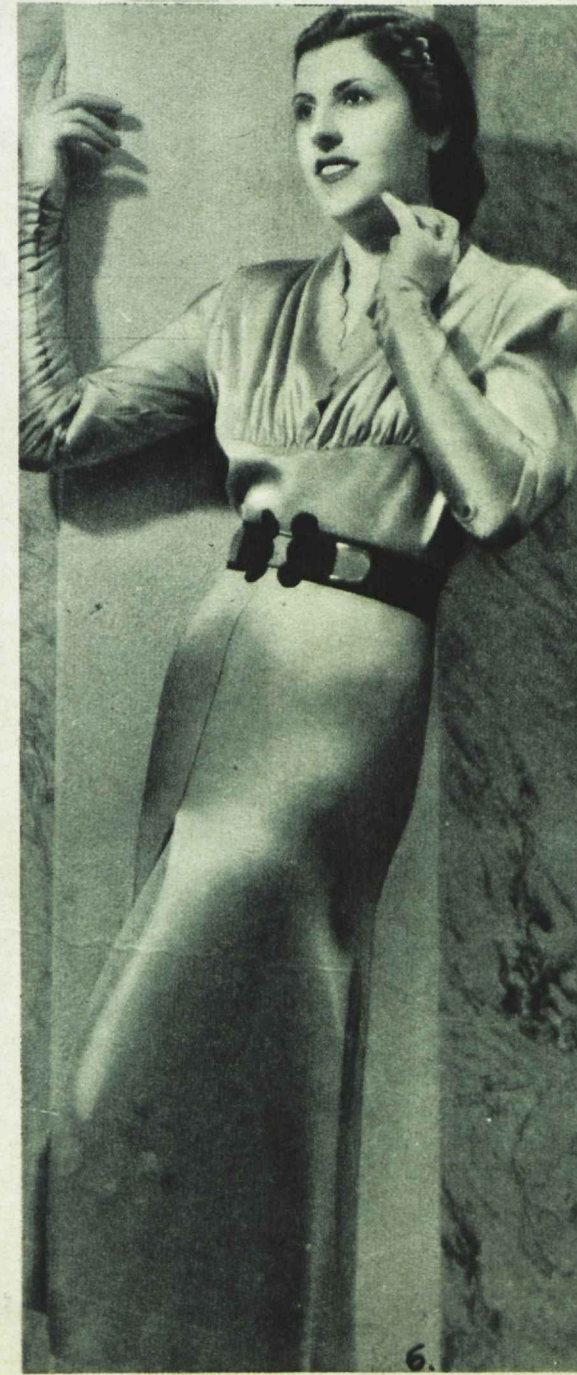
463

464

465

466

Väike jalutusväike
MOE-MAAILMAS

1. Lihtsa tegumoeaga tumedast materjalist päevakleit, mis on nägusasti kaunistatud rõõmsavärviliste, laineliselt õmmeldud paeltega.
2. Healõikeline kleit paksust mustast marokäänist. Taga vöö. Ees krae on kaunistuseks moodne filigranklips. Lõige 1 löikelehel 90-sm rinnamõõdule.
3. Moodne, kroogitud esiosaga õhtukleit õrnkollasest krepp-satäänist. Vöö kohal kaks roosi mustast sametist.
4. Väike õhtu- või teatrikleit punktilisest siidist. Kleidi juurde kuulub moodne šiffonist taskurättik.

5. Pikkade kitsaste varrukatega väike õhtukleit mustast siidist. Olgadel ja ees vöö kohal mõned voldid. Lai vöö on plisseeritud. Kleidi selg omab kitsast lõhestist kuni vööni.
6. Pealeõunakleit metallise läikega siidist. Vöö tumedast seemisnahast.
7. Nägus sportlik raglanlõikeline kleit. Vestpluus, tepingud ja nõöbid heledavärvilised.
8. Huvitava volditud esiosaga pealeõunakleit tumepunasest siidist. Voldid lähevad vöö kohalt alates kiirtena laiali.

467

468

469

470

471

472

456. Päevakleit kohvpruunist villasest riidest. Ees kaks põigiti nõopiderida.
 457. Nägus päevakleit nõõpkinniste ja taskutega. Kaeluse ääres jäme nõõr.
 458. Huvitav pealeõunakleit villasest või siidist. Kaunistised õmmelda siidnõõrist või sutaššpaelast.
 459. Moodne kleit tumehallist villasest. Õlgadel ja kinnisel kaht värvi paelkaunistised.
 460. Huvitavalõikeline kleit lõhiroosast villasest.
 461. Moodne suusaülikond, mis koosneb tumesinistest püks-
 test, punasest vestpluusist ja lühikesest lambanahksest jakist.

462. Suusaülikond noorele neiuale. Pruunide pükste juurde sobib hästi oranžiruuduline kuub.
 463. Suusaülikond lühikese jakiga.
 464. Nägus suusaülikond. Nii püksid kui ka pikk jakk on tumesinist villasest materjalist. Lõige II lõikelehel.
 465. Suusarõivastis, mis koosneb püksseelikust ja tõmb-
 lukuga pluusist.
 466. Suusaülikond sega kirja villasest materjalist.
 467. Kleit tumepunasest villasest materjalist. Esitükil pikuti sisselõigatud taskud. Kinniseks värviline tõmb-
 lukk.
 468. Lihtsa tegumoega päevakleit sega värvi materjalist.

473

474

475

476

477

478

479

480

481

482

469. Meeldiv kleit rohelisest villasest või siidist.
 470. Pealelõunakleit tumesinisest materjalist. Vöö kohal kaunistis, mis koosneb rohelisest, kollasest ja kahest punasest siidpaelast.
 471. Lihtne nägus pealelõunakleit pruunist kergest villasest või siidist. Vöö, krae ja kätised siidsametist või brokaadist.
 472. Huvitav kleit tumesinisest villasest, kaunistatud ilusate nõopidega. Vest ja varrukate äärised valgest siidist.
 473. Suusaülikond poisile.
 474. Suusaülikond 9-a. tütarlapsele. Lõige III lõikelehel.
 475—476. Kaks nägusat kleiti suurematele tütarlastele.
 477. Peoülikond väikesele poisile.
 478. Ülikond 7-a. poisile. Lõige IV lõikelehel.
 479. Puhvarrukatega kleit tütarlapsele.
 480. Volditud vestiga kleit suuremale tütarlapsele.
 481—482. Kaks mantlit tütarlastele.
 483. Nägus kleit 4—6-a. tütarlapsele. Lõige V lõikelehel.
 484. Lühikeste varrukatega kleit väikesele tütarlapsele.
 485. Ümmarguse passega peokleit tütarlapsele.
 486. Ruudulisest riidest kleit väikesele tüdrukule.
 487. Pluus ja püksid väikesele poisile.
 488. Tepitud kaunististega kleit tütarlapsele.
 489. Pikkade pükstega mänguülikond poisile.
 490. Pesuriidest kleit tütarlapsele.
 491. Pitsäärisega põll 4-a. tütarlapsele. Lõige VI lõikelehel.
 492. Ilukroogetega kleit 1—2-a. tütarlapsele. Lõige VII lõikelehel.
 493. Väikese püstkraega kleit tütarlapsele, kaunistatud lihtsa tikandiga.

Pealaest - jalatallani

Väikesi äärteta kübaraid kantakse peaaegu eranditult looriga. Ent sellised kübarad sobivad ainult tõesti elegantse kleidi juurde.

*

Kui ühest naisest räägitakse, et ta evib sarmi, siis tähendab see ikka midagi seesmist, mis temast hoovab. Selleks pole kindlaid reegleid, võib olla ainult mõningaid nõuandeid. Esiteks ära ärritu tühiste asjade pärast. Vaata lahtiste silmadega ilu, mida evivad ka kõige pisemadki asjad. Ära unusta kunagi rõõmustumast. Püüa kõigile inimesile valmistada võimalikult palju rõõmu. Ära muutu kunagi laisaks — ei kehaliselt ega hingeliselt.

Värvita, ebahütlasi kulme tuleb harjata igal õhtul väikese, keskmise kõvadusega harjakesega, mis on niisutatud riitsinusõliga, vähemalt 20 korda järjest ja nimelt ilusas poognas nina juurest meelekohtadeni. Korrates seda reeglipäraselt, harjuvad kulnud mitte ainult soovitud sihiga, vaid kasvavad ka tugevamaks, omandades sealjuures hütlasi ilusa siidpehme läike. Kulme kergelt rasvaga hõõrudes muutuvad kulnud tumedamaks, mispärast võib loobuda ka kulmu-pulgast.

*

Hea dieeditoit. Hommikul tass teed (suhkruta) või tass kohvi (piima ja suhkruta), enne lõunat ainult veidi puuvilja, lõunal vähesel määral vähe lahja liha, kindlasti aga juurvilja. Järgmine toidu-aeg alles õhtul. Vähe juua ja mitte „kapil käia“!

Saleduskuur. 1. päev: ainult piim, hommikul kuiv saiake.

2. päev: lihtne, aga tugev tavalise inimese toit.
3. päev: puuviljapäev (õunad kooritult).
4. päev: jällegi lihtsa inimese toit.
5. päev: piimapäev.
6. päev: lihtsa inimese toit, jne.

Kuus tohib olla aga ainult üks sellesisuline kuurnädal, nagu see näiteks sanatooriumideski on läbi viidud.

POND'S kreem, puuder ja näovesi

on näonaha ilu ja pehmuse alalhoidjad:

Pond's kreem

- Tungib kergelt nahapooresse.
- Sisaldab olluseid, mille ülesanne on kaitsta nahka vananemisest ning sooja ja külma liigsest mõjust.
- On ideaalne puudrialus.
- „C“ kreem on rasvaga kreem (öökreem); puhastab nahka ja teeb selle õrnaks ja värskeks.
- „V“ kreem on rasvata kreem, katab nahka õhukese korrana, annab näo- ja käenahale õrna, mati jume; on ideaalne puudrialus.

Pond's puuder

- On valmistatud mitmes varjundis, õrnalt lõhnastatud ja katab näonaha õhukese, hütlase korrana, andes näole meeldiva jume.

Pond's näovesi (Skin Freshener)

- Uudispreparaat Pond's seerias.
- On värskendava ja elustava toimega.
- Jumestab, tugevndab ja puhastab näonahka.

POND'S on tarvitusel kogu maailmas!

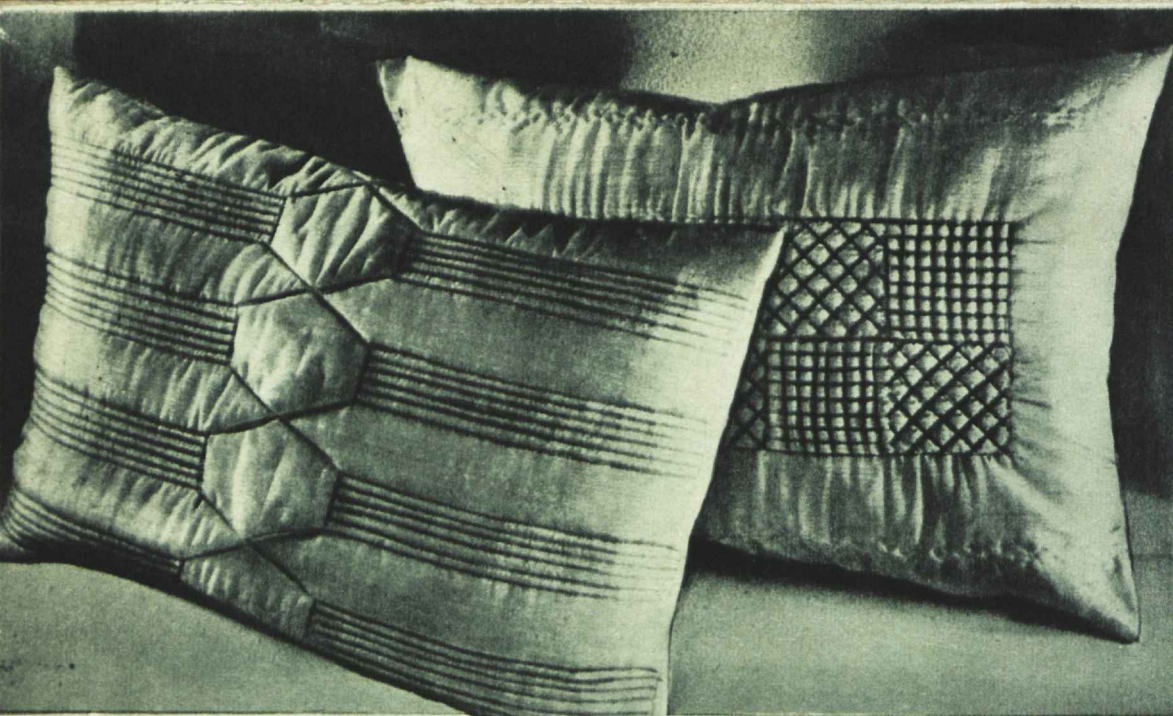
ESINDUS:
A/S.

Prov. J. LILL

Kaks sohvapatja

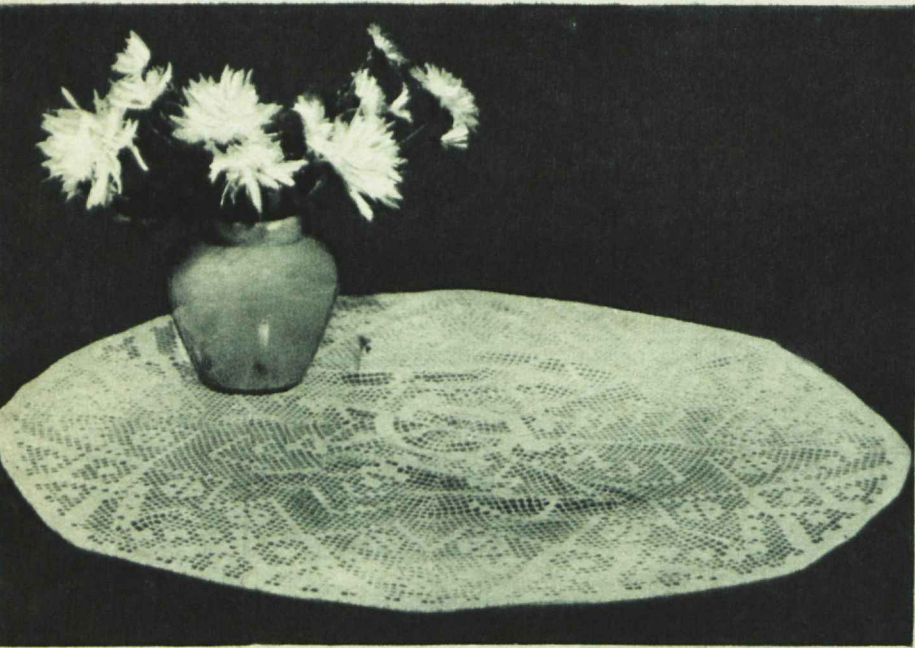
Padjad on valmistatud läikivast siidist ja tepitud kas sedasama või mõnda teist sobivat värvi pärlniidi või kunstsiidiga. Patjade suurus on 60×40 sm. Skeemid teppimiste jaoks muustrilehel.

Ummargune heegeldatud lina

K. Vilms.

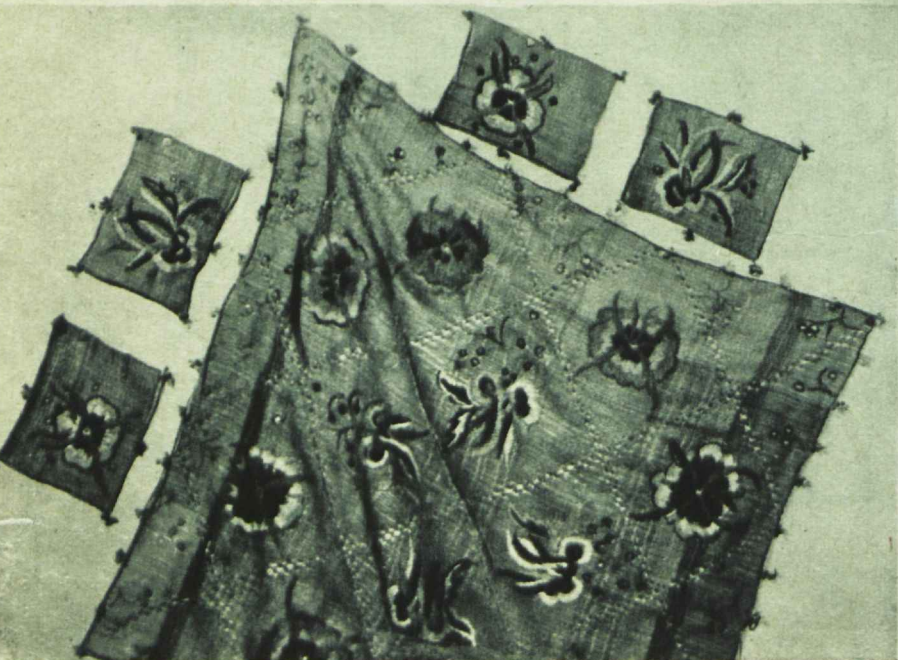
Lina on heegeldatud valgest heegelniidist nr. 60. Heegeldada kahekordsed sambad, kusjuures ruudu laiuseks võtta 3 õhksilma. Nii saame lina, mille läbimõõt on 68 sm. Muustrilehel on antud $\frac{1}{4}$ linast, ühes ühe kasvatusjoonega, milliseid linal on 8. Muster muustrilehel.

Kohvilaudlina ja suurätid

V. Johanson.

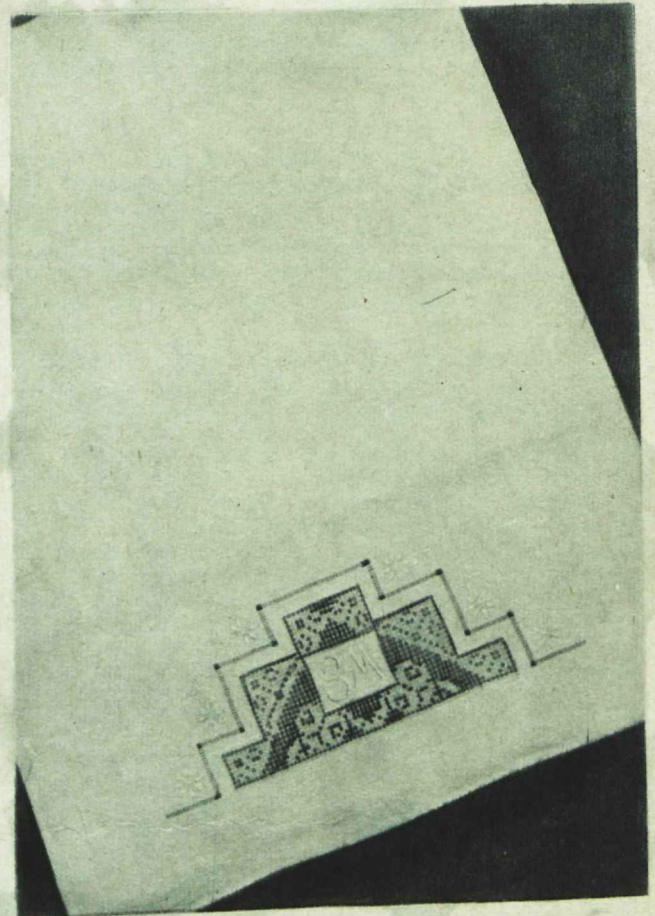
Lina ja suurätid on kootud linasest lõngast nr. 16. Lõimeks ja koeks värvida lõng kollaseks, rohelseks ja oranžiks. Suga 65/2. Lõimeks käärida 1330 lõnga: 100 lõnga kollast, 150 l. oranži, 300 l. segatult kollast, oranži ja rohelist, 400 l. kollast, 250 l. rohelist, 130 l. segatult kollast ja rohelist.

Tikitud padjapüür

A. Ervart.

Padjapüür valmistada linasest või puuvillasest riidest, vastavalt padja suurusle. Valgetikand ja toleedo tikkida märkimisniidiga nr. 30. Keskel monogramm. Muster muustrilehel.

Sisse kududa: 20 sm kollast siidi, 15 sm rohelist linast ja lõime, 30 sm oranži linast, 40 sm kollast siidi.

Pind võiks olla labane või ka 4 niiega krepp.

Lina suurus on 100×100 sm, suurätid 25×20 sm. Diagonaalpilud jaotavad lina ruutudeks. Iga ruudu sisse on tikitud lillornament. Tikkimiseks tarvitada mulineed, siidi ja lõime. Äärtes on korduvalt kollases, sinises ja pruunis värvuses väikesed tutukesed. Muster muustrilehel.

Rahvusliku kirjaga sõrmkindad

E. Reik.

Pildil olevad kindad on kootud 3× gobeläänlõngast. Põhivärvuseks on beež, kirjavärvusteks oranž, roheline ja must.

Kindapära kudumiseks luuakse igale vardale 19 silma. Esimese silmuserea mahakudumisel kootakse narmad sisse.

igas narmas on lõngad kõikides värvustes. Narmad jäetakse lahti lõikamata.

Siis pööratakse töö ümber ning kootakse üks ring põhivärvuses lõngaga parempidiseid silmi. Siis pööratakse rea lõpul töö uuesti ümber ja kootakse jälle üks rida sellesama lõngaga parempidiseid silmi. Nii korratakse seda iga rea kudumisel ja kootakse seitse rida, igaüks ise värvuses, järjekord: põhivärvus, oranž, põhivärvus, must, põhivärvus, roheline ja lõpuks põhivärvus.

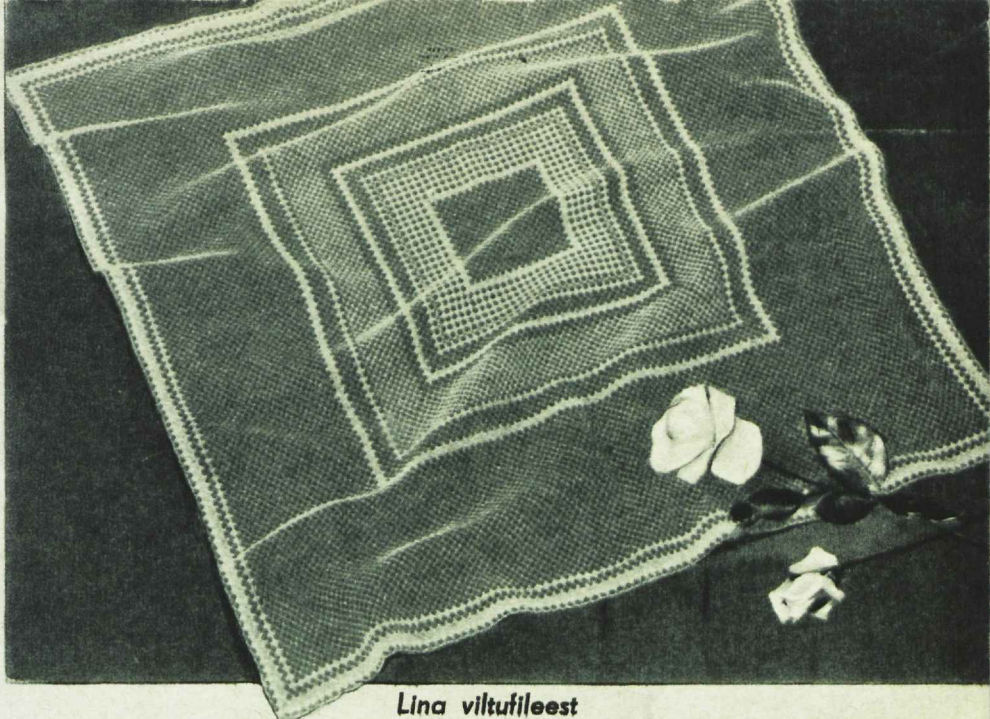
Kindapära kootakse parem- ja pahempidistes silmades, kusjuures parempidised silmad on otsastkootavad.

Kindalaba jaoks luuakse igale vardale 2 silma juurde ning kootakse 14 rida parempidiseid silmi põhivärvuses. Siis kootakse parempidistes silmades kiri 30 rida, jättes 15. rea järel päkaaugu. Siis kootakse veel 5 rida põhivärvust ning alatakse sõrmede kudumist. Kindasõrmed kootakse vastavalt sõrmede pikkusele. Sõrmede otsad on kirjalised, rohelises ja punases värvuses. Kiri muustrilehel.

Keelimvaip

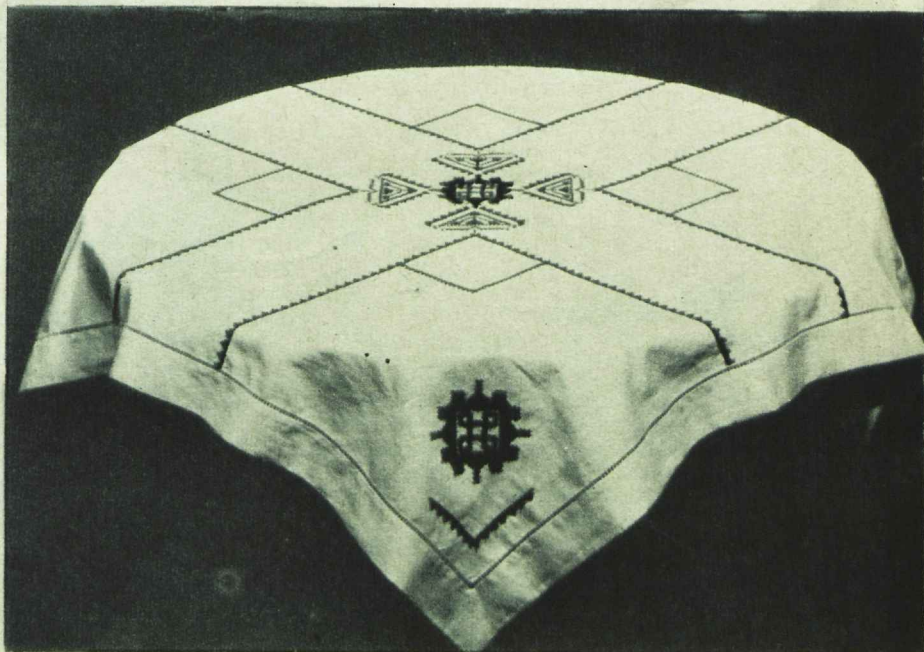
Vaiba suurus on 220×107 ruutu. Kui võtta iga mustri-ruut 1 sm², siis saame vaiba suuruseks 220×107 sm.

Värvideks on: kollakas-beež, tume roostepunane, hele roostepunane, tumesinine, helesinine, kollane ja roheline. Muster muustrilehel.

Lina viltufileest

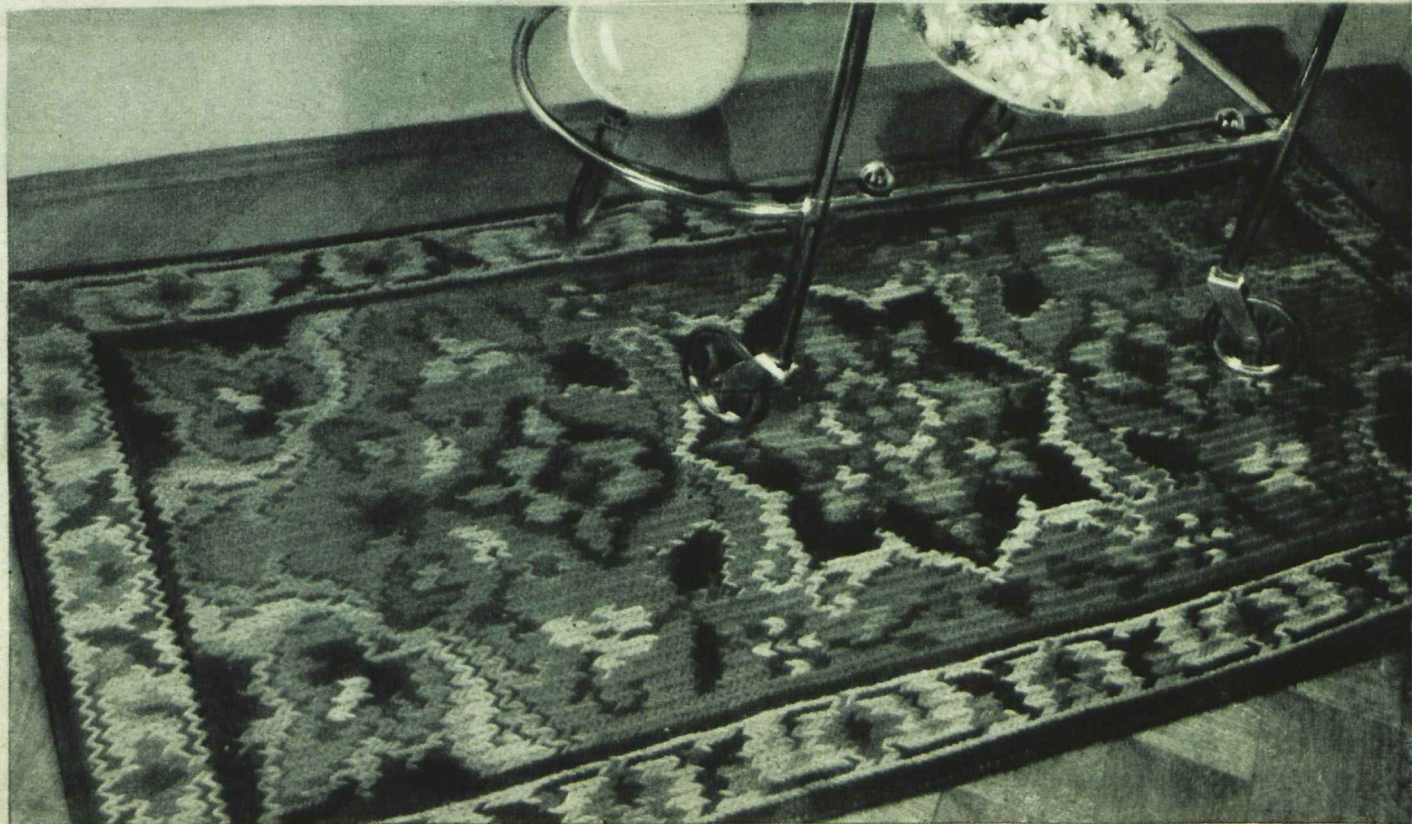
Lina suurus on 76×76 sm. Võrgu võib valmistada peenest valgest linasest lõngast, augu-suurusega 4 mm, 105 auku laiuks ja pikkuseks. Valmisvõrk tõmmatakse raamile ja põimitakse muustrilehel antud mustri järgi.

Lina ristpistemotilvidega

L. Rein.

Antud lina suurus on 86×86 sm. Tikandid on valmistatud punase, rohelise ja pruuni päriniidiga, jämedamale riidele nr. 5 ja peenemale nr. 8. Muster ja skeem muustrilehel.

Rahvuslikel motiivel koostatud

fileegarnituur magamistoale

(L. Leik)

Fileepäevatekk

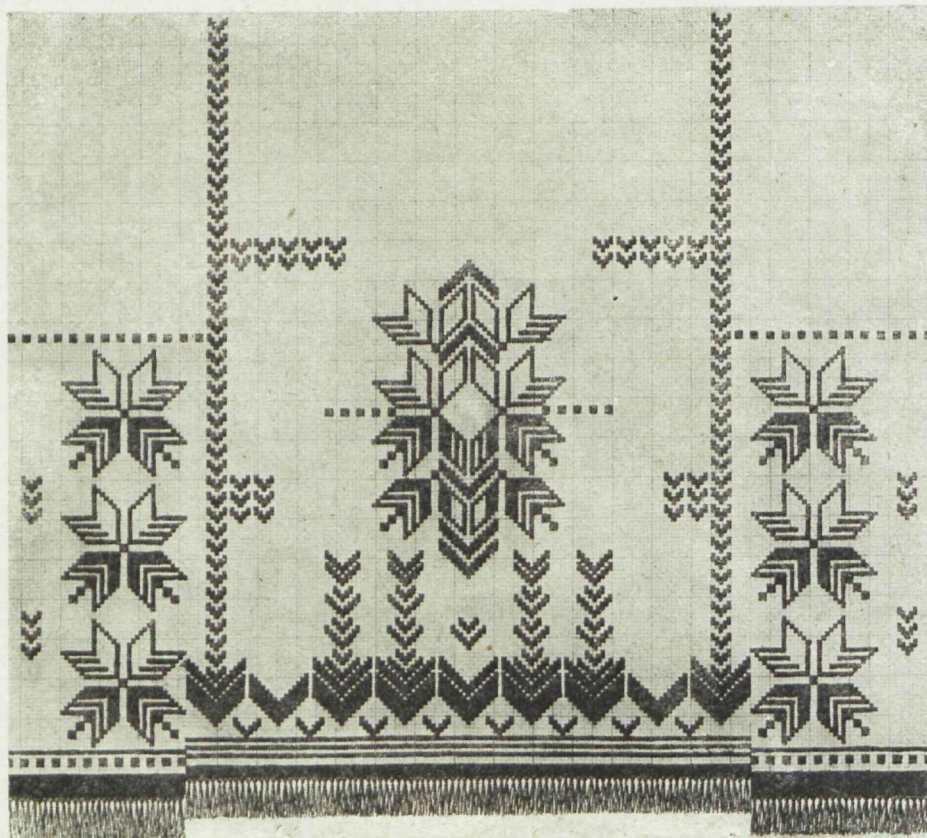
Antud teki suurus 150×200 ruutu. Kui võtta iga fileeruut 1 sm, siis sobiks tekk suuruselt 1 m laiusele voodile. Kahele voodile sobiva laia teki saamiseks tuleks keskmist mustriosa veel kord korrata. $\frac{1}{4}$ mustrit mustriheel.

Fileestoor

(All.)

Antud stoori laius on 237 ruutu, nii et 1-sm augusuurusega filee puhul saame 237 sm laiuse stoori. Mustrit võib põimida ühe- või mitmesuguste pistetega, vastavalt meeldivusele. Muster mustriheel.

Kõik,

kes armastavad valmistada
nägusaid

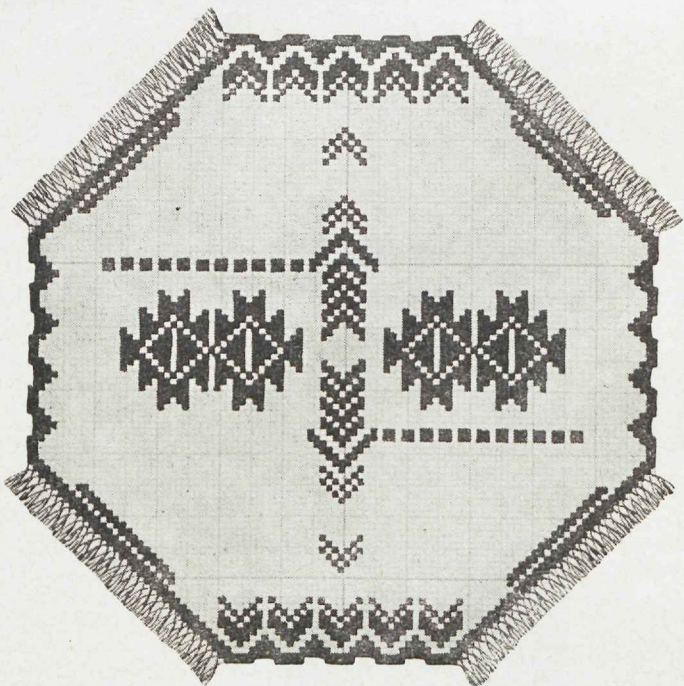
käsitöid

leiavad alati „Maretist“
endale midagi sobivat.

„Mareti“

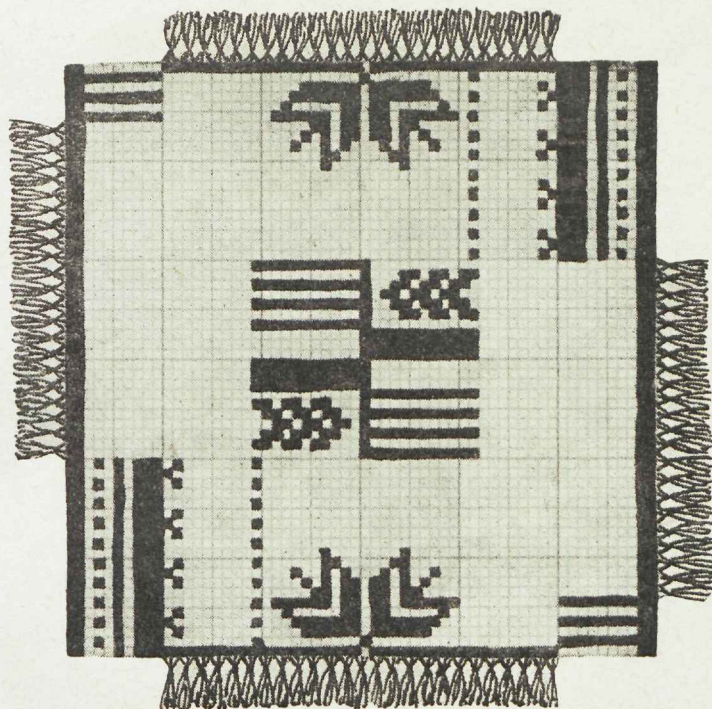
soodustatud hinnaga (Kr. 3.20) aasta-
tellimiste vastuvõtmine lõpeb
23. detsembril s. a.

Rutake tellimisega!

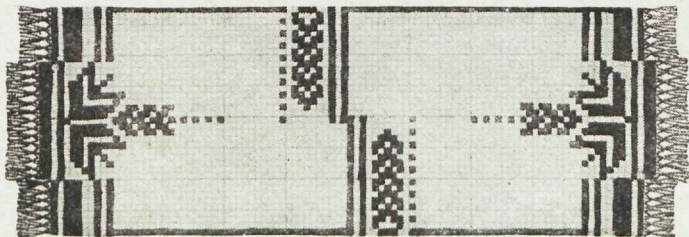
FILEELAUDLINA

Lina suurus on 102 ruutu läbim. Võttes iga ruudu 1 sm², saame ka nii suure lina, kui aga võtta filee augusuurus vähem, väheneb vastavalt ka lina läbimõõt. Muster mustri-lehel.

FILEELINA ÖÖKAPILE

Lina suurus on 60×60 ruutu. Valmistades lina fileevõrgust, mille augusuurus on 1/2 sm, saame lina suuruseks 30×30 sm. On tarvis suuremat lina, siis tuleb võtta suurema auguga võrk. Muster mustri-lehel.

FILEELINIK TUALETTLAUALE

Liniku suurus on 100×40 ruutu. Muster mustri-lehel.

Kõiki antud esemeid võib valmistada ka heegeltehnikas, valgest või kreemist niidist.

JUNO

ILUHOIU UUDISVAHENDID

on äratanud

üldist tähelepanu!

- **JUNO kurgikreem** (päevakreem) elustab ja värskendab näonahka, kaitseb ilmastiku mõjude vastu. On hea puudrialus.
- **JUNO kurgioilekreem** (öökreem) annab nahale vajalikke rasv- ja toitaineid.
- **JUNO näovesi.** Annab nahale õrna mati jume. Elustab ja värskend. kõiki nahakihte.
- **JUNO kätevedelik.** Sisaldab pehmeid õlisid, mida nahk täieliselt resorbeerib, hoiab käted pehmetena ja valgetena.
- **JUNO iludusmask.** Kõrvaldab kortsud, tugevndab kõiki nahakihte. Omapärane noorendamisabinõu.
- **JUNO puuder.** Katab nahka õrna ja ühtlase korrana, omab meeldivat lõhna.
- **JUNO shampooon.** Sisaldab äsjaleiutatud ainet, mis takistab lubjaseebi teket. On kergesti väljaloputatav ja annab juustele ilusa loomuliku läike.
- **JUNO hambapasta.** Tugevndab igemeid, hoiab hambad lumivalgetena, suhu jääb meeldiv värskustunne.

A/S. PROV. JULIUS LILL

1. Pruutkleit lameest. Tagant alumine äär pikeneb teravnurkselt.
2. Kroogitud esiosaga pruutkleit valgest pehmest siidist.
3. Moodne pruutkleit valgest marokäänist. Loor õrnast pitsist.
4. Huvitava esipartliga elegantne pruutkleit auklikust pitsist või siidist.

Miks

karjub laps kohe pärast sündimist?

Miks karjub laps kohe pärast sündimist? — See küsimus, mida on esitanud endale vist nii mõnigi mõtlema ema, on huvitanud mitmeti ka mõtteteadlasi ja looduseuurijaid. Vastavalt teaduse arengule on kujunenud vastused õige mitmekesiseks. Nii nägi filosoof Hegel vastsündinu kisas kõrgema loomuse ilmutust. Tolle ideelise tegevusega osutavat laps otsekohe oma veendumust, et tal on õigus nõuda välismaailmalt oma tarvete rahuldumist, et välismaailma iseseisvuse inimesega võrreldes oleval null. Sellest siis tulebki too protestiv, käskiv mäss. *Michelet*, Hegeli poolehoidjaid, nimetab vastsündinu kisa seevastu „vaimu kohkumiseks loodusele alistumise üle“. Isegi suur Kant laskis vastsündinut juurelda enda abituse ning ohjeldatuse üle ja väljendada vihast oma õigustatud meelepaha. Ta ütles: „Kisal, mida toob kuuldavale vaevalt maailmale tulnud laps, pole kaeblik toon, vaid see avaldab pahameelt ja ärritatud viha. See pole mitte seepärast, et talle miski valu teeb, vaid et teda miski vihastab — arvatavasti siis seepärast, et ta tahab end liigutada, aga tunneb kohe oma võimetust nagu ahelat, mis riisub temalt ta vabaduse.“ Kant otsib endale sealjuures tuge väitest, et peale inimese ei kuuluta ükski teine elus olevus valjusti enda maailmaletulekust, ja oletab seepärast, et algelisemais olukordades polevat inimenegi sündides kisendanud. Kuid asjatundjad, loomaarstid ja talunikud, on korduvalt kinnitanud, et ka vasikas karjub varsti pärast sündimist.

Kuis seletatakse meie päevil esimese kisa põhjust? Meieaegne seletus sihib sellele, et kisa tekib reflektorselt lapse naha jahenedes pärast ema organismist irdumist, mis talle ehk ka hämarasti ebamugav tundub. Soojadesse katetesse mähkimisel lakkabki enamasti kisa. Lisaärritusena mõjub võib-olla ka hapnikunälk, mis tekib lapses sünni ja vereringvoolu katkestamise tagajärjel. Meieaegne seletus lapse kisa suhtes ei arvesta keerukate hingeliste nähtustega, vaid otsib õiget põhjust lihtsaist füsioloogilistest protsessidest, mille juures hing jääb teataval määral kõrvaliseks asjaks.

Alati blondiks jääda

ja mingil tingimusel tumedamaks muududa — on kindlasti iga blondiini soov. Selle soovi teostamiseks järgmine soovanne: Peske oma juukseid moodsa leeliseta Schwarzkopf "Ekstra-Blondiga" Teie juuksed jäävad blondiks, terveks ja kauniks. Teie soeng saab kaunid ja püsivad lained. Juba esimene katse näitab teile seda.

"Ekstra-Blond" erisort blondidele, annab tumedamaks läinud juustele tagasi esialgse värvingu. Tumedatele juustele on eriti sobiv "Ekstra-Mahe".

Valmina otsekoheksesks tarvitamiseks on vedelad Ekstra-Blond ja Ekstra-Mahe samuti vabad seebist ja leelisest.

SCHWARZKOPF EKSTRA-BLOND

Tagame, et on täiesti leeliseta.

Lab. S. Schneider, Tallinn.

Kiri Maarja Magdaleenale

Kallis Maarja Magdaleena!

Seal ta nüüd on ja nagu ta ei pidanud olema, võis olla ja tulla ja tuligi. Paul on siis pahane nüüd — ja mõrane heli on tulnud senisesse kooskõlla. Ning ta on isegi minule pahane ja küsib õigusega, miks usaldasite oma loo jälle jõhkamiga minule ja mitte temale esmajoones, miks minul pidi olema saladus tema naisega, mis käis tema kui mehe vastu.

Nii on need mehed. Ma ei tea ütelda, kas paraku või taevale tänu. Ta ei arvesta seda, et on ametisaladusi, pihisaladusi, ja ei mõtle sellele, et ma ometi kuidagi viisi temale ei võinud kirjutada umbes järgmist: „Kallis Paul, Su abikaasal on seal olnud ühe Sinu majasõbraga raskusi ning arusaamatusi ja Sa tule nüüd ise oma naisele appi, sest ta ei julge ise Sulle sellest jutustada.“ See oleks kaunis totakas olnud, eks, peale selle usalduse autu reetmine. Ning nüüd näete ka Teie ise, et olete minu pannud Pauli vastu halba seisukorda, ja olete õnnetu sellepärast.

Noh, minust pole midagi — Paul on ikkagi Teie Paul ja mitte minu Paul ja mul on õieti kaunis ükstepuha, kas ta minule põrnitseb või mitte. Tükk aega las' nohiseb, küll tuleb aru pähe kunagi ka minu suhtes. Kuid kuidas on Teie mõlema vahel, kuidas ta kujuneb, seda ei tea ma ütelda, kuigi kaldun optimistlikule hoiakule.

Imelikul viisil ei kirjuta Teie mitte midagi sellest, kuidas ta suhtub Teie jõhkamile. Ning ma järeldan sellest, et kõik läheb üsna loomulikult viisil: jõhkam võttis kätte ja suudles Teid, Teil tekkisid hingelised häired ja Teie kir-

jutasite sellest minule, et mis nüüd õige teha, ja päris järjekindlalt ja loomulikult olen mina see kolmas, kellele Teie mees puristab.

Üsna loomupärane on ka see, et Teie jõhkam ise aitas kaasa loo selgumisele Paulile. On ju üksikasjades ükskõik, millisel viisil see sündis, ja sellest Teie ka ei kirjuta. Tähtis on vaid, et see sündis. Ning alati reedab vähemväärtuslikum, see, kes ei oska end valitseda, kel aru ei ole küllalt arenenud või lihtsalt hooletu ja lohakas või isegi pahatahtja inimene, hooplega või ka oma südametunnistusega kiitlev enesearmastaja. Kas nüüd kõne all olev härra läks Pauli juurde ja ütles, et kuule, sõber, mul juhtus sinu naisega rumal temp ja sõbrale peab ikka üles tunnistama, või aga kelkis ta teisele sõbrale — lõpmata palju võimalusi, et tema suud ei pidanud, on ju olemas ja ei muuda asja see, et tema oli äraandja — tähtis ja oluline oli ikka see, et tema see oli, kes ei hoolinud Teist midagi ja Teiega talitas, kuidas tahtis. Sündis Teile kõigepealt oma tahte peale ja siis talitas hiljem seega, et ta selle avalikuks tulekut põhjustas, nagu talitatakse inimesega, kel üldse pole midagi ütlemist.

„Hoolimata ja jõhker, nagu naised meest armastavad,“ tähendas kord keegi preili ühe moes oleva aleviku-Don-Juani kohta. Noh, mul ei ole ju õiget pilti Teie vastasmängijast selles Teie koduses draamas. Kuid kui see pilt ka ei kattuks mainitud Don Juani tüübiga, siis ei ole sellest ju viga: ei tarvitse sugugi mitte kõik joned päris täiel määral olemas olla, et siiski kinnitada reeglilt. See Teie amoroso võib olla üsna igav kilpkodanik, kelle joned pole

välja arenenud ühetugevuselt või kelle väga arenenud jooned on degenereerunud laias einetamise ja napsitamiste rasvunud ümbruses. Kuid aitab ka sellest juba draamide tekitamiseks, kui seesama ümbrus on kas publikuks või kaasamängijaks ja arvustajaks. Isegi tragöödiateni küünib, sest kas arvate, et kõik need sõnumid lehtedes teise ja enese tulistamistest on tulnud muudel kui säärastral põhjustel? Ikka see pettumine inimeses ja kalli kaasrahva keelepeks ja sõelumine, arvustamine ja nõelapisted, ikka seesama kitsus olukorras ning ajudes, mis viib nõrku meeleteitele ja rumalale enese ja teise hävitamisele.

Kui ma seda siin mainin, siis muidugi mitte Teie pärast. Kaasinimene ei mängi, taevale tänu, Teie juures mitte nii suurt osa oma arvamustega ja tõekspidamistega, et ta muud võiks kui tekitada mõningaid ebamugavusi. Ning nendega ja Pauliga tulete juba toime, kuigi ma usun, et teinekord võib niisugune lugu närida aastaid ja ühe muidu korraliku vahekorra rikkuda kaunis tundmatuseni. Paul on nüüd vist umbusklik kaua või jäädavalt, Teie aga peate teda narriks tühise asja pärast, kuigi mingi salajane hääl Teis ütleb, et ise ka süüdi olete ja võib-olla isegi peasüüdlane.

Kuid ma leian Teile vist mõndagi lohutust. Kõigepealt küll selle, et Teie ju aegamööda olete kaotanud palju illusioone meeste suhtes. Nad on Teile ja Teie kaasõdede silmis enamasti õige kentsakad. Ja kui Teie jälgiksite või kui Teil meeles on naisõiguslaste kirjandus, siis leiate ka selles mõndagi, kus naised nagu omavahel arutavad seda mõistatatud mõistatust, mille nimeks on mees. Vist oli Ellen Key see, kes ütles, et mees isegi oma kirglikudel momentidel on naeruväärne. Ning meie oma toimingutel ja harrastustel oleme naistele suurelt osalt nagu mõistmatud lapsed. Näiteks kui me innuga mängime malet. Seda lasete sündida, sallite seda, nagu sallite meie kaardimänge, jorutamisi kusagil klubides või jahil käimist, sest mis sa tuivankadega ikka teed! Mängisin kord August Kitzbergiga malet ja meie olime väga süvenenud oma käikudesse. Siis astus sisse proua Kitzberg, jäi ukse avausel peatuma, lõi käed kokku ja hüüdis ohkega: „Mo jumal, küll olete inetud!“ Siis taipasin ma midagi naise suhtumisest meisse, selle suhtumise üht ja väga tähtsat külge. Kuid on ju sel suhtumisel veel palju teisi külgi.

Kord korraldas üks suur välismaine leht ankeedi, kuidas naine peaks kohtlema oma meest, kui ta tahab teha abielu relatiivselt õnnelikuks. Esimese auhinna sai naine, kes ütles lakooniliselt: „Sööda seda metslooma hästi!“ Ma ei eksi vist mitte, et jõuate mõne astme kodurahule lähemale, kui annate Paulile sagedamini seapead kaalikatega. Seda ta tahab.

Muidu aga, kui Teie aeg seda lubab, siis peaksite süvenema rohkem vanemasse kirjandusse. Nimelt vanemasse, sest seal on kõik lühemalt sees, ilma psühhoanalüüsita ja kõiksugu patoloogiliste keerutusteta. Võtke kõigepealt Choderlos de Lenclos jutujätkuks ühele eelmisele kirjale ja kinnituseks, kuidas tõepoolest naisterahvad alistuvad kartuse pärast, näiteks see väike 15-aastane tütarlaps ja see teine vooreslik plika piiramise järel. Aga nagu üteldud, see oli endise jutu jätkuks, aitab aga siiski studeerida meest igas tema fassetis.

Vanas kirjanduses keeb võitlus mõlema sugupoole vahel, nagu ei olekski õieti muud teha. Ning õieti käib see võitlus seal enamasti nõnda, et mees ja naine ühinevad ühe kolmanda, see on ühe teise mehe vastu. Ja seal siis näete, kuidas naine oskab kaval olla, kui tal on suuremad huvid mängus. Leidlikkus on seal alati uuesti loov ja lokkav. Ning meie võime vaid imestada, kuidas Boccaccio, Navarra Margareete'i ja Balzac'i juures, kui võtta „Decameron'i“, „Pentameroni“ ja „Contes drôlatiques'i“, mees on lausa eesel. Ikka see teine mees nimelt.

Seejuures ma ei kahtle mitte põrmugi, et see esimene mees ka eesel on, kui ta satub neisse tingimustesse.

Imelik ja õieti liigutav on, kuidas meie harjunud oleme lugema ja näidendeid vaatama nii, nagu ei puudutaks see kõik õieti mitte meid, ei meie aega ega seltskonda. Meie loeme ja vaatame kõike õieti nagu muinasjuttu, mis ei tarvitse olla

tõsi, mis meid aga ikka huvitab kujutamise ja ettekande kaudu.

Kuid kui meie vanemaks oleme saanud, siis ärkame mõnikord sekka, sest meie läheduses, meie ümbruses siindis midagi, mida me nagu varem kunagi juba oleme kohanud. Ja mida rohkem meie vananeme ja mida rohkem tekib meil kogemusi, seda rohkem ärkame, kuni viimaks hakkame silmi pilgutama ja juurdlema, see, mis oli meil õieti tuttav raamatute kaudu, on võimalik ju ka elus. Ning alles siis taipame, et need härrad Boccaccio ja Balzac ja Navarra kuninganna on ju õieti kõike võtnud elust. Olgu peale, et see elu oli renessansi ülemineku aeg niisamasugusesse lustakasse rokokosse, mille kirjanduslikud saadused meil ju ka on käepärast, olgu peale, et see elu on möödunud ja kaugel, siiski üllatume, kui meie praegune elu pakub justament niisamasuguseid nähtusi. Ja kui meie neid nähtusi hakkame kord loetlema, kui meie neid võtame kord kokku jõudeajal ning mõtiskledes, siis teame järsku, et nad on vaid üles kirjutamata. Muidu oleksid nad võrdsed — ei, üle „Decameron'ist“.

Sest meil tuleb juurde veel üks moment, mis puudus vanadel: sugestioon ja autosugestioon. Mees on omandanud liiga palju naiselikke jooni, on müstik ja võib-olla ka liiga palju ajaviitelehti lugenud ning usub transsendentaalset, oskab enesele seletada seda, mida ta uskuda tahab.

Olen ise niisugune mees, sellepärast tean. Kui mulle kord ei näidatud üht päevapilti, momentülesvõtet, kus üks teatav käsi oli ühe teatava piha ümber, ja kui see ülesvõte kord siiski kogemata sattus mu kätte, siis lasksin ma enesele kergesti selgeks teha, et niisuguste momentülesvõtete juures ja välkvalgusel ometi keegi ei tea, kes selja tagant paneb käe ümber talje, sõbranna või mõni mees.

Ning ma tunnen kaht meest, kes sattusid päris otse peale ja lasksid enestele ikkagi pähe rääkida, et kõik on puha eksitus ja kõiksugu kogematuste kuhjamine ja viirasutus. Muidugi usutakse niikaua, kuni uskuda tahetakse, kuni tunne tahab uskuda.

Ja Pauli tunne tahab veel uskuda. Loodame seda.

Ning siis kujutlen ma enesele umbes järgmist kahekõnet teie mõlema vahel:

Teie: Saa ometi aru, et see oli ju tühipaljas rumal temp temast.

Tema: Kui oli rumal temp, miks sa siis minu eest varjasid? Miks punastasid sa siis ja hakkasid kogeleva ja ei saanud algul sõnagi suust, kui ma sulle ütlesin, et tean?

Teie: Sul oli ju nii sünge nägu, ja miks ma siis ei pea punastama häbi pärast. Mul oli häbi, et siin sinu majas sinu sõbra poolt niisugune asi võis juhtuda. Ja siis oli mul veel rohkem häbi sellepärast, et sa viimaks mõtled ei tea mida. Ja et ma midagi ei tahtnud varjata, seda näed ju sellest, et kirjutasin Hoia Rongale. —

Tema: Mis kuradi vahetalitaja tema peab olema! Kas ei aita sellestki, et on teadjaid vist mitu juba ja nüüd peab olema veel üks rohkem!

Teie: Tema juba ei lobise, seda teevad su sõbrad. Aga mis ma siis pidin tegema. Ma ju kartsin nii väga sinu pärast, arvasin, et teed nüüd ei tea missuguse skandaali ära, lähed riidu oma ülemusega ja saad kahju. Ja sa tead ju, kui väga ma sind hoian ja ei taha sind erutada tühjade asjade pärast.

Tema (uriseb): Tühjade asjade pärast, tühjade asjade pärast... mõnel tühi asi, teisele oluline ja otsustav...

Teie: Usu mind ometi ja püüa ometi natukenegi aru saada... sa tead ju, kui kahjulik sulle on vihastumine, su haige süda... ja ma nii väga, väga hoian sind...

Ja siis lähete ja keedate seapead kaalikatega, hoolitsete, et tal villased sokid kuivad oleksid ja üldse — issand, seda peate kõik ju ise teadma.

Teie ses asjas kaunis optimistlik

HOIA RONG

Kootud esemed beebile
valmistatakse luige märgiga
Käsitööolõngast
Nõudke sellepärast villaseid lõngu
märgiga luik

Kõik

„Mareti“ lugejad tarvitavad

kloorivaba
pesupulbrit

Poeg majas

Väga sageli ei igatse me täiskasvanud poeg midagi tuisemini kui päeva, millal ta pääseks vanematekodust, saades üürida endale kuski omaette toa. Kord ometi valla ema põllepaelttest, isa torisevast järelevalvest! Kodus ei tunta end ju kunagi enda peremehena.

Vanemad on teinud talle raskeks nendega ühe katuse all elamise. Nad pole õppinud taipama, et järjest hoolitsemist ja järelevalvet vajanud lapsest on sirgunud iseseisev inimene kõigi õigustega vabadusele. Nende seisukoht on täielikult vale, röövides endalt lapse viimasegi armastuseraasu. Nad peletavad ta majast või teevad enda ja tema elu seal põrkuks, kui kooselamine on paratamatu.

Vaatame seisukorda veidi lähemalt. Teatavas vanuses läheb laps ikka kord oma teed, varem või hiljem. Ta astub läbikäimise välismaailmaga, mis esitab omakorda noorele inimesele teatud nõudeid, sageli üsna varakult juba. Ametialalisi, sotsiaalseid, seltskondlikke. Siin peavad isa ja ema õppima loobuma. Me pole ju lapsi kasvatanud ainuüksi endile, vaid üldsusele, riigile, väljaspool meie perekonda pulbitsevale elule. Järelkult peame andma neile ka vabadust maailmas ringi vaadata.

Kuid kas piiramatu? Iga perekond moodustab ühiskonna, isegi siis, kui see ühiskond on muutunud nii pinnaliseks, et seisab ainult ühiste tubade kasutamises. Kuid seegi ühiskond nõuab kohanemist ja alistumist üldsuse hüveks. Seepärast on ka vabadusejanulisel pojalt — puhtväliselt võttes — kohustus alistuda kodukorrale.

Tegelikult võttes peab poeg kinni pidama kodusest aja- jaotusest nagu iga teinegi perekonnaliige. Juba lapsena, hiljem koolipoisina. Ja siis ametiskäijana. Seda mitte ainult palja põhimõtte pärast, vaid silmas pidades teiste huve. Ta teab: tulen mina hilja lõunale, siis peavad kõik teised minu pärast ootama. Peale selle suurendan ema vaeva, kuna talle teeb tüli toitu soojana hoida, lisaks põhjustan ka veel suuremat küttekulu. Segan järelkult mitmetpidi kodurahu, kui ma ei pea kodukorda.

Siin kodu — seal vabadus! Kohustused ja soovid. Kuis neid ühendada? Kuidas neid kooskõlastada, et korruga harjunud vanemad saaksid oma õiguse ja noor, iseseisvustunud poeg ei tunneks end aheldatuna, vaid et ta alati saaks armastada oma vanematekodu puhkustandva, kindla sadamana?

Siinkohal tuleb vanematele sõnake öelda, et nad kogu oma kasvatusliku visaduse juures ikkagi arvestaksid noorte inimeste vajadusi. Poega mitte ainult käskida ja keelata, vaid katsuda asju ajada seltsimehelikumalt. „Või teil on täna klubis tantsuõhtu? See on kena. On sul veel mõned pennid? Tahaksid muidugi kas või klaasi limonaadi juua! Ja millal sa koju tuleksid? Tahaksin sinu peale kindel olla, sa tead ju, kuidas seda mõtlen. Nimeta mulle kella-aeg. Kümne minuti pärast ei hakka ma sinuga vaidlema, kuid mulle oleks armsam, kui ma teaksin, et sa endale ise piirid paned.“ Umbes nii jätame otsustamise noorele inimesele, jätame mõõdupidamise tema enda hooleks. Ainult kurja asemel heaga ja isevalitsejalise võimukarmuse asemel arusaamisega.

Lõppeks on ju kellaegadest kinnipidamisega lugu niisamuti kui rahaga. Poeg, kes tunneb end perekonnaliikmena, perekonna au eest moraalselt vastutavana, ei hakka oma vanemaid hukutama võlgadesse. Teatavasti lööb ainult see üle aisa, keda ülemäära ohjeldatakse. Teatud liikumisvabadust tuleb noorele inimesele ikkagi lubada ja seejuures ei tule iga penni kulutamisest alati aru pärida.

Just laste elluastumise ajal võivad nad vanemaist kõige kergemini võõrduda. Poeg ei taha, et teda koheldaks nagu last, ja vanemal on raske tabada ses suhtes päris õiget tooni. Kuid just sel ajal peaks püütama hästi läbi saada. Sest see ajajärk ei kordu enam, varsti läheb poeg välja maailma, kust tuleb ainult harva ja siiski külalisena tagasi isa-ema juurde.

Jõulukingiks

valmistage käsitöid ainult tuvi märgiga

sefiirlõngast,

mis aastakümneid kuulsad oma värvide kauniduselt ja ehtsuselt

Kas
omate
sarmi
?

Sobivalt valitud lõhn tõstab Teie sarmi, hoolitsetud nahk annab näole omapärase veetluse, ilus terve juus on mõõduandev üldmuljele

ANNABELLA on uus seeria valitud abinõusid

Teie ilu ja sarmi toonitamiseks.

ANNABELLA-seep — hind Kr. 0.45 tükk.

ANNABELLA-šampoon hind Kr. 0.35 pakk.

ANNABELLA-kreem — Kr. 1.75 orig. toos.

ANNABELLA-puuder — Kr. 2.75 orig. toos.

ANNABELLA-lillelõhna-odekolonn — hind

Kr. 2.—, 1.— ja 0.60 orig. pud.

ANNABELLA-lõhnaõli — Kr. 0.70 pudel.

Esimene eesti mehaaniline sugadetööstus

E. KENKE — Tartus

Holmi tän. 7, telefon 17-46

Saadaval igasugused vask- ja teraskangasoad tina- ja pigi-köites, terastraadist niied, niite raamikinnitajad, niite silmad, linaharjad jne. Sugade parandus ja pikendused.

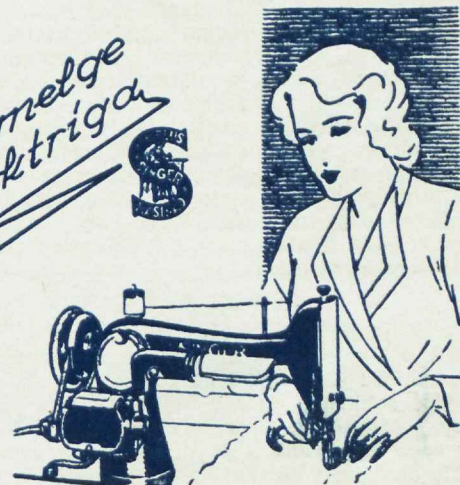
Töö esmajärguline.

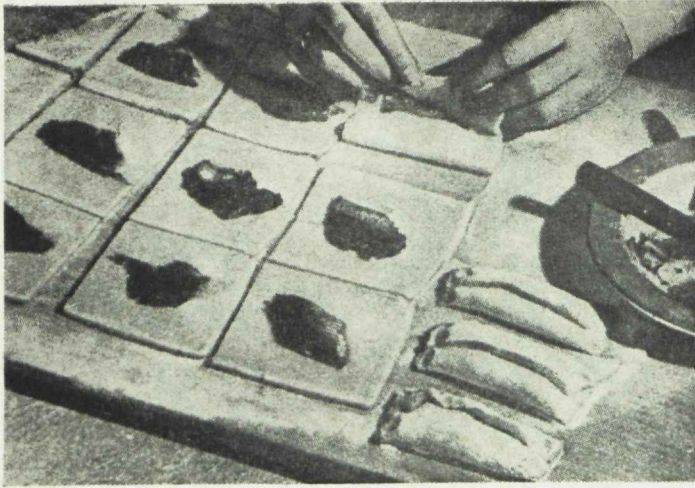
Hinnad odavad.

SINGER

Õmmelge
elektriga

Praetud heeringarullid

Toite jõululauale

PRAETUD HEERINGARULLID

Leotatud heeringapooled keerata kokku ja rullida taigasse, mis valmistada järgmiselt. $\frac{1}{2}$ l piima juurde kloppida 2—3 muna, lisandada soola, pressitud kartuleid ja jahu, et saaks kõva taigen. Siis rullida välja, lõigata nelinurkseteks tükkideks ja keerata heeringatükkidega rulli. Praadida rasvas või võis helepruuniks. Heeringa asemel võib täiteks tarvitada ka vorstikesi, lihaviile, seeni jne.

LAMBARIBI KRUUPIDEGA

Lõikuda $\frac{1}{2}$ kg lambaribi tükkideks ja pruunistada väheses võis või rasvas, siis lisandada 1—2 kl. kruupe, 1 suur hakitud sibul, soola ja 1—2 l keeva vett. Keedunõu katta kaanega ja lasta toidul tasasel tulel haududa kuni 2 tundi.

KALAFILÉE SUITSULIHA JA ÕUNTEGA

1 kg paraja suurusega kalu puhastada, pikuti poolitada ning luud välja võtta. Iga kalapoole jaoks praadida õhukene viil suitsupekki. Saadud rasvas praadida 1—2 viiludekslõigatud sibulat ja õunu. Kalatükid riputada soolaga, veeretada jahus ja praadida mõlemalt poolt helepruuniks. Asetada vaagnale lihaviilude juurde, kuhu asetada ka sibulad ja õunaviilud. Anda lauale soolakartulitega.

JÕULUVORM

Ained: 1 l hapukapsaid, $\frac{1}{2}$ kl. koduveini, 5 õuna, pruunistatud haneliha, haneprae-rasva ja tooreid kartuleid.

Kapsad hautada veini ja südamega õuntega peaaegu pehmeks. Seejärel lisandada hanerasva. Määritud küpsetusvormi asetada pool osa kapsaid, siis keskele viiludekslõigatud hanerind ja peale teine osa kapsaid. Kartulid lõikuda viiludeks ja asetada peale, kinni kattes kapsad. Valada peale veel praerasva ja küpsetada ahjus, kuni kartulid on pruunid ja küpsed.

Jõuluküpsiseid

ŠOKOLAADILÕIGUD

Ained: 3 muna, 100 g šokolaadi, 100 g suhkrut, 150 g võid, 50 g hakitud pähklituumi, 50 g jahu.

Šokolaad asetada nõuga kuumaveekatlasse ja lasta seista, kuni šokolaad on pehmenenud. Järgnevalt lisandada või. Siis vahustada munad ja suhkur, lisandada hästi ümber segades šokolaad võiga, pähklid ja jahu. Seejärel panna võitatud plaadile 2 sm paksuselt taigat ja küpsetada paraja soojusega ahjus. Jahtunult kook poolitada, üks pool õhukeselt puuvilja, marjamarmelaadi või moosiga üle määrada, misjärel teine pool peale asetada. 100 g mörudat šokolaadi ühes 20—50 g võiga sulatada ja üle kogu koogi valada. Peale riputada peenendatud pähkleid või mandleid. Kook lõikuda piklikkudeks tükkideks.

ROSINAKANGID

1 kl. jahu, $\frac{1}{2}$ tl. soola, $\frac{1}{4}$ tl. soodat, $1\frac{1}{2}$ tl. küpsetuspulbrit, 100 g võid, $\frac{1}{2}$ kl. suhkrut, 1—3 muna, $\frac{1}{2}$ kl. siirupit, 1 kl. hakitud pähkleid, 1 kl. rosinaid.

Või suhkruga vahule hõõruda, lisandada munad ja siis siirup. Järgnevalt lisandada vähehaaval $\frac{1}{2}$ klaasi piima ja jahu segu ning vaheldumisi pähklid ja rosinaid. Segu asetada kaunis õhukeselt võigamääritud plaadile ja küpsetada 10—15 min. mõõdukas soojuses. Kui kook küps, võtta ahjust ja lõikuda küpsis piklikkudeks tükkideks.

ÕDAVAD PRUUNID PIPARKOOGID

Ained: $\frac{1}{2}$ kg siirupit, 650 g suhkrut, 20 g potasit, 20 g põdrasarvesoola, 1 spl. võid, 1 spl. vanillisuhkrut, 1— $1\frac{1}{2}$ tl. peent kaneeli, $\frac{1}{2}$ tl. nelki, 150 g korinte ja umbes 1,5 kg jahu.

Siirup ja suhkur keema ajada, lisandada külmas vees sulatatud kergitusained, maitseained ja sulatatud või. Siis lisandada vähehaaval kastes jahu ja korindid. Kui taigen läheb paksemaks, valatakse ta saialaualle, kuhu pandud osa jahust, ja sõtkutakse hästi läbi. Lastakse 3 päeva jahedas seista, rullitakse välja, lüüakse vormidega mitmesuguse kujuga koogid, või küpsetatakse plaadil õhuke kook ja lõigutakse pärast küpsemist tükkideks. Küpsetada keskmises kuumuses võitatud plaadil ilusaks pruuniks. Soovi korral glasuurida.

JÕULUKOOGIKESED

2 muna hõõruda 250 g suhkruga vahule, lisandada 1 noatsatäis peenendatud nelki, 1 tl. kaneeli, 2 tl. kakaojahu. Vähehaaval lisandada segades 250 g jahu, $\frac{3}{4}$ küpsetuspulbrit ja $\frac{3}{4}$ kl. musta oakohvi. Asetada taigen võitatud koogivormi ja küpsetada kuni 1 tund. Kui kook jahtunud, lõigata kaheks, vahele määrada puuvilja- või marjavõidist.

MESI-KOOGID

Ained: 400 g mett, 150 g suhkrut, 400—500 g jahu, 2 muna, noatsatäis põdrasarvesoola, niisama palju potasit ja kaneeli, 150 g mandleid pealeasetamiseks, 2 munavalget määrimiseks, 100 g pähkleid ja 50 g sukaati, mis lõigatud kuubikesteks.

Mesi ja suhkur ajada keema, mis vähehaaval jahule juurde segada, niisamuti lisandada klopitud munad ja teised antud ained. Seejärel hästi läbi sõtkuda. Taigen asetada võitatud plaadile ja jaotada lõikamisrattaga. Määrida pealt munavalgega ja garneerida sukaadi ning mandlitega. Küpsetada 25—30 min.

PÄHKLIKOOK

150 g suhkrut, 4 munakollast ja 5 spl. külma vett hõõruda hästi läbi. Siis lisandada segades vähehaaval 200 g peenendatud pähklituumi, 200 g jahu, 100 g riivsaia ja 1 tl. küpsetuspulbrit. Lõppeks lisandada ettevaatlikult segades vahustatud munavalge ning asetada taigen kohe küpsetusvormi. Lasta küpseda 35—45 min. Koogil lasta peale küpsemist seista umbes 10—15 tundi ja lõigata siis kolmeks kihiks. Vahele määrada keedist või puuviljavõidist. Peale riputada tolmisuhkrut.

MOONIKÜPSISED

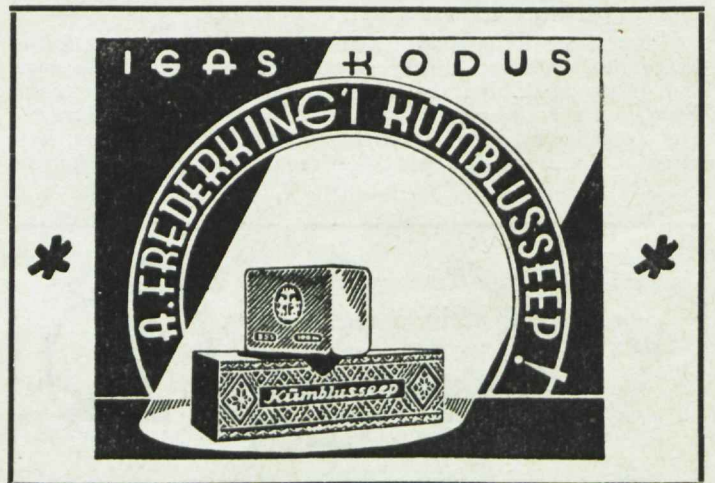
250 g mooniseemneid pesta ja kuivada lasta. $\frac{1}{2}$ kg jahu, 250 g suhkrut, 150—200 g võid, 3 muna, 1 küpsetuspulber.

Antud ainetest valmistada taigen, rullida sõrmpaksuselt välja ja lüüa klaasiga väikesed koogikesed. Iga kook torgata paar korda kahvliga läbi ja asetada võitatud plaadile. Määrida munavalgega ja küpsetada paraja soojusega ahjus.

Magustoit

PÄHKLIKREEM VAHUKOOREGA

50 g peeneksjahvatatud pähklituumi ühes 1 spl. suhkruga röstida pannil helepruuniks, valada juurde $\frac{1}{2}$ l piima ja lasta kinnikaetult seista. Vahepeal vahustada suhkruga 3 munakollast. Siis ajada pähklipiim keema, lisandada 1 spl. külmas piimas leotatud tärklis ja segada vahustatud munakollased juurde. Kuumutada segades pliidil kuni keemahakkamiseni. Järgnevalt kloppida jahedas kohas, kuni vähe jahtunud, siis lisandada kõvaks vahuks löödud munavalged. Kreem lasta tarduda külmas kohas. Enne laualeandmist kaunistada vahu-koorega.

ÕUNAŽELEE

½ kg kooritud ja osadeks lõigatud õunu keeta vähese vee ja suhkruga, nii et nad ei laguneks. Siis tõsta õunatükid vaagnale. Mahlale lisandada 2—3 kl. kuremarja- või mõnda muud marjamahla ja 8—10 lehte kalaliimi, mis pestud külmas vees, siis kuivatatud ning väheses kuumas vees sulatatud. Vedelik kallata õunatükkidele ja lasta tarduda. Süüa järeltoiduna vanillikastmega.

MAITSEV MAGUSTOIT

100 g riivsaia röstida võis helepruuniks, ½ kg õunu ühes koorega riivida. Segada juurde eespooltähendatud ainetele 2—3 munakollast, 150 g suhkrut, 1 sidruni mahl ja riivitud koort, 50—100 g peenendatud pähkleid. Lõppeks lisandada vahustatud munavalged, valada võitatud vormi ja küpsetada 15—20 min. Süüa rõõsa koore või marjamahlaga.

KOOREKREEM SIDRUNIGA

Ained: 3 munakollast, 100 g suhkrut, ½ kl. piima, 1 kl. vahukoort, 1 sidrun, 4—6 lehte kalaliimi.

Munakollased hõõruda suhkruga ja sidrunimahlaga vahule. Siis lisandada piim, vahustatud koor ja pestud ning kuumas vees sulatatud kalaliim. Segada jahedas kohas nii kaua ümber, kuni kreem hakkab paksenema. Täita klaaskausikestesse või ühele suurele vaagnale ja lasta tarduda.

Miks küpsised alati ei õnnestu?

Saabub aeg, millal perenaised tavaliselt rohkemal määral otsivad küpsisteretsepti, et mitmekesistada omatehtud „kröbinatega“ pühadelauda. Vanemal ja vilunumail on küll juba olemas omad põlised „sissetöötatud“ retseptid, millele õnnestumises ollakse kindel, kuid teisest küljest avatlevad tundmatud retseptid üha uutele katsetustele. Mida oleks siis vaja silmas pidada, et katsetused ei lõpeks pettumusega?

Enne taigna valmistamist kogutagu lauale kõik vajata-avad ained. Esineb retseptis maitseaineid, tulevad need peenendada. Üldiselt on kasulik osta peenendamata maitseaineid.

Mis kergitab parimini? Kergitusaineks tarvitatakse mune, võid ja küpsetuspulbreid, soodat, potast, põdrasarvesoola jm. Või ja munad kergitavad parimini, kui nad vahustada, milline töö toimub kõige kiiremini koos suhkruga. Kui taignas tarvitatakse nii mune kui ka võid vahustatuna, tuleb või vahustada enne, munad segatakse hiljem juurde, kuna munad seistes vajuvad kokku. Soodat kasutatakse kõigis taignais, milles leidub haput, näiteks siirupit, hapukoort, hapupiima, pruuni suhkrut, sidrunit või rohkesti maitseaineid, et nende maik ei tunduks liiga terav. Soodat on kõige parem sulatada väheses taignavedelikus, lisandades ta taignale kõige viimasena. Küpsetuspulber ja põdrasarvesool segatakse hästi peenendatult jahu hulka. Neid kasutatakse igasuguseis taignaisse, sest nad ei anna maitset. Sooda asemel võib tarvitada ka küpsetuspulbrit, kuid viimast tuleb võtta siis poole rohkem, sest sooda on kangem. Sageli võib asendada ka põdrasarvesoola küpsetuspulbriga, kui see on käepärasem ja kättesaadavam, nagu näiteks maal.

Ja hüksimus. Nagu saia sisse, nii pannakse ka küpsistesse pehmet või vähemalt poolpehmet jahu ja nimelt head jahu. Küpsisetaigen peab olema ühtlane ja sitke, mil-leks vajatakse siduvat jahu. Kui taignasse pannakse ka kartulijahu, võib nisujahu olla sõre, kuna kartulijahu toimib ise sideainesena.

Majatarbed? - Mirvits ja pojad

A. MIRVITS-POJAD

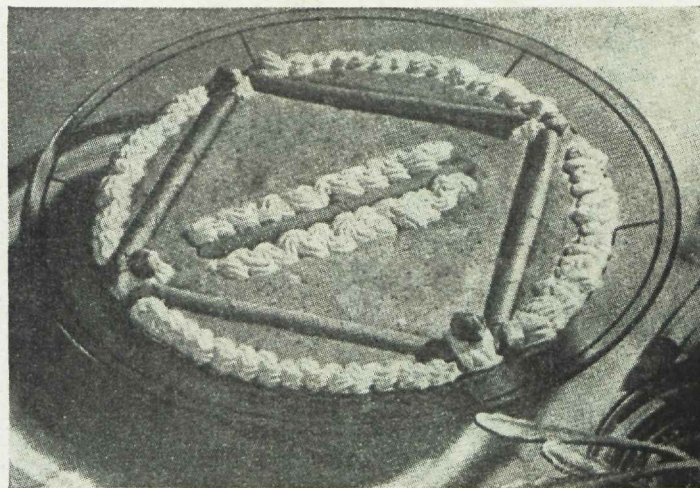
Suurimas valikus pühadeks

kinkeasju,
maja tarbeid,
lauanõusid
jne. jne.

soovitab

A.-S. D. Mirvits ja Pojad

Tallinn, V. Karja 7, tel. 483-62 • Tartu, Raekoja 6, tel. 3-83

Pähklikreem vahukoorega

Palju oleneb taigna valmistamisviisist. Taigna valmistamisel segatakse vahustatud võisse maitseaineid, vähehaaval munavaht ning jahu. Munad langevad kokku, kui hakata segama nende hulka raskemaid aineid, nagu võid. Kui retsept nõuab rebude eraldamist, lisandatakse munavalgevaht alles kõige viimaks. Keeksitaignasse tuleb jahu lisandada vähehaaval, taigat ettevaatlikult segades. Keeksi- ja küpsisetaigat ei sötkuta nagu saiaaignat, vaid ained ühendatakse ruttu ühtlaseks massiks.

Kas taigen tohib seista? Oleks hea, kui vähe- malt kõik rullitavad küpsisetaignad saaksid mõni tund paisuda. Piparkoogitaigat lastakse seista meelsasti terve ööpäev, mis läbi nende maitse veel paraneb. Jahu saab aga paisuda ega ole vaja seda panna nii palju nagu siis, kui soovitate kohe küpsetada, ja küpsised tulevad muredamad ning maitsevamad. Koogi-, keeksitaignad ja pritskoogid küpsetatakse kohe taigna valmides. Seistes muutub taigen kõvaks, mis pärast teda siis on raske läbi pritsi suruda. Liiga vedel koogitaigen on jällegi nõrk ja võib hõlpsasti kokku langeda.

Kuidas rullida. Rullitavast taignast võetakse korraga väike osa. Kui panna taigen vähevõitud paberi vahele ja siis rullida, saame poole muredamad küpsised kui jahuga riputatud laual. Kukleid tehes võib taigen veeretada pikaks kangiks ja tükeldada see noaga ühesuurusteks osadeks; need veeretatakse siis kukliteks. Üldse püütagu teha võrdlemisi ühesuuruseid küpsiseid, kuna need küpsevad ühtlaselt ja näivad ka liial nägusamad.

Kui paksult võida? Plaadid soendatakse veidi ja pühitakse üle rasvase võipaberiga või väikese pintsliga, nii et nad veidi rasvast läigivad. Kui võida paksult, hakkab rasv plaadil põlema, mistõttu küpsiste põhjad mustuvad. Koogivormi tuleb seevastu võida külmalt ja nii, et mõni koht rasvata ei jääks, ja siis katta rasvakord riivsaia, manna või sõreda jahuga. Ülearune jahu ikka eemaldada. Riivsaia või peenendatud mandel annab kõige ilusama koogipinna. Koogivorm tuleb alati valmis võida enne taigna valmistamisele asumist.

Küpsetamine. Küpsised asetame pannile ikka korrapärastes ridades, nii küpsevad nad ühtlaselt. Valminud võtame plaadilt ja asetame jahtuma siledale pinnale, enne kui sulgeme nad panipaika. Rohkesti võid sisaldavad küpsised tahavad karedamat, teised jälle mõõdukamat ahju.

Koogi paneme alguses nõrgemasse kuumusse, et ta saab pikkamisi kerkida, hiljem suurendame kuumust. Gaasi- ja elektri ahjus on temperatuuri reguleerimine eriti hõlpsus. Puudega köetavas ahjus on lugu muidugi teine. Kui kook enne küpsemist kipub pinnalt liiga pruunistuma, katame ta kahekordse märja võipaberiga. Kas kook on küps, seda katsume sukavardaga. Kui varras puhtalt välja tuleb, on kook valmis. Pärast seda laseme kooki veel vähe aega vormis olla, enne kui välja lööme. Siis tuleb ta paremini välja ja pind püsib terve. Väljalöödud koogi võib riputada kohe tuhksuhkruga üle, siis näib ta kenam. Lahti lõikame koogi alles siis, kui ta on täiesti jahtunud.

Ja biskviitkook? Lõpuks veel mõni sõna tavali- sest, üldtuntud biskviitkoogist. See tuleb harilikult odavam kui teised nii suured keeksid (kui munad pole just eriti kal- lid). Biskviitkoogitaignasse võetakse aineid võrdses mahus — mune, suhkrut ja jahu ühepalju. Koogi õnnestumine oleneb munade vahustamisest ja ahju soojusest. Mune — kollased ja valged segi — ning suhkrut hõõrutakse seni, kuni kausis on selge valge vaht. Jahu segatakse aegamisi, vähehaaval ja ettevaatlikult hulka.

Jõuluvana tuleb

nähtava mõnutundega, sest on ka asi, mida maksab pakkuda, nimelt oivaline Zeiss Ikon Ikonta 6x6 kaamera.

Kuulake: avakunupp kaamera kerel, kahepunkti teravustamise seadeldis, kaamera avab end ise automaatselt.

Ja optika: Novar-anastigmaat 1:4,5 või koguni 1:3,5, isegi Zeiss Tessar 1:3,5 telma-, klio- (mõlemad iseavakuga) või compur- ja compur-rapiidkatikus, aegüksustega kuni 1/500 sek.

Lähemalt fotokauplusist või Zeiss Ikon esindusest: A.-S. KAPSI & KO, TALLINN, HARJU 46

VEETLEVAD DAAMID

S Ü M P A A T I A

ROSA CENTIFOLIA —

imelikult harmooniline kolmikkõla! ●
Võluvalt mõnusat loomulikkust hoovab endast see tumepunane aiaroos ● Sümpaatseks teeb ta kogu Teie olemise ●

K Ö L N I V E E D

Rosa Centifolia

ja

IA — 33

on maailmakuulsaid loominguid ●

Sportlik! Rassiline! Värskendav!
Temperamentne!

fa I. F. Schwarzlose Söhne

Berliinis

Ainuvalmistaja Eestis:

K./T. W. Treublut, Tallinn

Lapsele oma tuba

See on suursündmuseks lapse elus, kui ta saab omaette toakese. Oma toa, milles ta võib oleskella enese tahtmist mööda, seda ise sisustada ja teisendada, olles selle eest täielikult vastutav. Säärast õnne peaksid vanemad võimaluse korral lastele tingimata lubama. Sest miski ei kasvata paremini korrade ja vastutustundele, miski ei sisenda paremini rõõmu esemete väärtuse ja selle väärtuse säilitamise üle, kui viibida päris omapead oma asjadega oma toakeses. Seal õpib laps korda looma ja korda alal hoidma, õpib parandama, mida ta lõhknud, ja hoidma asju, millega tal tegemist. Ja mis kõige tähtsam: ta õpib austama teiste tubasid ja teiste loodud korda. Oma toas õpib laps kaitsma omi õigusi ilma teiste õigusi riivamata — seda kodus vaistlikult arenenud võimet vajab ta elus pärast igal sammul.

Ja ta õpib oma aega kasutama. Paljud inimesed on nii väetid ja fantaasiakehavad, et nad ei tea, mis seal kodus teha või mida hakata peale vaba päevaga, nad vajavad ajatäiteks ilmingimata mingisugust „lõbu“. Neil inimestel polnud lapsepõlves omaette ruumi, omi õigusi. Kes on aga õppinud üht nurgakest omaks pidama, ehtima ja kujundama, saab sellest kasu eluajaks.

Rääkimata veel õnnest, mida laps tunneb seal askeldades, omades tõelisi ülesandeid ja murdes pead nende lahendamisel. Sest lapsele annab tõesti pead murda küsimus: kuidas oleks seda pilti kõige parem seinale riputada?

Ja sellist nurgakest polegi nii raske muretseda. Nii mõneski majapidamises leidub ehk veel kolikamber, mida tarvitseb ainult puhtaks kraamida. Või teenijatuba, milles seisavad nüüd ämbrid ja luuad, sest emal pole enam teenijat. Ühes korteris nägin võluvut tütarlapse tuba, mis oli ruumikast sahvrist ümber ehitatud. Sissekäik igatahes läbi köögi. Kuid muidu võluv ja õhurikas, endavärvitud seinte ja mööbliga, väikeseksjäänud suvikleidikestest kardinatega ja endaraamitud piltidega.

Üks noor näitsik jutustas, neil olnud kodus vana tükikong, mis oli seisnud tühi juba aastaid. Ta küürinud ja lubjanud selle puhtaks ning saanud seega endale oivalise tornitoakese, kust avanenud avar väljavaade iga ilmakaare poole. Nojah, nii avaraid tuvikonge pole igal surelikul kasutada. Kuid kui asjale mõelda ja veidi ringi vaadata, saab ehk mõneski korteris luua lapsele oma nurk. Ei maksa mõelda, et see peaks alati puhas ja korras olema nagu ehtekastike, eriti noortel härradel kipub toa korrashoid üle pea kasvama, ehk peab emagi tulema vahel appi. Kuid seda ei maksa teha liiga tihti ega liiga vara. Ehk leiab laps ise lahenduse — ja iga endaleitud lahendusega kasvab tema asjatundlikkus ning enesekindlus. Varsti ei hüüa ta enam appi, vaid küsib nõu. Ning seda teeme vahel me suuremki.

Arstlikke nõuandeid

Väsimus. Kui olete väsinud, kuid tahate olla veel paar tundi värske, ei tohi te oma organismi üles piitsutada musta kohvi ega muude sääraste vägivaldsete vahenditega. Olete pärast seda küll erk, kuid see pole loomulik erksus. Väga lühikeseks ajaks aitab klaas sektit, vahest ehk ka kaks, kuid mitte enam. Pidevamat mõju avaldab tahvel esmajärgulist šokolaadi, mis tuleb korraka ära süüa, või siis kuivatatud puuvili, ploomid, pirnid, õunad, viigimarjad. Kõigil neil juhtudel on tagajärgi, mis seisab organismile kiiresuhkrumise kergesti seeditaval kujul. Seedimisvõimusest, mis esineb pärast tugevat toitumist, saadakse siin üle; kergesti lahustuvad toitained lähevad väga ruttu ja peaaegu jääkideta verre üle ning avaldavad seal loomulikku elustavat mõju, mis pärast igal ajal üle võib minna tervesse, värskendavasse unne.

Moodsaid kleite, pesu ja sukki

soovitab

Joh. Roosipuu kaubamaja

Tartus, Suurturg 14, telef. 85

Rutake

NAISTE JA KODUDE KUUKIRJA

Maret

tellimisega 1938. aastaks!

Soodustatud kiirtellimise hind on
veel kuni 23. detsembrini kr. 3.20

Peale seda maksab aastatellim. endiselt kr. 3.50

Tellimiste raha palume sisse maksta meie posti jooksvale arvele nr. 22-01

*Hariliku hinnaga, s. o. kr. 3.50, võtavad aastatellimisi vastu
kõik postkontorid ja tellimiste vastuvõtjad.*

Kõigile aastatellijatele, kes on oma tellimise hiljemalt 15. jaanuariks sisse andnud, on kingituseks välja pandud järgmised väärtuslikud asjad, millised jagatakse kirjastuse poolt tellijate vahel ära:

1. Jalaga „Singeri“ õmblusmasin	13. Kleidiriideid
2. Raadioaparaat	14. 20 eks. Katrin Hollandi romaani „Südamete Mäng“
3. Kohviserviis 12 inim.	15. 10 aastatellimist ajakirja „Valatu Magasini“ peale
4. Kohviserviis 6 inim.	16. 1 serviis kausse (6 tükki)
5. 1 universaal-kööginasin „Solia“ (v. „Maret“ nr. 4 k. a. lk. 127)	17. 50 eks. „Mareti“ tähtraam. 1938
6. 1 universaal-kööginasin „Solia“	18. Maniküürtarbed
7. Elektripeedunõu	19. „Mareti“ aastak. tasuta köitm. lihtköites
8. Elektritriikraud	20. „Mareti“ aastak. tasuta köitm. kalingurköites
9. Kõpsetamise apar. „Perenaiste rõõm“	21. „Mareti“ aastak. tasuta köitm. poolnakkköites
10. Kohviveski	22. sall
11. Soome saan	
12. Pool tosinat roostevabu nuge ja kahvleid	

Kingituste saajate nimed avaldame oma ajakirja veebruarikuu numbris

Rutake „Mareti“ tellimisega 1938. a.! Kasutage soodustatud kiirtellimise võimalust posti jooksva arve sissemaksu kaardiga!

Mareti köitekojas

kõidetakse Teie raamatud
ja ajakirjade aastakäigud
asjatundlikult ja odavasti

«MARETI» AASIAKÄIGU
KÖITMINE MAKSAB

Mareti köitekojas

lihtköites Kr. 1.10
ülendi kalingurköites Kr. 1.50
poolnahkköites Kr. 2.50

Puuduvaid numbreid saab meilt juurde osta

„Mareti“ aastakäikude
kõitetööde vastuvõtjad on meil igas
suuremas keskses

Tallinn: „Pressa“ osakond, Rataskaevu 5.
Tartu: „Mareti“ trüki- ja köitekoda, Ülikooli 25.
Abja: J. Saul, kauplus.
Antsla: K. Kivi, kauplus.
Elva: J. Tammin, raamatukpl.
Haapsalu: P. Berg, Karja 17.
Jõhvi: Joh. Bruns, „Vikerkaar“.
Järva-Jaani: M. Roosileht, kauplus.
Järvakandi teh.: Järvakandi tehaste T.-ühisus.
K. Nuia: J. Reile, kauplus.
Kiviõli: Ed. Reinas, kauplus.
Kil.-Nõmme: M. Otsaveld, kauplus.
Kunda: A. Maiberg, kpl.
Lihula: L. Kambi, kpl.
Mustvee: O. Rosin, kpl.
Märjamaa: J. Sepp, kpl.
Narva: „Pressa“ osakond, Hermannini 11.
Otepää: K. Saar, rmtkpl.
Paide: H. Seidelberg, rmtkpl.
Petseri: O. Jagomägi, kpl.
Pärnu: Ed. Raudsepp'a ajak. kontor, Vilmsi 12.
Põltsamaa: A. Virro, kpl.
Rakvere: Erik Priimann, rmtkpl.
Tapa: Jaama raamatukapp, A. Maasik.
Türi: A. Rumvoldt, raamatukpl.
Tõrva: H. Ploom, kauplus.
Valga: A. Suur, rmtkpl., Vabaduse tn.
Viljandi: „Pressa“ osakond, Tartu tn. 3.
Vändra: E. Pill, kpl.
Võru: S. Songi, kpl.

Mareti trüki- ja köitekoda

Tartus, Ülikooli 25, tel. 15-20
Posti jooksev arve nr. 22-01

Teie küsite — meie vastame

Aastatelliija.

Teie kirjas polnud märgitud, kas asetaste hoiukasti kõvad ja täiesti rohelised tomatid. Turbamullast on vahest parem kuiv peenike saepuru. Tomateid tuleb valmimisel tarvitada, kuna küpsenult nad enam ei seisa. Üldiselt säilivad tomatid ikkagi võrdlemisi halvasti. Üle detsembrikuu pole neid võimalik värsketena hoida.

I. A.

Toalill oleander tarvitab kaunis palju niiskust, eriti öitsemisajal tuleb teda iga päev rohkesti kasta, et nupud ära ei kukuks. Muld võib olla võrdlemisi rammus kõdumuld. Teistes küsimustes soovitame pöörduda arsti poole, kuna ilma läbivaatuseta pole võimalik ravi määrata.

Aastatelliija.

Seemisnahast kingi puhastatakse vastava metallharjake-sega. Kui kingad on muutunud luitunuks, võib neid vastava seemisnaha-vedelikuga üle värvida.

Lasting- või siidkingi puhastatakse plekivedelikuga või ka petrooleümiga.

Lugeja Pärnumaalt.

Käesolevast numbrist leiate 107×220 sm suurusega pikliku vaiba, mis sobib hästi ka seinavaibaks. Värv võite muuta vastavalt oma maitsele.

Lugeja Esva.

Lõigete joonistamist pole kahjuks praegu ajakirja veergudel võimalik õpetada.

Lugeja NS — 29.

Silmade suurendamine pole võimalik, niisamuti ei tohi kahjustada neid mingisuguste rohtudega. Kleebitud ripsmed sobivad ikkagi ainult näitelavale, igapäevases elus neid ei kanta.

Näovinnide ravi asjus pöörduge Tartu ülikooli naha-polikliiniku poole.

O. K. Pärnust.

Diivanilauale võite heegeldades või fileetehnikas valmistada lina kirjutikandiga. Väga ilusad on ka kootud linad. Rišeljöö-töö pole praegu eriti moes. Diivanilaua lina võib olla väiksem kui laua plaat, kui viimane on ilusa pinnaga.

Tüise daam.

„Kissingen Boxbergeri“ tablette saab osta apteekidest ja suurematest rohukauplustest.

Lugeja Vaike.

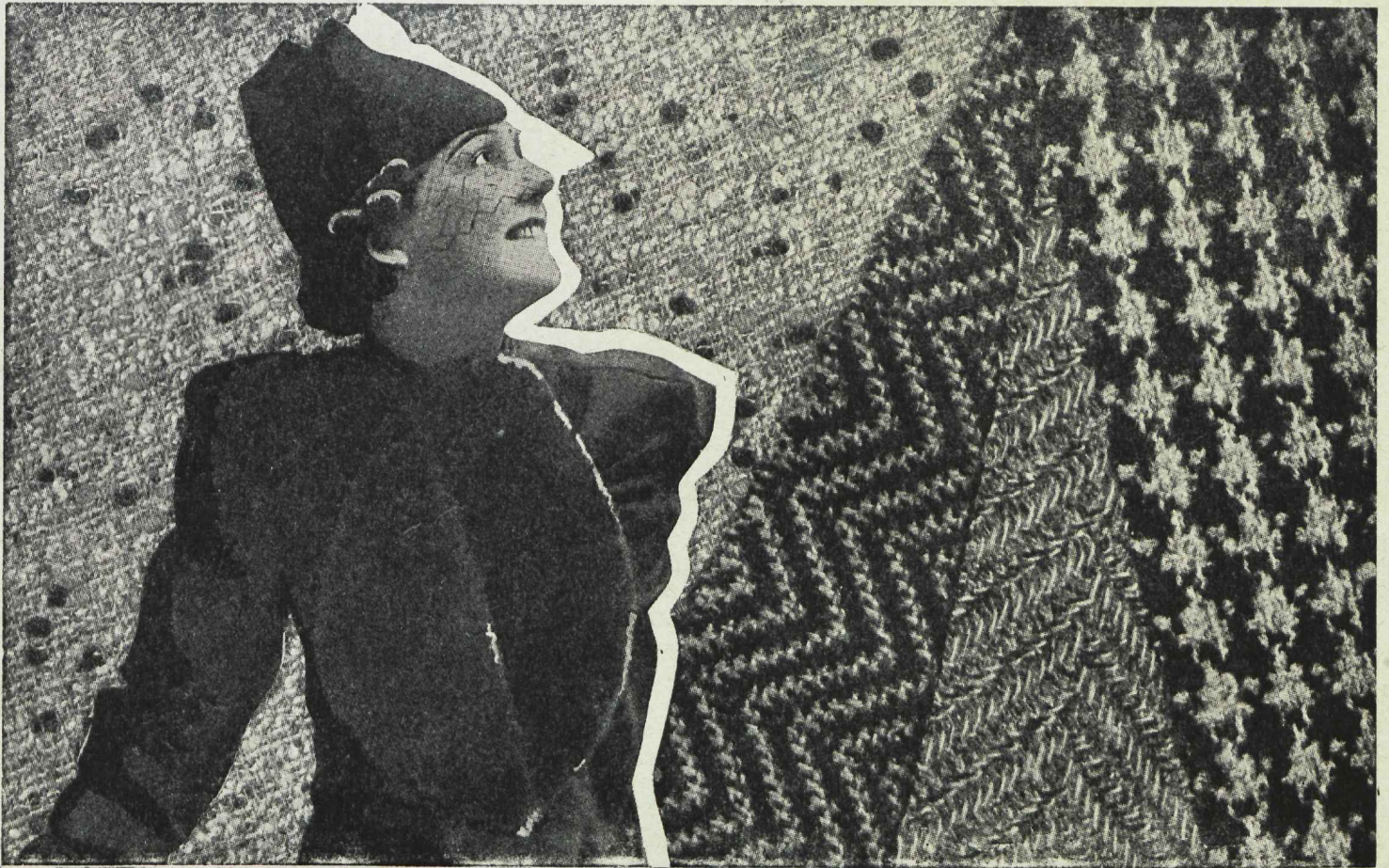
Kahjuks polnud käesolevas numbris võimalik Teie lp. soovile vastu tulla. Toimetuses on olemas ainult need mustrid, mis on „Maretis“ juba ilmunud.

Alatine lugeja.

Katsuge oma mantlikraed puhastada kuumutatud kartulijahuga. Selleks pange kraele kuuma kartulijahu, mis veidi aja pärast kraest hästi välja kloppida.

„MARETI“ ilmub kord kuus ühes mustri- ja lõikelehega. — Tellimishinnad: Sisemaale aastas kr. 3.50, 6 kuud kr. 1.80, 3 kuud kr. 0.90. Välismaale aastas kr. 5.50, 6 kuud kr. 3.—, 3 kuud kr. 1.50. — Kuulutuste hinnad: 1 mm üle lehekülje laiuse 80 senti. Kaantel I kaane seesmine külj kr. 120.—, viimase kaane seesmine külj kr. 100.—, viimase kaane väliline külj kr. 150.—. 1/1 lehekülje sisuosas kr. 200.—, 1/2 lehekülje kr. 100.— jne. Kuulutajale võimaldatakse koha valik ainult võimaluste piires. Vasesügav- ja mitmevärvitrüki lehekülgedel kuulutusi ei avaldata. — Väljaandjad: V. Kask ja R. Puusepp. Vastutav toimetaja: R. Puusepp. Käsitöö, moe ja majapidamise osak. toimetaja: Linda Puusepp. Keeleline korrektor: Eti Sirg. — Toimetuse ja talituse: Tartus, Ülikooli 25, telef. 15-20, pk. 22. Posti jooksev arve nr. 2201. Sissemaks ja tellimisi võetakse vastu igas postiasutises.

E. K.-Ü. „Postimehe“ trükk, Tartus, 18. detsembril 1937. a.

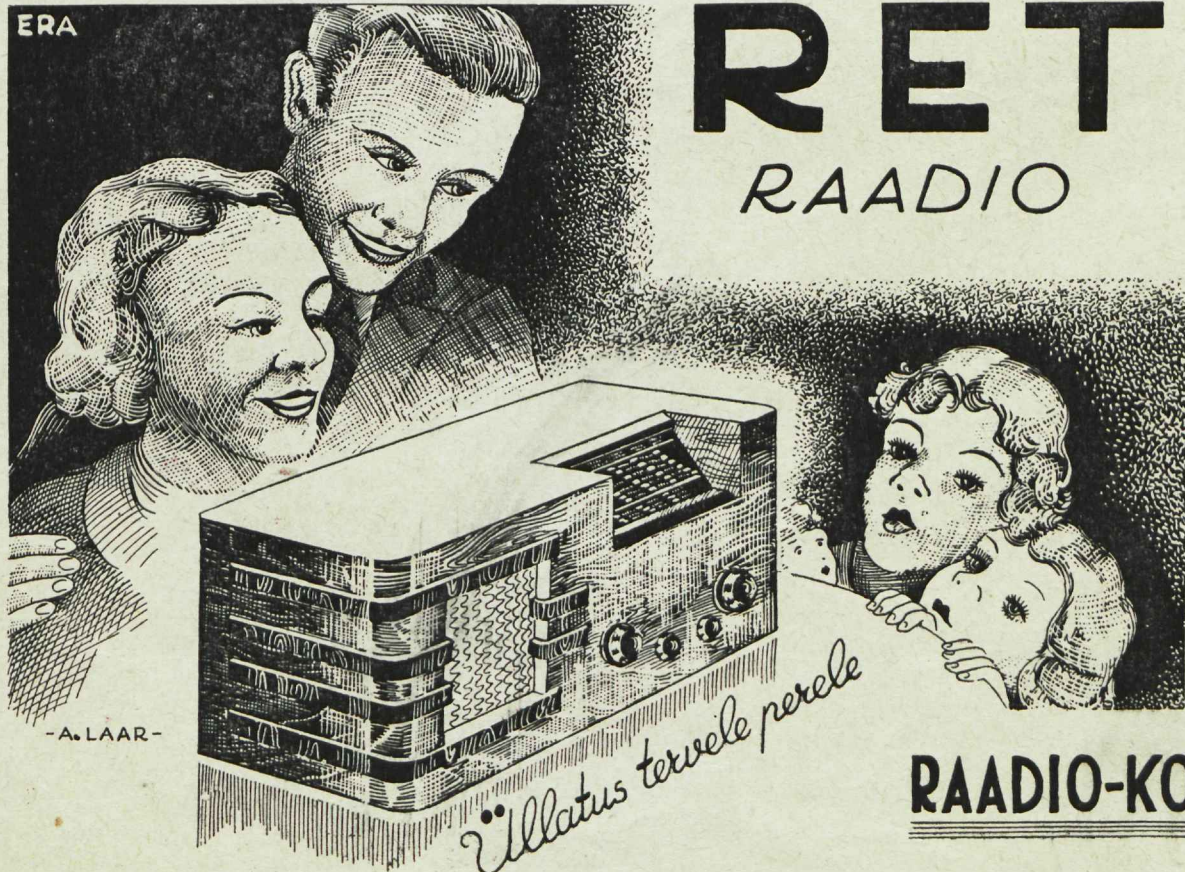
ERA

A/STEKLA

RIIDEKAUPLUSED
TALLINN, S. KARJA 15. PÄRNU 6.

HAAPSALU • KÜESSAARE • MUST-
VEE • NARVA • PETSERI • PÄRNU • RAK-
VERE • VALGA • VILJANDI • VÖRU

ERA

-A. LAAR-

RET
RAADIO

Üllatus tervele perele

RAADIO-KOOPERATIIV

TALLINN, S. KARJA 9. TARTU, VÖIDU 11. ■
PÄRNU, KALEVI 40. VILJANDI, LOSSI 31.
RAKVERE, TALLINNA 25.
MÜÜGIPUNKTID KÕIGIS KESKUSTES.

*Ühegi naise
pühadelaualt
ei tohi puududa*

kodude ja naiste kalender 1938. a.

Mareti tähtraamat 1938

160 LK., KAAS KOLMEVÄRVITRÜKIS. HIND 30 SENTI

Palju huvitavaid lühijutte. Hulk käsitöid ja uusi monogramme. Suur toitute osa. Artikleid iluravist, tervishoiust, kodusisustamisest ja lastekasvatusest.

Kalendrit kaunistavad hulk nägusaid pilte vasesügavtrükis

Filmisõpradele palju filminäitlejate pilte!

Vallatu Magasin nr. 5

112 LK., KAAS KOLMEVÄRVITRÜKIS. HIND 50 SENTI

Suur ja huvitav talvenumber

Valitud, põnev sisu ning head pildid on „Vallatu Magasini“ hüüdlauseks

MÕNDA SISUST: R. TIITUS: Imelaps · K. A. HINDREY: Jõud · Kui naine magab (eba-teadliku ilu hetki, piltidega) · Ja Mona-Lisa naeratab... PEARU ORAVA: Jumalavallatu vanamees · Verevennad Jaapanis JUHAN PAHLBÄRK: Ootamatu üürnik · Vaene aju — anna järele

Marie Antoinette KUNINGANNA VANGLAS

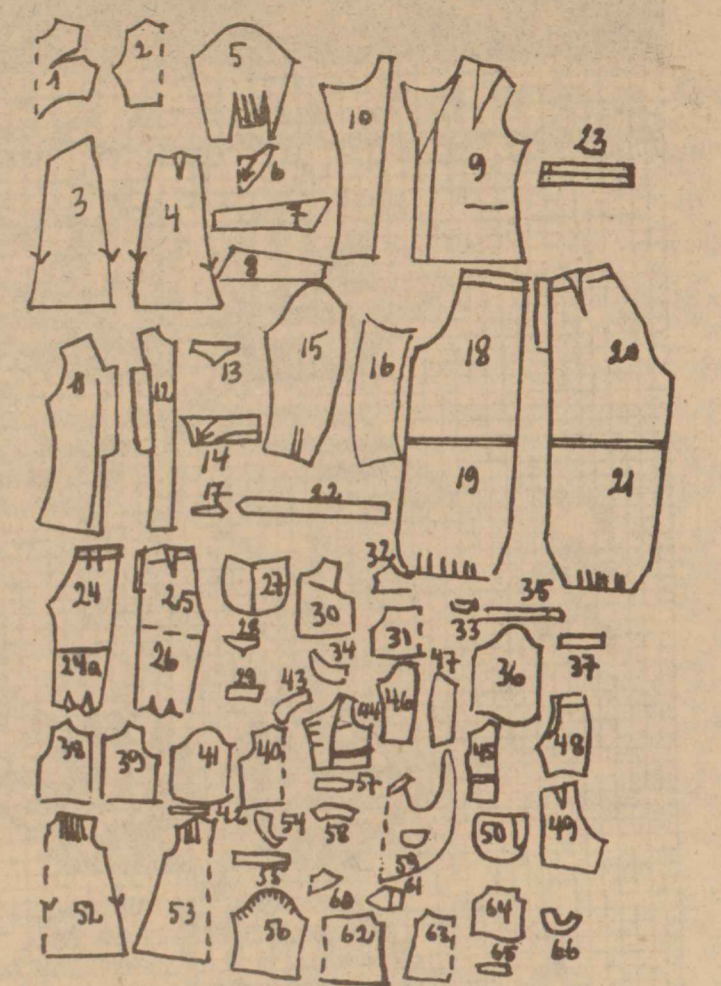
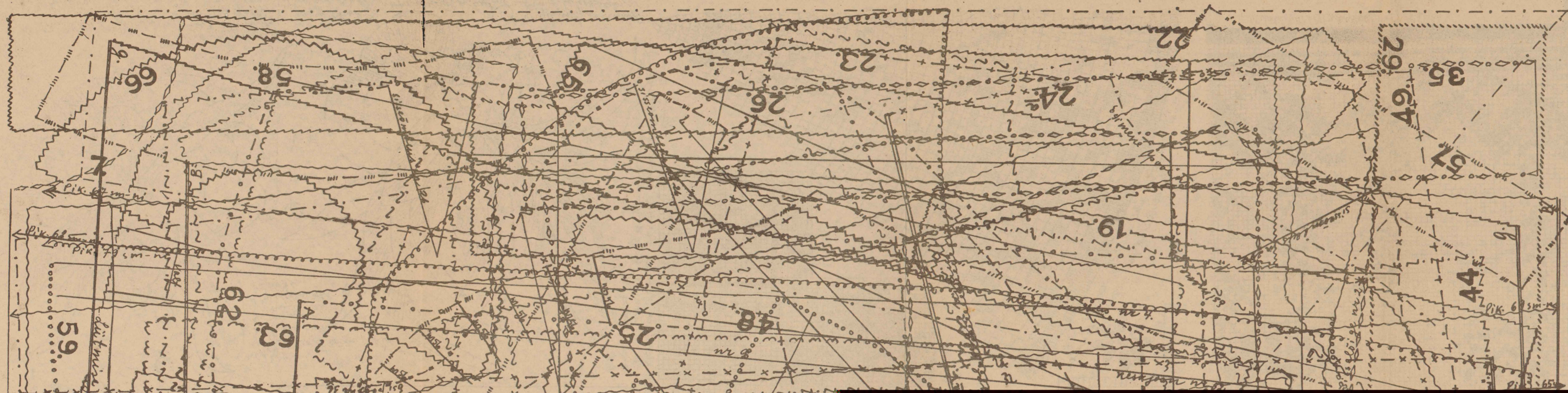
Selle naise põnev elulugu selles numbris

Usumees Saltlake City'st · Armujutud läbi taskurätiku · Armujoogid vanal ajal · VALVE SA-RETOK: Väike sõber jne. jne.

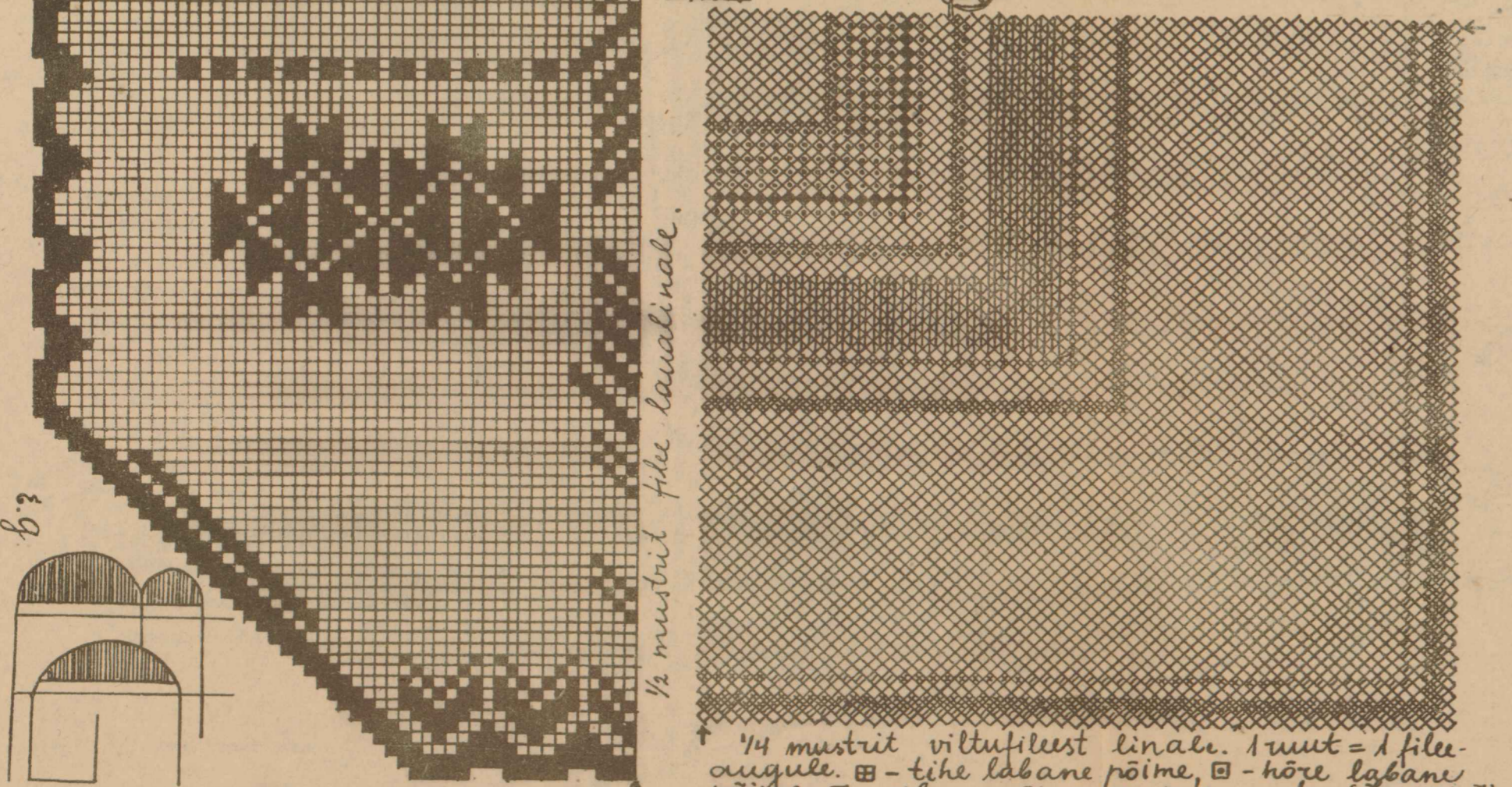
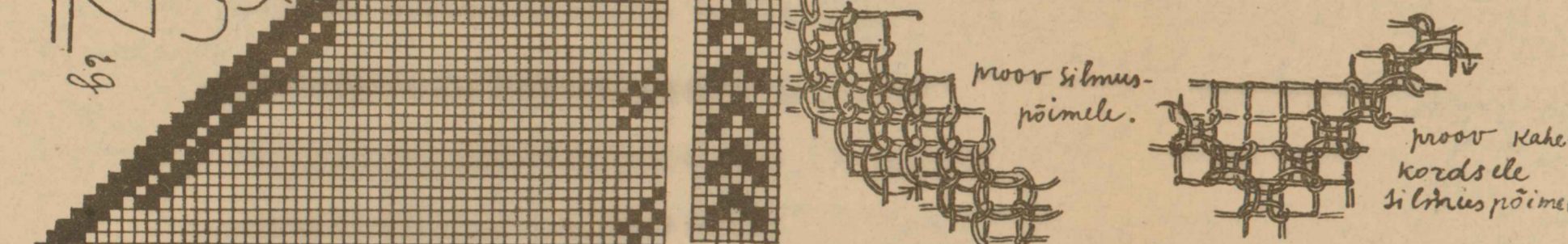
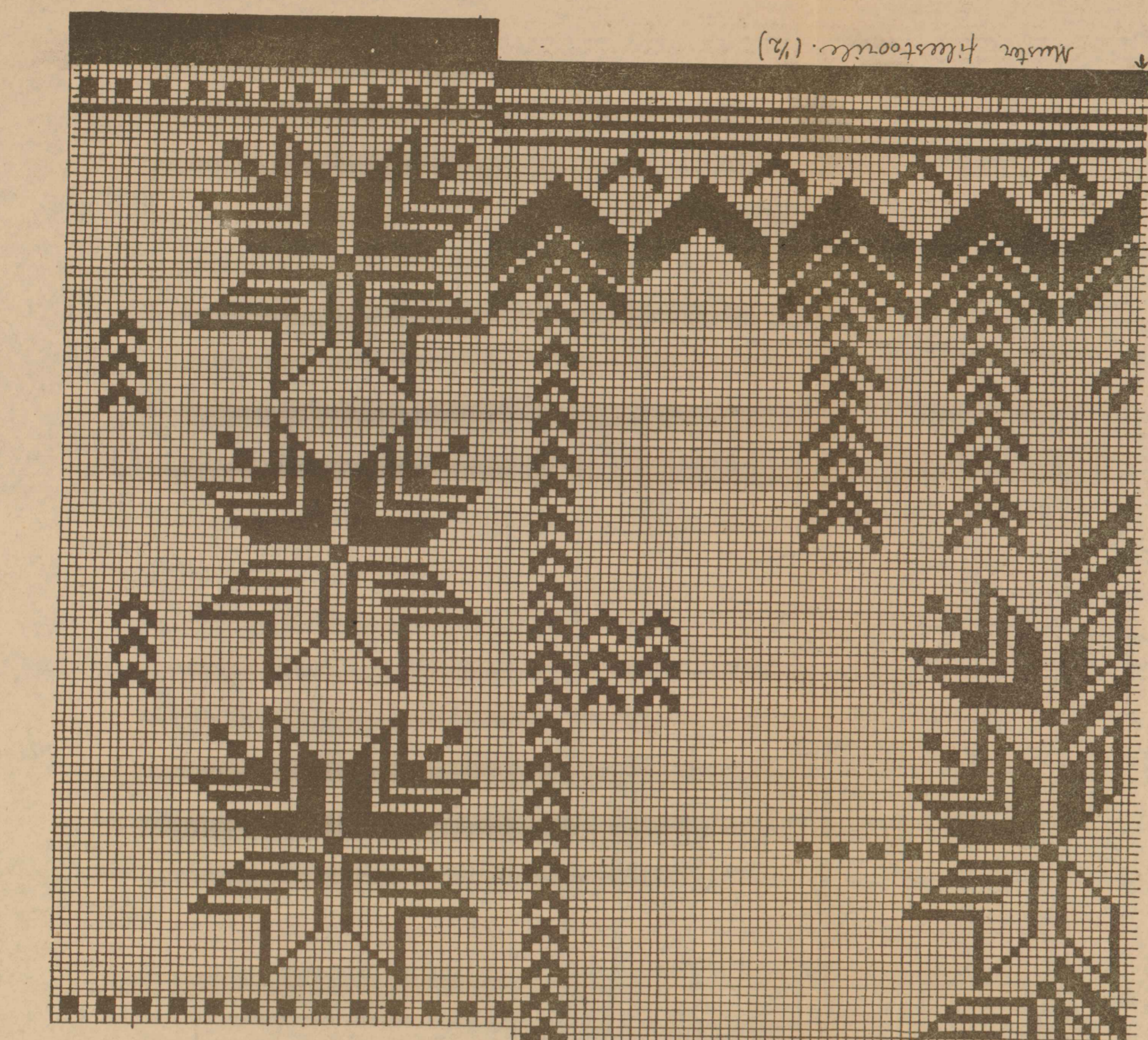
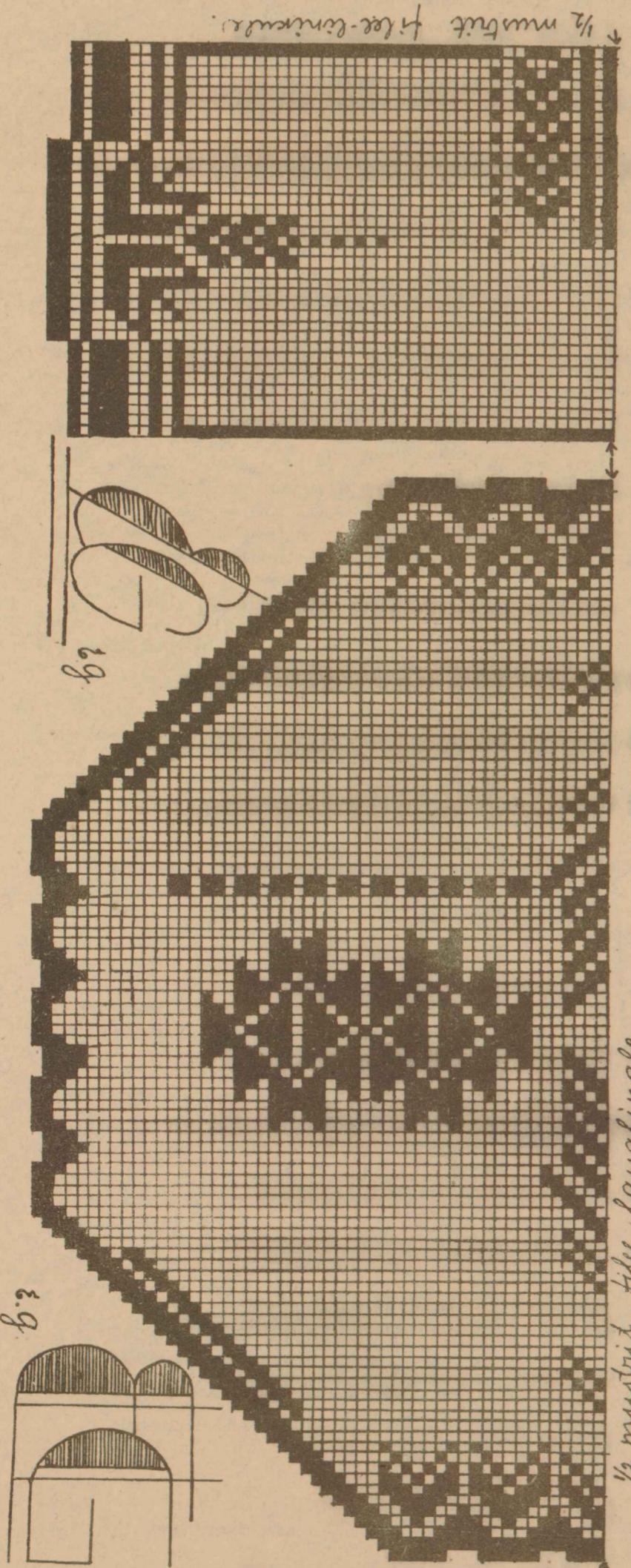
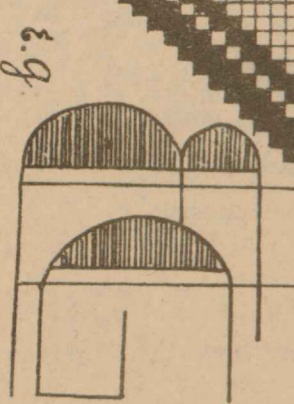
Mareti tähtraamat ja Vallatu Magasin

müügil kõigis neis müügi-kohtades, kus kuukiri „Maret“

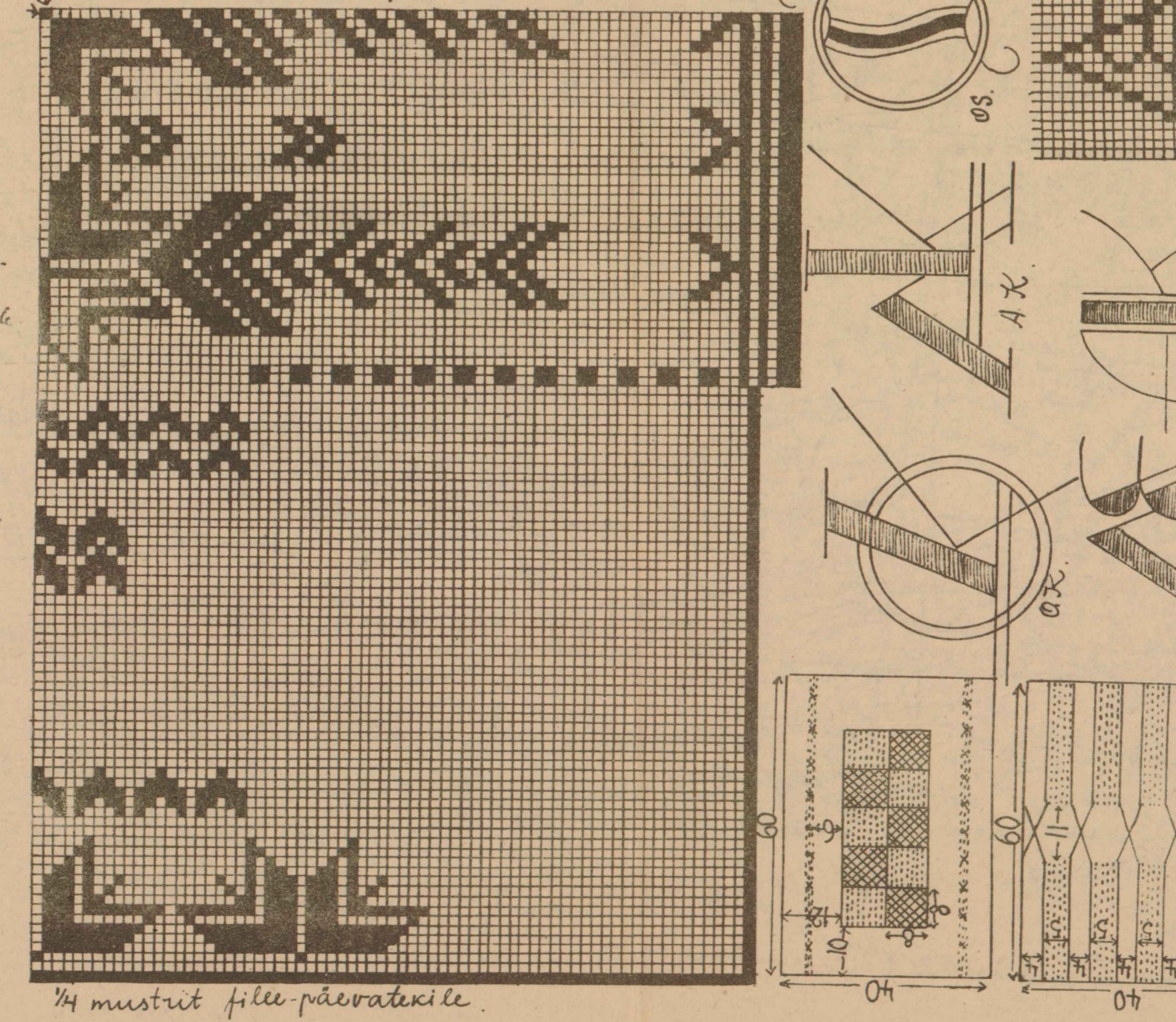
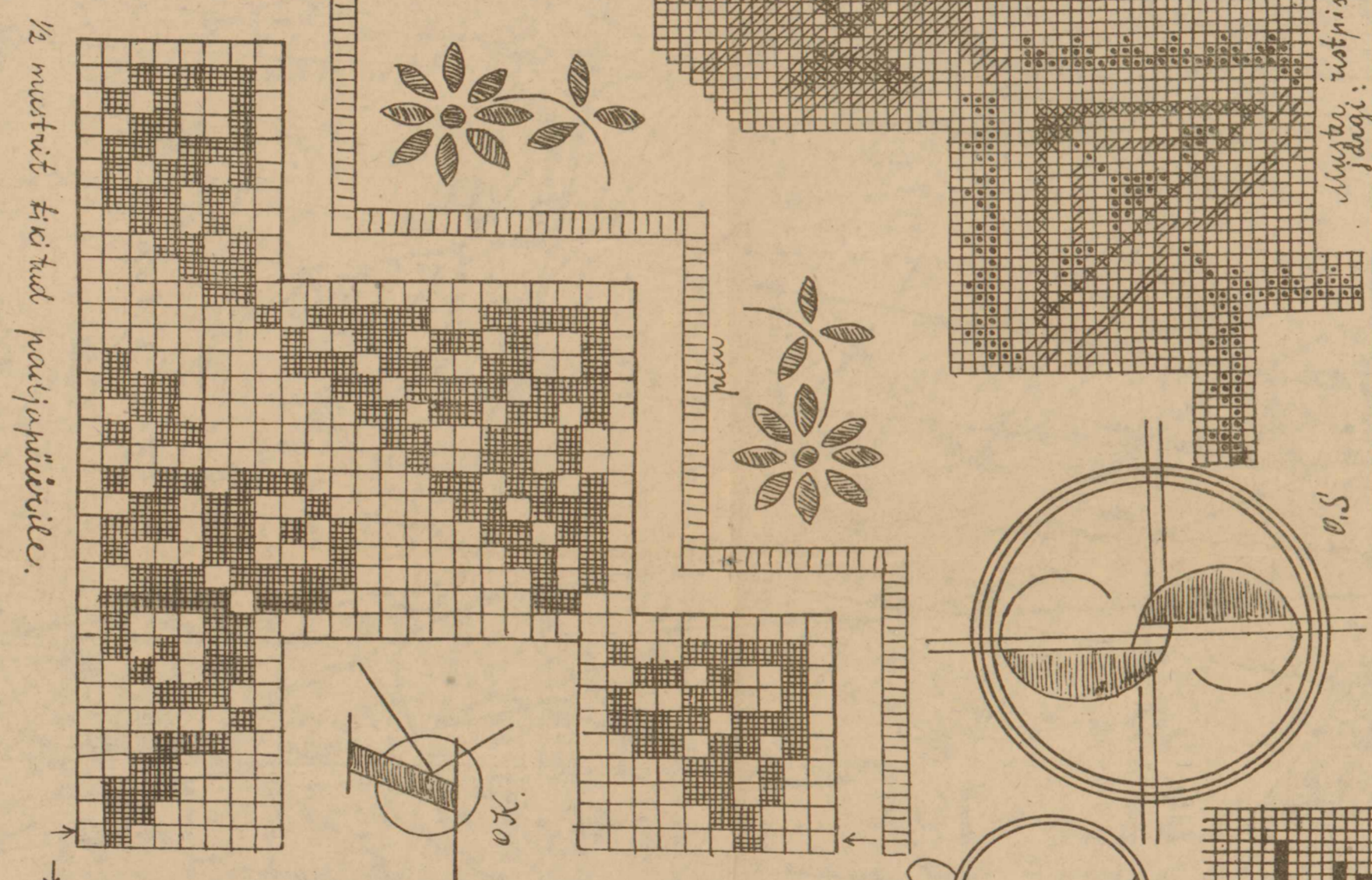
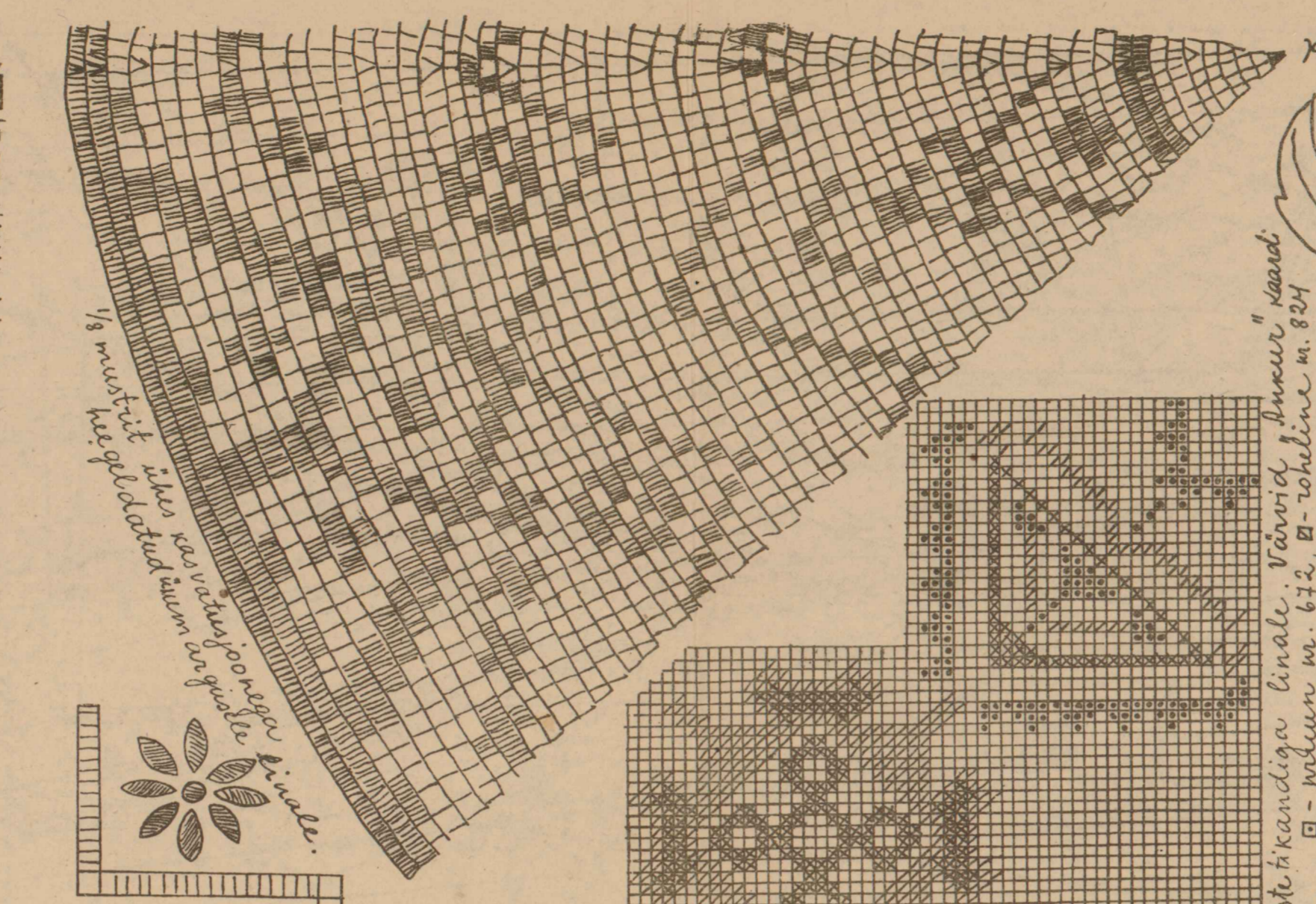

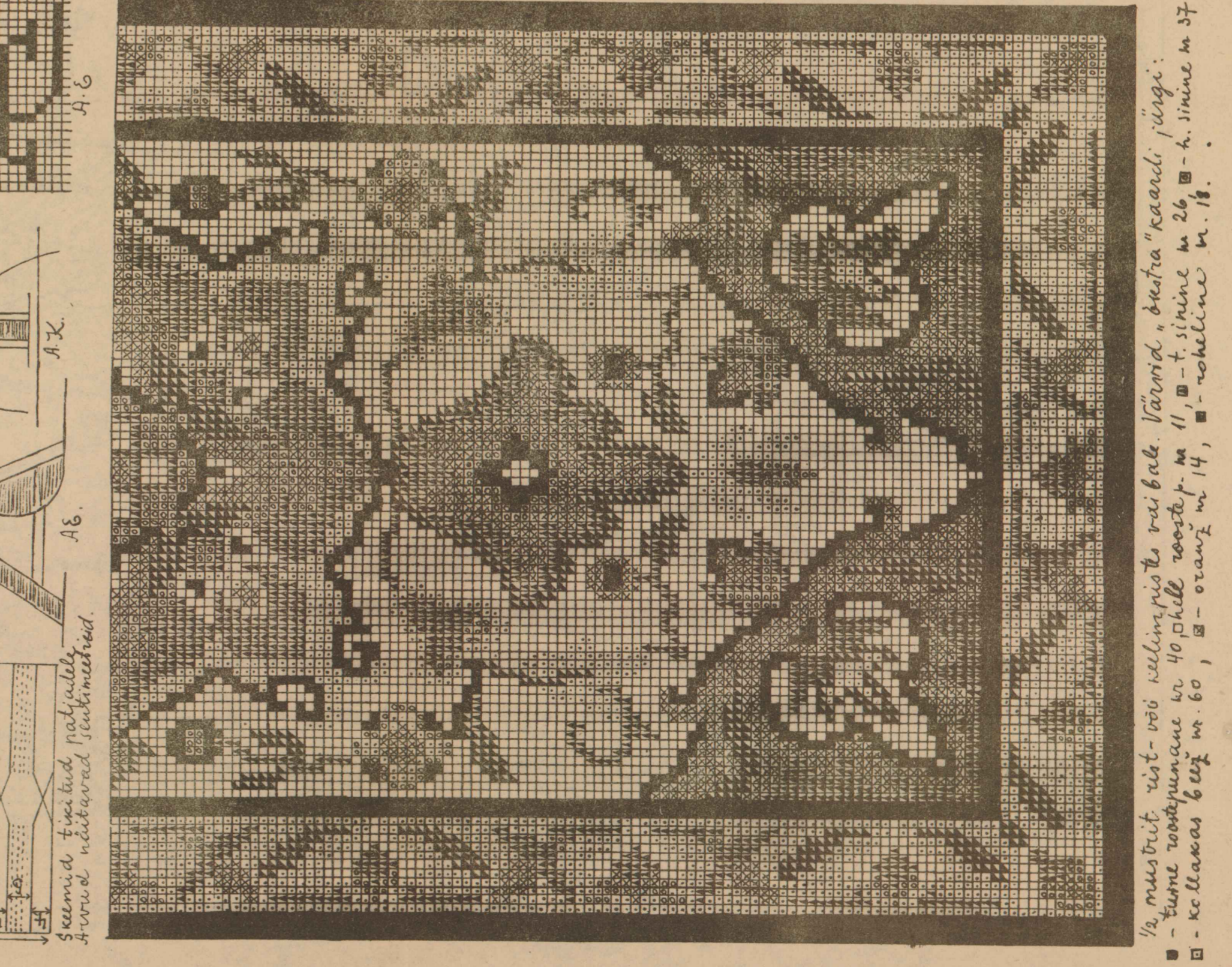
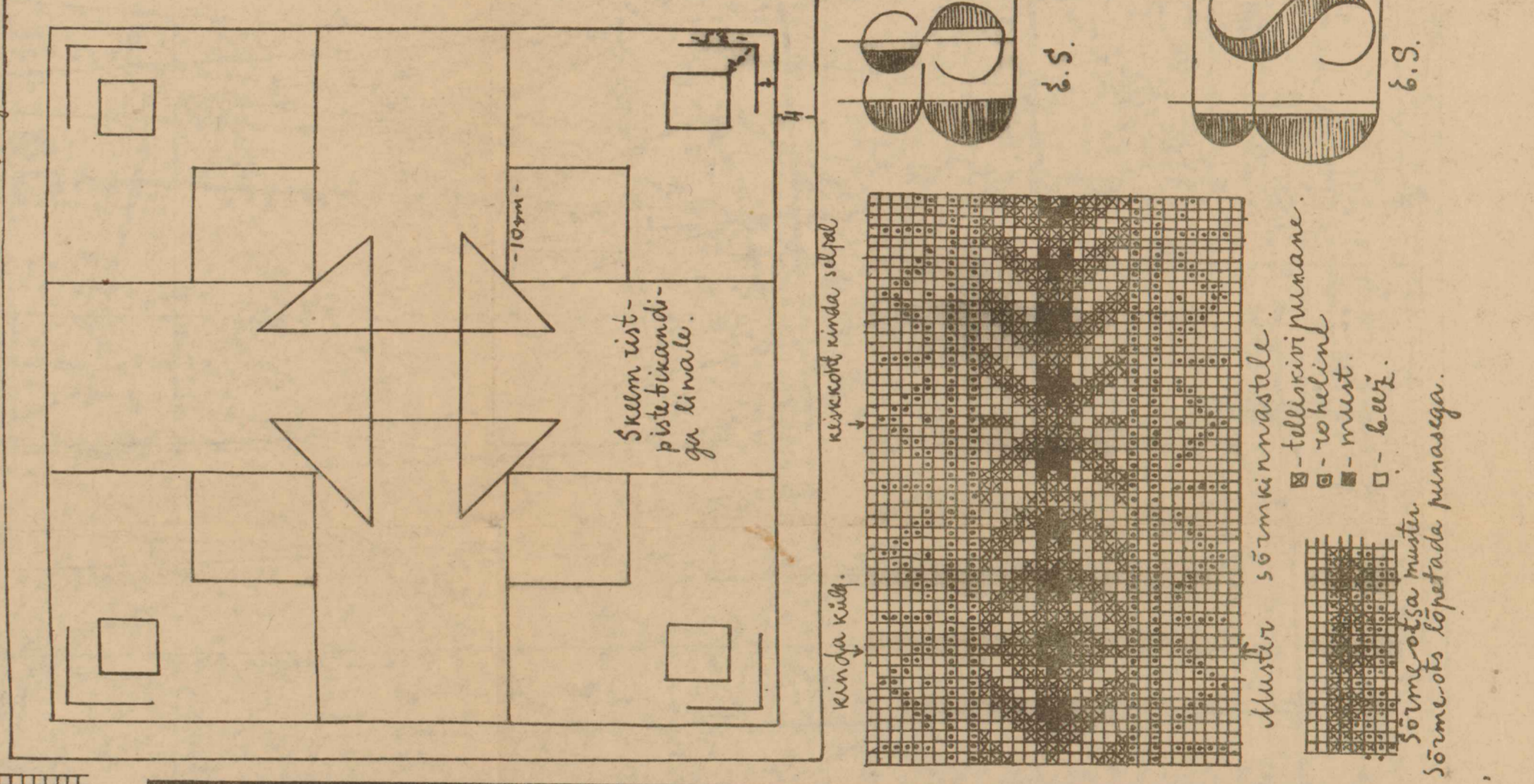
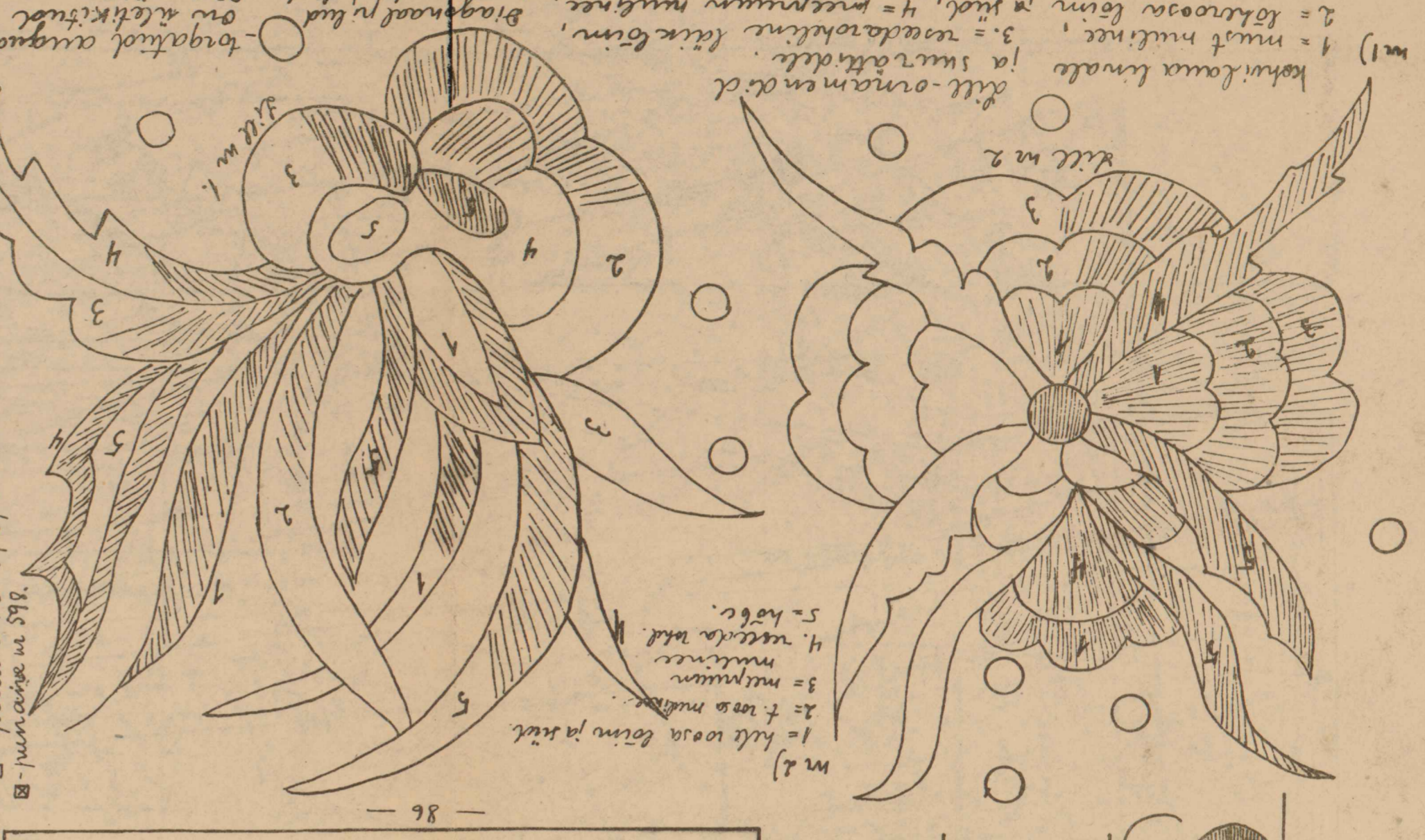
Karet

1/4 mustri viitulist linale. 1 must = 1 file-
augule. □ - tihedane põime, ◻ - hõre laiane
põime, ▣ - silmuspõime, ■ - kahe-kordne silmuspõime
□ - täite põime märgi sihis.

1/4 mustri filestooride

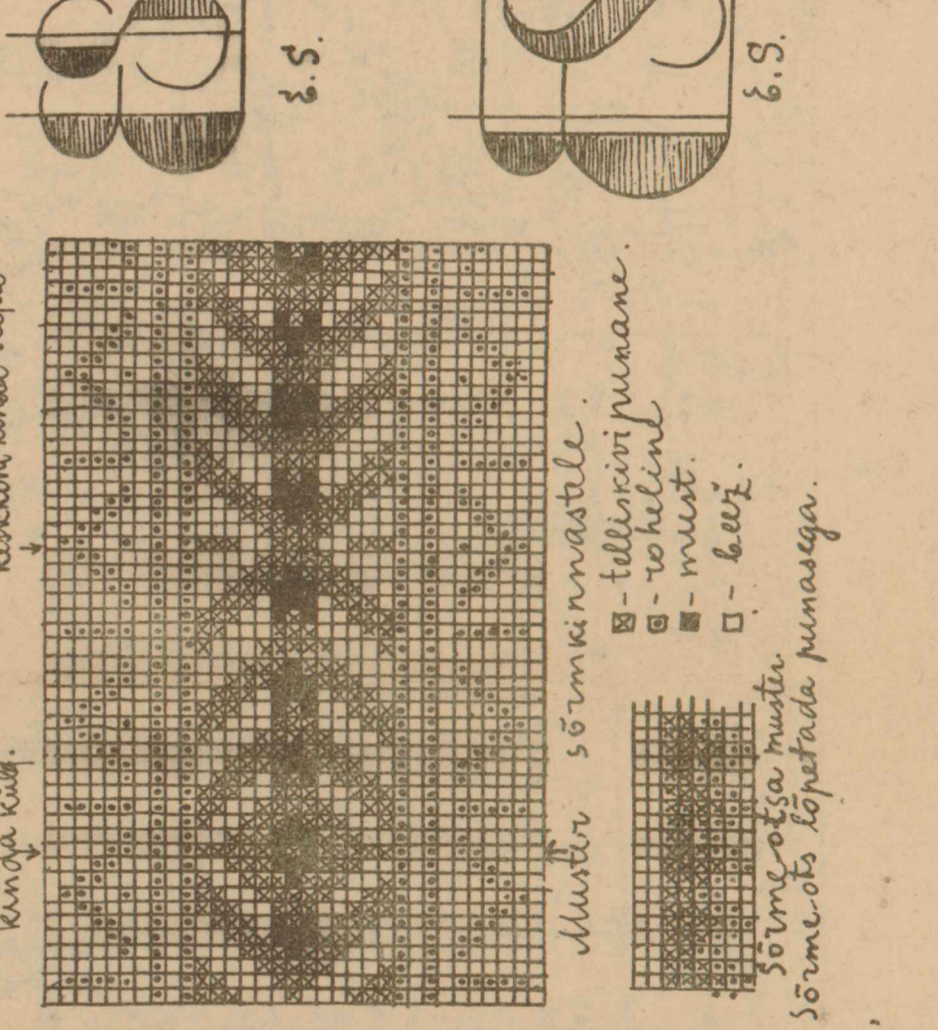
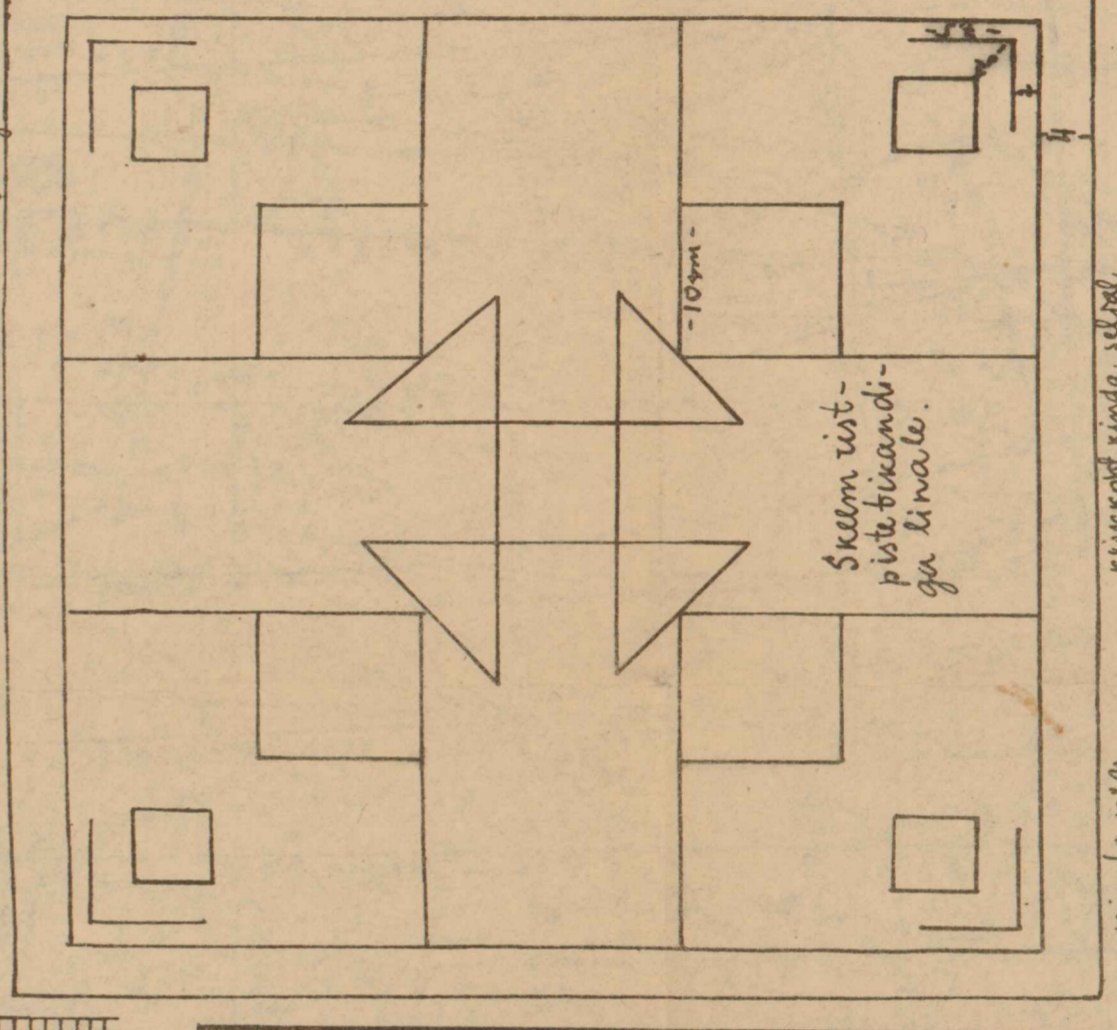

1/2 mustri rist- või nelinurkse rai kahe. Värvide, musta "kaardi" pingi:
- tumes roopakane m. 40 kollase m. 11, □ - t. sine m. 26, ◻ - h. sine m. 27.
- kollase m. 60, ◻ - oranži m. 14, □ - roheline m. 18.

1 = must müts, 2 = kollane lõng, 3 = valge lõng, 4 = roheline lõng, 5 = kollane lõng.
1 = kollane lõng, 2 = must müts, 3 = valge lõng, 4 = roheline lõng, 5 = kollane lõng.

1 = kollane lõng, 2 = must müts, 3 = valge lõng, 4 = roheline lõng, 5 = kollane lõng.

Musta, rohelise, kollase ja valge lõngade kasutamine. Värvide, musta "kaardi" pingi:
□ - kollane m. 60, ◻ - oranži m. 14, □ - roheline m. 18.

Mustri sörmastile.
□ - kollane lõng, ◻ - roheline lõng, □ - must lõng, □ - kollane lõng.

1 = kollane lõng, 2 = must müts, 3 = valge lõng, 4 = roheline lõng, 5 = kollane lõng.